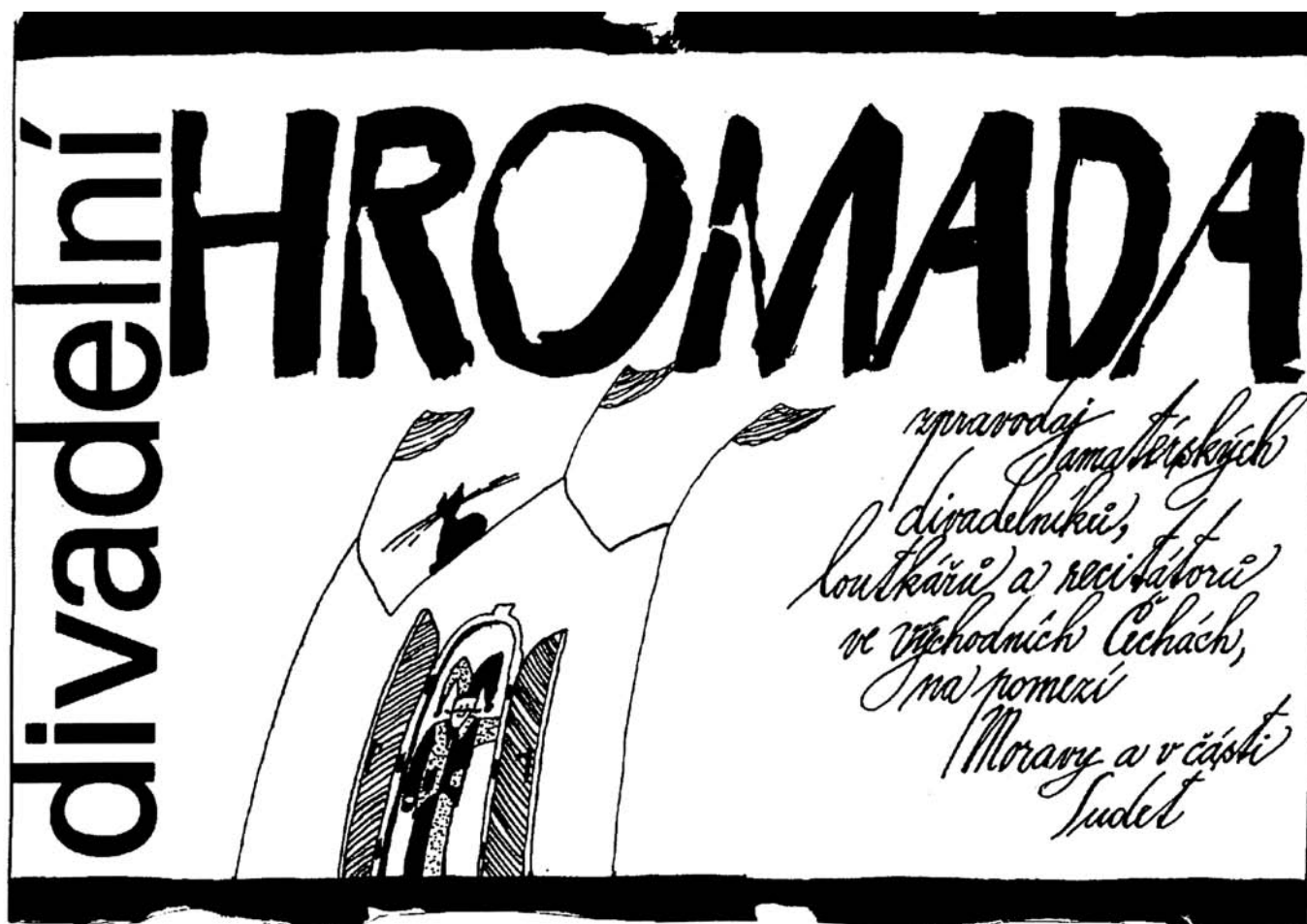

LXIV *jaro* **2012**

Peníze jsou lepší než chudoba,
přinejmenším
z finančních důvodů.

Woody Allen

- 4 VE VOLNÉM STYLU (ZPRÁVY VSVD)**
Slavnostní setkání na závěr divadelní sezony
- 6 Valná hromada Volného sdružení východočeských divadelníků
- 14 Koho oceníme Zlatým Tylem v roce 2012
- 16 IMPULSY Z IMPULSU**
Wolkrův Prostějov 2012
- 17 Červený Kostelec 2012
- 23 AUDIMAFOR 2012
- 40 Miletínské divadelní jaro
- 46 Krajská přehlídka dětských recitátorů Královéhradeckého kraje
- 47 VZDĚLÁVÁNÍ**
Hlasová výchova
- 48 Přednes, možná i divadlo poesie, Základy praktické režie, Dramaturgicko-režijní či dramaturgicko-autorský seminář...
- 49 VIDĚLI JSME**
Holický soubor kolem principála Pavla Hladíka sáhl po Caesarovi
- 50 Hořká komedie ze života žen
- 51 Divadlo Jesličky: Marjánka v barvě lila
- 52 PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU**
Vícena uvedl svou 52. premiéru, Jak to vypadá, když dělá každý něco pro svou vlast...
- 53 Divadelní soubor Kulturního domu Holice
- 54 Drdovy Dalskabáty v Havlíčkově Brodě
- 55 EXIL má letos nabitou sezonu
- 56 OSOBNOSTI**
Miloslav Kučera
- 60 VE SLUŽBÁCH THÁLIE**
Martin Malínek
- 61 Honza Štěpánský
- 62 František Beneš, Zdeněk Hložek
- 63 Růženka Vybíralová

Vážení a milí čtenáři,
dostáváte letošní první číslo Divadelní Hromady, které je věnováno především dokumentaci Valné hromady VSVD a postupových přehlídek, které pořádá Středisko amatérské kultury Impuls ve spolupráci s Volným sdružením východočeských divadelníků a dalšími pořadateli, a na řadu pravidelných rubrik a již připravených materiálů se nedostalo.

Velice se omlouváme našim příspěvkatelům, jejichž články, recenze, rozhovory či gratulace se nám do tohoto čísla Hromady nevešly. Zveřejníme je hned v následujícím letním čísle, které vyjde v 2. polovině srpna. Věnováno bude především zaznamenání krajských postupových přehlídek mimo Královéhradecký kraj. A podíváme se za „východočechy“ na celostátní přehlídky.

A především čekáme i na vaše zprávy – postřehy a dojmy z přehlídek, kterých jste se zúčastnili, informace o nových premiérách, gratulace jubilantům... Podělte se o své divadelní zážitky...!!!!

Uzávěrka je 30. července.

Přejeme vám krásné a zdravé léto.

Uzávěrka příštího čísla:
30. ČERVENCE 2012

Příspěvky a foto prosíme zasílat na adresu:

IMPULS
Pospíšilova 365
500 03 Hradec Králové
e-mail:
divadlo@impulshk.cz
http://www.impulshk.cz

HROMADA č. LXIV / 2012
JARO

Vydává:

Středisko amatérské kultury IMPULS
Pospíšilova 365
500 03 Hradec Králové
telefon: 495 582 622
tel./fax: 495 546 560
ve spolupráci
s Volným sdružením
východočeských divadelníků

Vychází 3x ročně

REDAKCE:

Alexandr Gregar (chefredacteur),
Mirka Císařová, Alena Exnarová,
Jan Merta, Naďa Gregarová

FOTOGRAFIE:

Pokud není uveden autor, pocházejí
fotografie z archivu souboru.

GRAFICKÁ ÚPRAVA:

Mario Alfieri

TISK:

GRANTIS Ústí nad Orlicí

Registrováno na MK ČR E 11424

Vychází za finančního příspěvku MK ČR

Neprodejně!

Náklad 370 ks

Neoprošlo jazykovou úpravou!

MÍSTO ÚVODNÍKU

To, že se státní prostředky (i na podporu neprofesionálního umění) tenčí, netřeba rozmazávat. Bohužel se stále musíme o ni opírat. České prostředí ještě nedospělo, resp. se nevrátilo k tomu, co bylo běžné před rokem 1948, kdy nikoho z ochotníků např. ani nepadlo požadovat po státu či obci financování svých potřeb. Ještě nenastala a dlouho asi nenastane doba, kdy bychom se s důvěrou mohli obrátit na soukromý sektor, na donátory - mecenášství je v rámci kulturních projektů téměř neznámým slovem.

V poslední době konečně začala zvedat hlas i „obec“ občanů napříč nejrozličnějšími druhy tzv. neprofesionálního umění. Ostatně, pokoušeli jsme se o už před pár lety, když jsme - v našem oboru - chtěli sešikovat Matici českých divadelníků. Bohužel až na výjimky naši předvídatost nikdo nevzal na vědomí.

Na 16. června bylo (z iniciativy NIPOS) svoláno Diskusní fórum neprofesionálního umění v ČR, které se pokusí poukázat na tuto problematiku, na úroveň podpory, financování a zhodnocení neprofesionálního umění v kontextu národní, místní a regionální kultury. Fórum se konalo v situaci, kdy hrozí omezení veřejné podpory v důsledku škrťů ve státním rozpočtu. O výsledcích budeme psát v další Hromadě, ale v tuto chvíli Vás chceme seznámit s memorandumem, které svolavatelé fóra adresují vládě, s nadějí, že ústavní činitelé vezmou naše názory na vědomí. Memorandum otiskujeme a chcete-li se k němu připojit svým podpisem, učiňte tak na adrese: www.memorandum.nipos-mk.cz

MEMORANDUM O PODPOŘE NEPROFESIONÁLNÍHO UMĚNÍ

Obracejme se na všechny, kterým není lhostejný osud neprofesionálního umění v České republice. V současné době hrozí této oblasti výrazné omezení státní podpory. Nechceme dovolit, aby byly tyto aktivity nenávratně devastovány. Jsme přesvědčeni, že systém přehlídek neprofesionálních uměleckých aktivit v ČR je evropským i celosvětovým unikátem. Struktura zasahující do všech regionů ČR byla budována od třicátých let minulého století. Přežila druhou světovou válku i dobu totality a v 90. letech se stala veřejně deklarovanou kulturní potřebou. V současné době se na něm každoročně podílí téměř 30 tisíc občanů.

V systému významných akcí Ministerstva kultury bylo v loňském roce podpořeno 19 celostátních přehlídek, z nich většina má krajská výběrová kola. Celkem 145 postupových přehlídek ve 14 uměleckých oborech se zúčastnilo 27 925 osob. Představilo se na nich mj. 579 divadelních inscenací, 1112 recitátorů, 611 choreografií, 234 pěveckých sborů, 29 orchestrů, 212 filmových tvůrců, 243 fotografií s 1 214 snímky. Ministerstvo kultury podpořilo ve stejném roce ve svých dalších dotačních programech na podporu neprofesionálního umění více než sto festivalů, přehlídek, soutěží a výstav, které mají celorepublikový význam, případně se týkají několika regionů ČR.

I když oficiální státní statistika tyto aktivity nesleduje, umíme odhadnout počty souborů v největších oborech. Počet divadelních souborů včetně těch, které veřejně vystupují velmi málo, přesahuje dva tisíce, počet pěveckých sborů včetně chrámových sborů, které zpívají pouze při obřadech, lze odhadnout na 1500. Pokud jde o audiovizuální

obory je nutné zmínit 212 filmových a fotografických klubů, ve kterých zachycuje současnost více než 5 000 autorů. Tato čísla, např. ve srovnání s Nizozemím nebo Rakouskem s podobným počtem obyvatel, jsou několikanásobně vyšší.

Přitom celková výše alokace prostředků z rozpočtu Ministerstva kultury na tento systém ve výši 6 mil. Kč ročně představuje pouhých 15 % celkových výdajů. Ostatní náklady jsou hrazeny z příspěvků krajů, obcí, sponzorských darů a vkladů jednotlivých účastníků (např. jako účastnické poplatky, úhrada některých nákladů spojených s cestou a pobytem apod.).

Nikdo rozumný nemůže pochybovat o tom, že cesta nezadlužovat společnost a budoucí generace je správná. Na druhé straně se však domníváme, že právě umělecké aktivity jako bariéra proti sociálně patologickým jevům, prostředek rozvoje osobnosti člověka jako bytosti kompetentní, empatické a citlivé nejsou něčím, co je pouhé osobní hobby a nemusí proto společnost zajímat.

Důvodů, proč se aktivity těší takovému zájmu mezi všemi věkovými kategoriemi, je několik. Vedle tradice je to především demografický obraz ČR, v němž převažují malá sídla do 5 tis. obyvatel, kde aktivity jsou hlavní nabídkou živé kultury, dále rozvinutá unikátní síť základního uměleckého školství a konečně fakt, že jsou rovněž občanskou aktivitou. Starostové s aktivním vztahem k některému uměleckému oboru usedají do volených funkcí v každých obecních volbách a řada těles jako občanská sdružení jsou realizátory nevládních veřejných kulturních služeb. Vedle těchto funkcí však neprofesionální umělecké aktivity mají význam pro společnost jako prostředek rozvoje kreativity, jako součást veřejné edukace obyvatelstva v oblasti kultury a umění.

Výzkumy vybraných uměleckých aktivit z hlediska jejich významu pro osobnost člověka hovoří o tom, že lidé zabývající se některou z nich, mají vyšší míru kulturního kapitálu, který mohou zúročit ve svém životním stylu a ve své pozici ve společnosti.

Neprofesionální umění (amatérské umění) se v historickém prostoru Čech, Moravy a Slezska kontinuálně rozvíjí od konce 18. století. Platí to pro obě jeho formy (individuální i kolektivní). Zejména hraní divadla, sborový zpěv a orchestrální hra na hudební nástroje byly a jsou velmi rozšířenými aktivitami. Jak dokazuje databáze českého amatérského divadla, ochotnické (později amatérské) divadlo se v průběhu posledních dvou století hrálo téměř v každém místě. Odkaz na historii však neznamená, že aktivity jsou pouze historickým fenoménem.

Jsme připraveni:

- Vytvářet prostředí pro rozvoj neprofesionálních uměleckých aktivit
- Starat se o zachování systému celostátních přehlídek včetně systému postupových kol
- Usilovat o zachování veřejné podpory těchto uměleckých aktivit
- Starat se o zviditelnění neprofesionálních uměleckých aktivit na všech úrovních (regionální, krajské, národní i mezinárodní)
- Podporovat spolupráci nevládních neziskových organizací s ministerstvy, kraji a obcemi

V Praze, únor 2012

P.S. Pokud byste chtěli sami vyjádřit svůj názor k této problematice, napište do Divadelní Hromady, čtou ji i na NIPOSU...

Saša Gregar

D I V A D E L N Í

VE VOLNÉM STYLU (ZPRÁVY VSVD)

Do uzávěrky této Hromady přišly na účet VSVD další příspěvky. Děkujeme.

okres Havlíčkův Brod:

Lída HONZOVÁ, Marta HERMANNOVÁ, ADIVADLO Havlíčkův Brod

okres Hradec Králové:

Agáta HAVLÍKOVÁ, Jana HAMPLOVÁ, Alena EXNAROVÁ,
Naďa a Saša GREGAROVÍ

okres Chrudim:

DS J. N. ŠTĚPÁNKA Chrudim, Jaroslav JOSEF,
Alexandra a Václav NOVOTNÍ, Vlasta KYSELOVÁ

okres Jičín:

Milada KADOVÁ, Jitka a Martin ZAJÍČKOVI, DS ERBEN Miletín

okres Náchod:

ZUŠ Jaroměř, Dagmar ŽIDOVÁ, Jiří KUBINA, DS NA TAHU
Červený Kostelec, Karla DÖRROVÁ

okres Pardubice:

Libuše STRAKOVÁ, Divadlo EXIL Pardubice, Vladimír KŘIVKA

okres Rychnov nad Kněžnou:

Jana ALBRECHTOVÁ, Václava DOMŠOVÁ

okres Semily:

DS FLORIÁNEK Čistá u Horek, Petr ZÁRUBA, Miloslav SŮVA

okres Svitavy:

Anna PŘÍKRYLOVÁ, Jan MATOUŠ, Vladimír ŠAUER,
Blanka a Karel ŠEFRNOVI

okres Trutnov:

Marie NÝDROVÁ, Milena JANEČKOVÁ, Dagmar HALÍŘOVÁ

okres Ústí n/Ořlicí:

Josef J. KOPECKÝ, Olga STRNADOVÁ, Nataša LUŽNÁ,
Lenka JANYŠOVÁ, Jiří VENCL

Dále přispěli:

Jaroslav PROVAZNÍK, Jaromír VOSECKÝ, František SVOBODA,
prof. František LAURIN

Adresář odběratelů Hromady a členů VSVD je aktualizován a je celý zaveden do počítače. Jakékoliv případné nesrovnalosti nám hlaste na naši adresu do Impulsu. Další zájemce o předplatné Hromady nebo o členství ve VSVD samozřejmě velice vítáme.

Valná hromada VSVD na svém zasedání 25. února 2006 stanovila výši ročního příspěvku:

- roční příspěvek pro fyzickou osobu se stanoví minimálně ve výši 250,- Kč
- snížený (důchodci a studenti) minimálně ve výši 120,- Kč
- roční příspěvek právnické osoby se stanoví ve výši minimálně 750,- Kč
- nečlenové, zájemci o Hromadu platí 300,- Kč/rok (3 čísla včetně poštovného)

VSVD, Pospíšilova 365, 500 03 Hradec Králové

Bankovní spojení: Česká spořitelna a.s. Hradec Králové
1085997309/0800

SLAVNOSTNÍ SETKÁNÍ NA ZÁVĚR DIVADELNÍ SEZÓNY

V sobotu 26. listopadu 2011 divadelníci zcela zaplnili studiovou scénu Divadla Drak. Sešli se na tzv. „cenění“ – tedy slavnostním setkání na závěr divadelní sezóny, které je spojené s předáním ocenění z divadelních přehlídek.

V roce 2011 Středisko Impuls ve spolupráci s Volným sdružením východočeských divadelníků připravilo 5 postupových přehlídek:

- přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla Červený Kostelec
- přehlídka experimentujícího a studentského divadla a divadla poezie Audimafor
- přehlídka dětských divadelních, loutkářských a recitačních souborů Dětská scéna
- přehlídka venkovských divadelních souborů Miletínské divadelní jaro
- loutkářská přehlídka - aktuální situace vedla k rozdělení loutkářské přehlídky. Loutkářské soubory nad 15 let měly možnost se prezentovat v rámci přehlídky Audimafor a dětské loutkářské soubory byly zařazeny do programu Dětské scény.

Na postupových přehlídkách divadelních oborů včetně výběrových přehlídek Dětské scény bylo uvedeno celkem 55 představení a vystoupení, na kterých se

Kryštof Brouk přebírá ocenění z rukou S. Gregara

H R O M A D A

Miroslav Široký s prof. Laurinem

Tvůrčí tým inscenace Měsíční běs s prof. Císařem

podílelo cca 680 členů hrajících souborů. Vedle toho na krajských přehlídkách dětských recitátorů a pro postup na Wolkrův Prostějov vystoupilo dalších 100 recitátorů, v pěti okresních postupových kolech 354 recitátorů. Celkem 1 134 divadelníků a recitátorů.

Na slavnostním setkání byla předána i ocenění z přehlídky Dospělí dětem, kterou pořádá členský soubor VSVD - Adivadlo Havlíčkův Brod.

Zástupci porot - prof. Císař a Laurin, Blanka Šefrnová a Saša Gregar a Ivan Pelikán jako zástupce pořádajícího Adivadla předali celkem 20 kolektivních a 46 individuálních ocenění, která jako každý rok výtvarně zpracoval Mario Alfieri, tentokrát v podobě sklizně rozkutálených jablíček.

Jako divadelní dárek na závěr jsme letos uvedli představení Back to Bullerbyn / Návrat do Bullerbynu souboru Športniki Praha v režii Jakuba Vašíčka. Kdo inscenaci viděl nebo uvidí, nemůže přehlédnout Johanku Vaňousovou, která začínala v ZUŠ Žamberk pod vedením Olinky Strnadové. Scénu a společně s kolektivem loutky a kostýmy dělala Tereza Venclová (z Pomezí, sestra Mirky Bělohávkové), scénář společně s kolektivem vytvořil na motivy knihy Astrid Lindgrenové a také v inscenaci hraje Tomáš Jarkovský, kterého pamatujeme z Jeslíček.

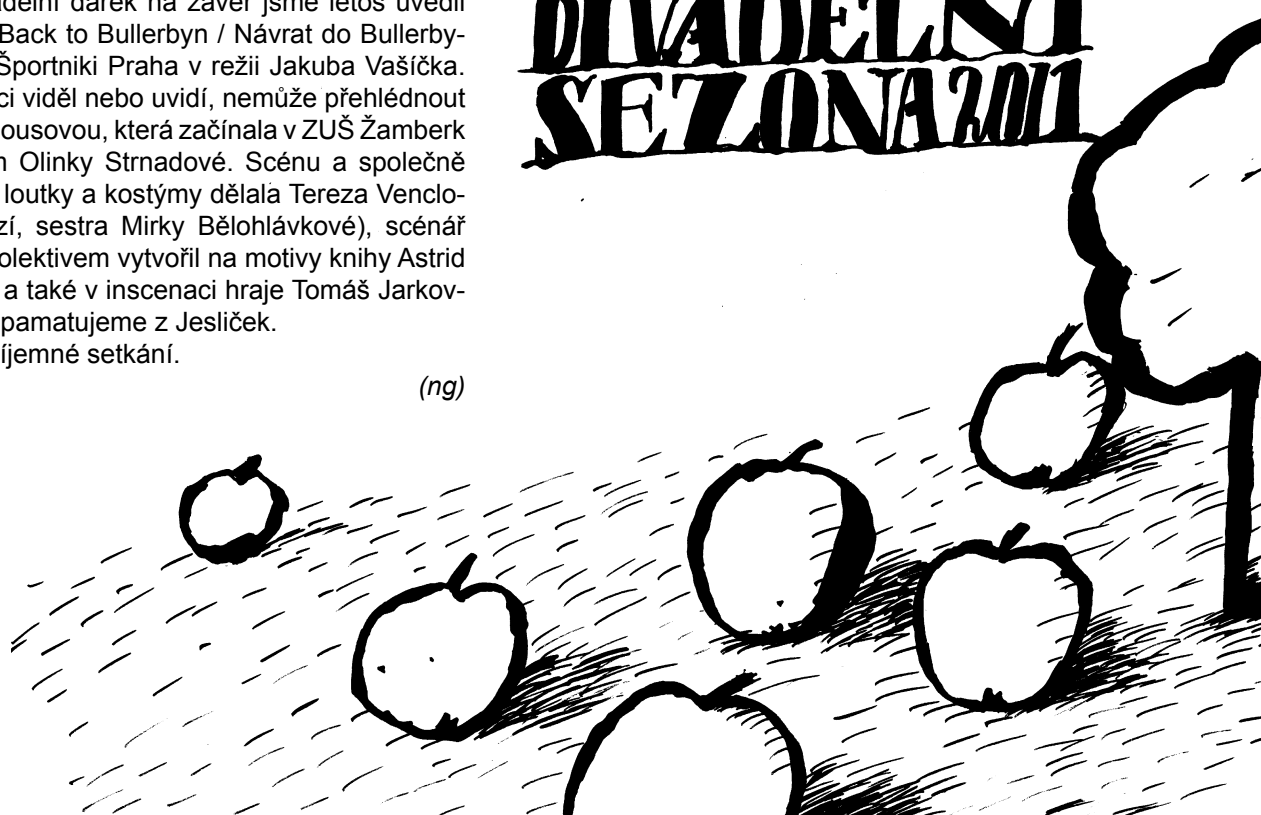
Bylo to příjemné setkání.

(ng)

Vlevo Johana Vaňousová v představení Návrat na ...

DIVADELNÍ SEZONA 2011

VALNÁ HROMADA VOLNÉHO SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

se sešla v sobotu 25. února 2012, opět v příjemném a pohostinném prostředí v Divadle Exil v Pardubicích. I malý bar fungoval. Přivítali jsme řadu našich milých čestných členů, manžele Císařovi, profesora Františka Laurina, Milu Kučeru, Honzu Mertu či Rudolfa Faltejska, Jiřího Valentu, fotografa Ivo Mičkala, který také pořídil dokumentaci, potěšila nás návštěva Hanky Cihlové z Regionálního střediska kulturních služeb v Pardubicích.

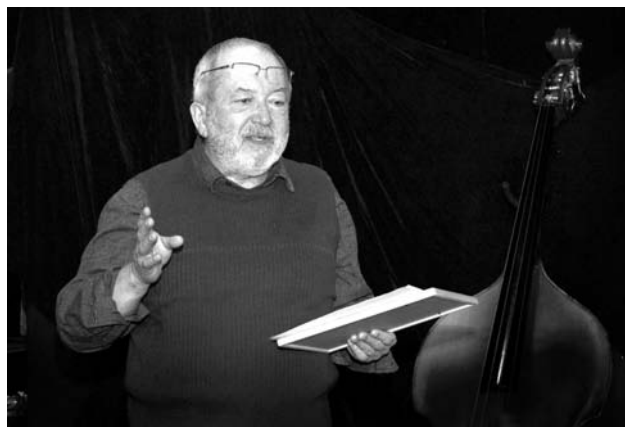
Po zahájení předsedou VSVD Sašou Gregarem byly splněny úvodní formality, schválen program jednání a členové mandátové, volební a návrhové komise. Valná hromada vládla platnými 49 mandáty.

VÝROČNÍ ZPRÁVA PŘEDSEDY VOLNÉHO SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ ZA ROK 2011

Divadelní kritik Jiří P. Kříž, zvaný také „Džípí“, mi pravidelně posílá své kritické glosy, ale i politické poznámky ke dni. A občas i něco zábavného. Na začátku února 2012 např. tuto anekdotu: Přijde babka na úřad a zdraví úředníka: „Čest práci, soudruhu!“ Úředník na to kárávě: „Babičko, vy jste si asi spletla dobu.“ - „Dobu možná, ale tebe ne!“ babka na to.

Když se ohlžím za loňským rokem, desátým ve své „kariéře“ předsedy VSVD, v řadě věcí mi zmíněná anekdota stále funguje. A nejde o to, zda byl před dvaceti lety někdo soudruh a někdo ne, ostatně my, co více pamatujeme, jsme už říkali soudruhu i paní učitelce v mateřské školce. Že bude podobný vtip aktuální i po dvaceti letech naší demokracie však příliš vtipné není. Bohužel to potvrzují mnohé události, které v uplynulém roce potkaly i naše sdružení...

Z usnesení loňské valné hromady dostala Rada VSVD dva úkoly, které kromě běžné agendy a každoročního programu našeho sdružení bylo třeba vyřešit: jednak jsme ukončili své aktivity spojené s Maticí českých divadelníků, která zašla na úbytě, resp. na nečinnost členských sdružení a neschopnost myšlenku rozšířit do podstatnější části prostoru amatérského divadla. Jednak jsme se rozhodli pomoci další existenci miletínského Muzea českého amatérského divadla, které se ocitlo v ohrožení zevnitř. Jak postupně vnímám nejrůznější ekonomicko politické vlivy na činnost zájmových organizací jako je naše, mezi něž patří např. naše spolupráce s Artamou či oblast grantové politiky, tím víc nostalgicky vzpomínám na ideu Matice, kterou jsme se pokoušeli

stvořit. V případě miletínského muzea nás může těšit, že právě idea spolupráce a její konkrétní naplnění pomohlo revitalizovat řízení této instituce, aby nemusela být zrušena. Nové vedení již dosáhlo podpisu smlouvy o spolupráci s obcí Miletín, pokračuje v jednání s majitelem objektu a dává dohromady všechny náležitosti nutné k pokračování tohoto projektu – a to i díky členům VSVD, kteří hrají ve vedení muzea důležitou roli. - Co dalšího nám minulý rok přinesl?

Soutěže a přehlídky

Ve spolupráci s Impulsem jsme se podíleli na přípravě následujících **pěti postupových přehlídek** (z toho čtyři v celostátním postupovém projektu pořádá NIPOS/ARTAMA z pověření MK ČR): **Červený Kostelec**, přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla s postupem od letošního roku namísto Divadelního Děčína na Divadelní Piknik Volyně; **Audimafor**, přehlídka experimentujícího divadla, studentských divadelních souborů a divadel poezie s postupem na Šrámkův Písek, Mladou scénu Ústí nad Orlicí a Wolkrův Prostějov; **Loutkářská přehlídka** s postupem na Loutkářskou Chrudim; **Dětská scéna**, přehlídka

Naši čestní členové, profesori František Laurin a Jan Císař

dětských divadelních, loutkářských a recitačních souborů s postupem na celostátní přehlídku ve Svitavách; **Miletínské divadelní jaro**, přehlídka venkovských divadelních souborů s postupem na Krakonošův divadelní podzim Vysoké nad Jizerou (vyhláší SČDO). Již jsme nepořádali přehlídku monologů a dialogů **Pohárek SČDO** a nezdá se, že by ji někdo postrádal...

Některé přehlídky v roce 2011 hledaly svůj nový domov, především z důvodu avizované rekonstrukce Jesliček, rovněž Audimafor se po devíti letech v Kostelci nad Orlicí ocitl bez přístřeší. Naštěstí jsme nové zázemí našli v Divadle Drak. Aktuální situace vedla i k rozdělení Loutkářské přehlídky - dětské loutkářské soubory byly zařazeny do programu Dětské scény a loutkářské soubory nad 15 let měly možnost se prezentovat v rámci přehlídky Audimafor, což se samozřejmě projevilo i v množství odehraných představení. Na postupových přehlídkách včetně výběrových přehlídek Dětské scény bylo uvedeno celkem 55 představení, v nichž vystoupilo cca 680 členů souborů. Na krajských přehlídkách dětských recitátorů a pro Wolkrův Prostějov vystoupilo dalších 100 recitátorů (v předchozích pěti okresních kolech bylo 354 recitátorů), celkem jsme tedy na přehlídkách mohli uvést **1 134 divadelníků a recitátorů**.

Ocenění udělená porotami těchto přehlídek jsme slavnostně předali na „Cenění“ dne 26. listopadu v Divadle Drak, bylo to 20 kolektivních a 46 individuálních cen, která Mario Alfieri tentokrát výtvarně zpracoval jako sklizeň rozkutálených jablíček. A jako divadelní dárek jsme přibalili představení Back to Bullerbyn/ Návrat do Bullerbynu souboru Športniki Praha. Dokumentace postupových přehlídek je podrobně zachycena v jarní Divadelní Hromadě, výsledky našich vítězů na celostátních přehlídkách rovněž na stránkách Hromady v rubrice Východočeši na..., proto o těchto přehlídkách jen stručně.

Přehlídka amatérského činoherního divadla **ČERVENÝ KOSTELEC 2011** se uskutečnila v prodlouženém víkendu 3. - 6. března a ve čtyřech dnech zahrnula 12 inscenací, o účast se ale ucházelo 23 inscenací. V Červeném Kostelci byla tradičně vysoká návštěvnost (i na dopoledních představeních), skvělé organizační zázemí, příjemná atmosféra. Lektorský sbor v čele s prof. Janem Císařem doporučil programové radě celostátní pře-

hlídky Divadelní Děčín čtyři inscenace: *Měsíční běs* Divadelního souboru SNOOP Opatovice nad Labem, *Krajní meze* z Divadla EXIL Pardubice, *Lakomce* souboru Geisslers Hofcomoedianten a *Muži ve člunu* Divadla Jesličky v Hradci Králové. Programová rada přijala jen poslední dvě jmenované, ale v programu celostátní přehlídky byla uvedena pouze jediná – *Tři muži* z Divadla Jesličky. Soubor Geisslers Hofcomoedianten z přehlídky odstoupil, protože jeho režisér byl jmenován do lektorského sboru celostátní přehlídky, čímž nastal konflikt zájmů. Tento ne zcela regulérní postup kritizovala Rada VSVD a její názor tlumočila Naďa Gregarová odborné radě Artamy. Tou pak bylo potvrzeno, že se taková situace nemůže opakovat, že není možné do lektorského sboru oslovovat tvůrce doporučených inscenací, resp., že si takto oslovený tvůrce musí uvědomit, zda tak nepoškozuje svůj soubor a navíc i výsledky (i vynaložené náklady) krajské přehlídky...

Přehlídka **AUDIMAFOR** se v roce 2011 konala jako postupová na Šrámkův Písek, Mladou scénu, Wolkrův Prostějov, výjimečně i na Loutkářskou Chrudim. Tomu odpovídalo i exkluzivní složení lektorského sboru, v němž byli prof. Jan Císař, MgA. Tomáš Žižka, Vladimír Hulec, Mgr. Petr Christov, PhD., Mgr. Alena Zemančíková, MgA. Filip Huml, ale také uznávaný amatérský divadelník a loutkář Karel Šefrna. Skvělé profesionální a technicky dokonalé zázemí, vstřícnost, toleranci a přátelství jsme našli v Divadle Drak, což všichni účastníci ocenili. O účast na Audimaforu se ucházelo 22 představení, což se nedalo vtěsnat do víkendového programu, nakonec se ve spolupráci s kolegiální přehlídkou Svitavský Fanda podařilo všechny zájemce uspokojit. Na celostátní Mladé scéně v Ústí nad Orlicí nás pak reprezentoval soubor Někdo ZUŠ Jaroměř s představením *Darrell Standing*, do programu Šrámkova Písku a následně na Jiráskův Hronov bylo zařazeno Divadlo DNO a Šavgoč s inscenací *Hospodin aneb Kdopak by se boha bar* a projekt *Ambrosia* Geisslers Hofcomoedianten Kuks. Inscenace Divadla DNO byla nominována i na Loutkářskou Chrudim, nakonec byla zařazena jen do jejího doplňkového programu a do hlavního programu LCH byl zařazen soubor Labyrint ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř s inscenací *Labyrint* podle Jana. Náš region byl na LCH reprezentován i dětskými soubory – z celostátní Dětské scény tam byl vybrán soubor Překvapení ZUŠ Chlumec n. Cidlinou s inscenací *Jan za chřta dán* a soubor Malé dvě, ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř s *Pohádkou o veliké řepě* Františka Hrubína, kterou si pak zahráli i na Jiráskově Hronově.

I zmíněná přehlídka **DĚTSKÁ SCÉNA** patřila mezi ty, pro něž jsme hledali nové prostory. Projeli jsme všechna možná divadla v kraji, ale vyhovující prostory nenašli. Nakonec jsme vzali za vděk Studiem A v královéhradeckém Adalbertinu, byť to nebyl prostor ideální, navíc v tu dobu v budově probíhala pohádka pro veřejnost a folklorní festival... Do této soutěžní přehlídky bylo zařazeno 13 představení ze 3 okresních přehlídek. A na celostátní přehlídce nás pak reprezentoval loutkářský soubor Blechy Jaroměř s *Pohádkou o červené Karkulce* a dvě inscenace, o nichž jsme se zmínili u Loutkářské Chrudimi. Po těchto zkušenostech letos vyzkoušíme jinou variantu: přehlídku loutkářů, protože většinou jsou dětské, spojíme s Dětskou scénou a umístíme ji, stejně

D I V A D E L N Í

jako Audimafor, do Divadla Drak.

Kalendář postupových přehlídek uzavřelo **MILETÍNSKÉ DIVADELNÍ JARO**. Ve velmi příjemné atmosféře a péči domácích pořadatelů se hrálo 8 představení. Lektorský sbor v čele s prof. Janem Císařem nominoval na KDP Vysoké nad Jizerou 2011 Divadelní soubor Kolár Police nad Metují s inscenací *Ptačí klec*. Miletínští jsou dobří organizátoři a proto se můžeme těšit na to, že do tohoto městečka se (ze Znojma) přestěhuje celostátní přehlídka seniorského divadla – Miletín vyhrál konkurz na její pořádání a na podzim si poprvé vyzkouší roli hostitele.

Vzdělávací a metodická pomoc

V průběhu ledna a února 2011 se v Jiráskově divadle v Novém Bydžově uskutečnila čtyři víkendová soustředění: pokračování **Praktického kurzu režijně herecké spolupráce** – Cesta k inscenaci s prof. Františkem Laurinem, a to na základě iniciativy absolventů minulého kurzu z roku 2009. Kurz absolvovali divadelníci ze souborů Jirásek Choceň, SNOOP Opatovice, Dřevadlo Neklid Voletiny, Korálka Dětenice, Vojan Libice nad Cidlinou, z domácího souboru Jirásek, z Dramatické školičky Svitavy a z o.s. Dobré divadlo. „*Díky pečlivému rozboru textů jsme měli možnost nahlédnout pod inscenační pláštiky komedie, frašky, psychologického dramatu atd., a každý tento formát podrobně analyzovat z hlediska scénografie, herectví a režie.*“, vyjádřil uspokojení jeden z účastníků.

Pokračoval i **KLUB DĚTSKÉHO DIVADLA** pro vedoucí dětských divadelních souborů. Odborné a organizační garance se ujala Jarka Holasová a ZUŠ Jaroměř poskytla zázemí. A to do doby, kdy Impuls získal přestěhováním prostory vhodné pro podobné vzdělávací akce. V 1. pololetí 2011 nabídl Klub témata jako zvukový plán inscenace (lektor Karel Šefrna) a základy hlasové výchovy v praxi (lektor Lucie Švábová). Ve druhém pololetí pak dramaturgicko-režijní setkání s Ludkem Richterem a opět hlasovou výchovu s lektorkou Lucií Švábovou. V září 2011 Klub dětského divadla připravil nabídku vzdělávacích akcí i pro celou divadelnickou obec východočeského regionu, byla již zveřejněna v Hromadě a na webových stránkách VSVD. Letos se už uskutečnila dílna věnovaná uměleckému přednesu a divadlu poezie (s Emou Zámečnickou) a seminář s Petrem Haškem na téma „dramatická situace“. V dubnu se znovu vrátíme s Lucií Švábovou k hlasové výchově.

Pro další období zvažuje Rada VSVD pořádání dalších kurzů či seminářů, mj. i na téma autorského práva.

Divadelní Hromada

V roce 2011 vyšla tři čísla: červnové **jarní číslo** bylo věnováno především dokumentaci života VSVD (cenění, předání Zlatých Tylů, valná hromada, představení nových Zlatých Tylů), obsahuje i kompletní informace o postupových přehlídkách. V srpnu bylo rozesláno **letní číslo** s informacemi o divadelních přehlídkách

Oslavenec prof. Jan Císař s darem VSVD

na území východočeského regionu mimo Královéhradecký kraj (Modrý kocour, Zlom vaz Ústí nad Orlicí, Lomnice, Turnovský drahokam, Chrudim, Brněnec). Dále informuje o vystoupení východočechů na celostátních přehlídkách (Divadelní Děčín, Mladá scéna, Wolkrův Prostějov, Šrámkův Písek, Dětská scéna) a začátkem prosince vyšlo **podzimní číslo**, jehož součástí byl kalendář a vyhlášení přehlídek divadelních oborů v r. 2012. Číslo bylo věnováno i osobnosti našeho blízkého spolupracovníka a čestného člena VSVD, prof. Janu Císařovi, který letos v lednu oslavil životní jubileum 80 let a myslím, že dnešní valná hromada si této události rovněž všimne.

Společenský život

Jako členský soubor sdružení, které uděluje Zlatý odznak J. K. Tyla, jsme toto vyznamenání v roce 2011 předali paní **Elišce Kubátové** za *celoživotní službu amatérskému divadlu v Havlíčkově Brodě*, panu **Jiřímu Zahálkovi** za *dlouholetou, úspěšnou činnost pro rozvoj loutkového divadla ve východočeském kraji* (společně se zástupci SAL SČDO, kteří ocenění pro pana Zahálku rovněž navrhli) a panu **Antonínu Kubičkov** za *celoživotní práci pro rozvoj kultury a loutkářství v Úpici*.

Rada Volného sdružení východočeských divadelníků na svém jednání dne 12. listopadu 2011 schválila jednohlasně **návrh na Cenu MK pro rok 2012, na kterou nominovala prof. Františka Laurina**. Především proto, že přes 30 let významně spoluutvářel podobu amatérského divadla působením v seminářích a porotách Jiráskova Hronova i v porotách dalších národních přehlídek (Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém nad Jizerou, seniorského divadla ve Znojme, krajských přehlídek v Červeném Kostelci a v Ústí nad Orlicí, venkovských souborů v Miletíně či Brněnci a na řadě dalších), a to vždy jako citlivý a uvážlivý glosátor, který víc než obecné soudy preferuje praktický pohled zkušeného režiséra. František Laurin je čestným členem našeho sdružení a v současné době i vůdčí osobností režijních a hereckých kurzů, které pořádáme, navíc je i naším milým přite-

lem. (Dlužno dodat, že se k našemu návrhu připojuje i SČDO). Současně Rada VSVD rozhodla udělit **čestné členství VSVD Ludřkovi Richterovi**, který byl a je významným spolupracovníkem našeho sdružení.

Jak jsem již uvedl, minulá valná hromada uložila členům zastupujícím VSVD ve výboru občanského sdružení Muzeum českého amatérského divadla Miletín, aby urychleně iniciovali svolání valné hromady tohoto o.s. a pokusili se o jednání vedení o.s. Muzeum s majitelem zámku Ondřejem Stýblem a starostou města Miletín. Alexandr Gregar spolu s Jiřím Valentou zpracovali návrh smlouvy na spolupráci Muzea, města Miletín a majitele zámku, s oběma pak návrh projednali osobně. Valná hromada se sešla, vzala tyto skutečnosti na vědomí a zvolila nové vedení. V něm, bohužel, na vlastní žádost již nefiguruje Jiří Valenta, který ovšem těžce nesl, že se předsednictví neujal Saša Gregar. Ale muzeum je v dobrých rukou. Za VSVD ho spolu s dalšími vedou Alena Exnarová, Naďa Gregarová a Josef Jan Kopecký, což jistě stačí. Předsedou se stal Milan Lánský z Miletína.

Financování

Bývala léta, kdy našim hospodařením prošel i milion korun, především v letech 2007 až 2009, kdy jsme produkovali královéhradecký Open Air. Letošní bilance je jako každoročně vyrovnaná, ale s výsledkem okolo 220 tisíc, navíc poprvé po dlouhé době s mírnou ztrátou (- 529 Kč), kterou hradíme z celkového účtu a na něm nám zůstává 223 391,58 Kč.

Jak bude ze zprávy o hospodaření zřejmé, v roce 2011 naše sdružení již nepodávalo žádnou žádost o státní granty, dokonce ani o granty města. Na svých projektech jako v minulosti stále spolupracujeme se Střediskem amatérské kultury Impuls a Impuls se stal kvůli nově formulovaným podmínkám pro vyúčtování u MK ČR jediným žadatelem těchto dotací. Což je pro nás do jisté míry výhoda, ale ne zcela ideální. Byť nejsme malé sdružení, využíváme služeb Impulsu, abychom nemuseli vést složitější účtování a činit tak zcela „na vlastní triko“. K tomu je třeba uvést jednu zásadní událost: 17. září 2011 zahájil Finanční úřad v Hradci Králové u našeho sdružení kontrolu na čerpání dotací MK ČR v letech 2008/9/10, a to na „postupové divadelní přehlídky“ a „metodickou odbornou pomoc“. Tyto projekty byly zajišťovány v kooperativním financování – v rámci písemných dohod o spolupráci s dalšími partnery, tedy s Impulsem a místními spolupořadatelé, žadatelem o dotaci mohl být ovšem pouze jeden z partnerů. A tím - i na základě konzultace s odborem regionální kultury MK ČR - bylo VSVD, které takovou dotací dokrývalo celkové náklady projektu. Tuto skutečnost bral na vědomí i poskytovatel dotace, MK ČR, který souhlasil i s vyúčtováním. Finanční úřad však takový způsob vyúčtování státních grantů v letech 2008 a 2009 rozporuje. Vyčítají nám, že poskytnutá dotace vlastně tvořila takřka 100 % nákladů na projekt - protože tak jsou náklady evidovány v účetnictví VSVD a na náklady smluvních spolupořadatelů neberou ohled. Že jsme tedy nerespektovali podmínku 30% účasti. Což je „lege artis“ pravda. Ovšem v rámci žádostí jsme vždy uváděli

ostatní spolupořadatelský podíl a to, že dotace nepřekročí 70% nákladů projektu, jak určují pravidla - v praxi to ostatně bylo vždy podstatně méně, v průměru 36%. Žádný přečin proti využití dotace jsme tedy nespáchali a tato praxe byla zřejmá i MK ČR, které vždy souhlasilo s vyúčtováním. Finanční úřad si však trvá na svém, přestože jsme upozornili, že MK ČR již v pravidlech pro rok 2012 uvádí, alespoň v grantech pro muzea, že „do konkurzního řízení bude přijat projekt, který nejméně z 30% financuje v roce 2012 **bud' předkladatel nebo jiný subjekt**. V případě, že projekt bude financovat jiný subjekt, je třeba doložit žádost o dotaci bud' smlouvou s tímto subjektem nebo smlouvou o smlouvě budoucí.“ Což dává za pravdu našemu počínání, takové smlouvy jsme vždy měli. O výsledcích kontroly, která nám může udělit pokutu, budeme informovat Radu VSVD, pak podnikneme potřebné kroky (dostali jsme doporučení, abychom požádali o prominutí pokuty, ale v tomto státi, kde beztrestně odtékají miliardy člověk nikdy neví...).

Naše revizní komise také upozornila, že je třeba dát do pořádku usnesení o členství našeho sdružení v jiných korporacích, na jejichž činnosti se podílíme i placením členského příspěvku. Jedná se o členství v **Českém centru AITA/IATA**, kde platíme roční příspěvek ve výši 800 Kč; od roku 2001 bylo VSVD jednou ze zakládajících organizací sdružení pro udělování morálního ocenění **ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA** s každoročním poplatkem 1000 Kč (do roku 2010 to bylo 1 500 Kč) a od r. 2008 jsme kolektivním členem **o.s. Muzeum českého amatérského divadla** s ročním členským příspěvkem 500 Kč. Počátek členství v Českém centru AITA/IATA již zřejmě nedohledáme, ani účast na udělování Zlatého odznaku J.K. Tyla není podložena usnesením valné hromady z roku 2001 (odkdy členství prokazatelně trvá), ani členství v o.s. Miletinské muzeum, které vzniklo – stejně jako předchozí členství rozhodnutím Rady VSVD – není v r. 2008 bohužel zaznamenáno v usneseních valných hromad. Proto navrhuji, aby byly věci dány do pořádku a aby v usnesení této valné hromady bylo zahrnuto, že valná hromada „souhlasí s členstvím v Českém centru Aita/Iata, trvajícím od založení VSVD, s členstvím ve sdružení udělujícím čestný odznak J. K. Tyla od r. 2002 a s členstvím v o.s. Muzeum českého amatérského divadla od r. 2008“.

Jsmeli u financování, dovolím si odbočku směrem k naší členské základně. Již po několik let apeluji, abychom všichni přispěli k rozšiřování dobrého jména našeho sdružení (ani finanční kontrola nám ho nemůže upřít) a tím i k nějakému posunu v členské základně. Její počty se nijak nezvyšují, naopak, od let 2004-2005, kdy jsme měli přes 150 individuálních členů klesly naše stavy pod 140 osob a na 15 členských souborů, tzv. kolektivních členů, reprezentovaných vždy třemi „individuály“. Spočítáme-li hrušky a jablka, dostaneme se k číslu cca 185 fyzických členů, což je v prostředí téměř devadesáti souborů, s nimiž spolupracujeme a které se ucházejí o účast na divadelních přehlídkách, zajímají se o kurzy či o Divadelní Hromadu, trochu málo. Zmíněný počet souborů tvoří potenciál při průměrném počtu cca 15 členů souboru možná až 1350 lidí. Přesto nás je, kolik je. Z toho vyplývají i mnohé problémy při jednání s Artamou či MK ČR, ne-

D I V A D E L N Í

jsme totiž schopni vytvořit určitou sílu, která by jako jiná sdružení (folkloristé, rybáři, sportovci) mohla zvednout svůj hlas. V tom je zakopán i pes nešťastné Matice českých divadelníků. Ale je tu ještě jeden problém. Zjistili jsme, že z evidovaných 139 členů jich celkem 40 nezaplatilo členské příspěvky, dokonce nezaplatilo ani 5 členských souborů z evidovaných patnácti. Samozřejmě, že nejde o peníze. Pokud je odněkud seženeme na vydávání Hromady, na přehlídky a vzdělávací akce (velmi silně dotované), můžeme dělat co se nám zlíbí. Pokud jsme byli příjemci statistických grantů, cítili jsme se finančně silně – ale dnes jsem již upozornil, že na náklady už musíme sahát i do té nejintimnější kapsy. Propad z nezaplacených členských příspěvků dělá celou třetinu předpokládaných výnosů... Pokud peníze budeme mít, obejdeme se třeba bez členských příspěvků. Ale to bychom museli mít i nějaké donátory, sponzory, zainteresované bohaté kamarády či podobné milovníky amatérského divadla či hereček... Myslím, že je to pro diskuzi vhodné téma a já sám se pokusím oslovit těch několik desítek souborů, zda by nás mohly vzít, coby spolkové oudy, na vědomí.

Rada VSVD

Dnes končí její dvouletý mandát. Všichni, i já jako předseda, skládáme funkce. Scházeli jsme se třikrát do roka, projednávali program, průběh i propozice jednotlivých přehlídek, vyjadřovali se k pravidlům celostátních přehlídek, navrhovali udělení Zlatých odznaků J. K. Tyla a Cen MK ČR, vymýšleli odborné vzdělávání, vyjadřovali se ke spolupráci s odbornými pracovníky Artama, řešili problémy, které přinášely soubory, např. jak nakládat s autorskými právy... Pracovali jsme pilně, docházka, až na odůvodněné absence, byla vzorná. Připravili jsme kandidátku na členy nové rady, do níž již nekandidují Mirka Císařová a Jan Merta, kteří ve vedení VSVD aktivně pracovali od jeho založení. Jim, i všem ostatním děkuji za spolupráci, stejně jako Středisku amatérské kultury Impuls, a v tomto smyslu i Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje, který je osvětleným zřizovatelem a tak i jedním z donátorů našich aktivit.

Mirka Císařová

a Jan Merta převzali jako poděkování dort se znakem VSVD

Doufám v korektní volbu a věřím, že si o některých věcech popovídáme v diskuzi. A aby bylo trochu veselo, jeden z nových aforismů Jiřího Žáčka: „Jdeš-li světem s holou řítí, nevěř všemu, co se třeptá!“ Děkuji za pozornost.

Saša Gregar

Zpráva o hospodaření VSVD za rok 2011

Rámcový přehled o hospodaření za rok 2011

Počáteční stav majetku k 1. 1. 2011

Hotovost pokladna	13 782,00 Kč
Zůstatek na BÚ	210 138,67 Kč
Celkem	223 920,07 Kč

Konečný stav k 31. 12. 2011

Hotovost pokladna	8 141,00 Kč
Zůstatek na BÚ	215 250,58 Kč
Celkem	223 391,58 Kč
Rozdíl k roku 2010	-529,09 Kč

Příjmy:

Členské poplatky	22 617,31 Kč
Úrok	22 040,00 Kč
	577,31 Kč

Výdaje:

Poplatky BÚ	23 146,40 Kč
Vedení účtu	879,00 Kč
Poplatky pošta	1 104,00 Kč
Členské příspěvky - Muzeum Miletín	32,40 Kč
- AITA/IATA	500,00 Kč
úhrada fa (náklady na provoz, pronájmy, cestovné)	800,00 Kč
úhrada fa, květiny ZK JKT	18 000,00 Kč
kancelářské potřeby	415,00 Kč
razítko	88,00 Kč
PO BOX	276,00 Kč
cestovné	70,00 Kč
	982,00 Kč

zpracovala: Ilona Chytráková, pokladnice

Zpráva revizní komise pro doplnění zprávy o hospodaření VSVD za rok 2011

Dne 20. 02. 2012 provedla revizní komise ve složení Pavel Švorčík, předseda a členové Alena Exnarová a Jan Merta, kontrolu účetnictví VSVD za období roku 2011.

Organizace se řídí zákonem 563/1991 o účetnictví v platném znění a podle § 9 odst. 3 písmeno a) vede účetnictví ve zjednodušeném rozsahu - (dříve jednoduché účetnictví).

Komise zkontrolovala, zda údaje vedené v peněžním deníku odpovídají příjmovým a výdajovým dokladům, jakož i výpisům z účtu a neshledala žádné rozdíly a závady. Rovněž tak zůstatky hotovosti v pokladně i na bankovním účtu u České spořitelny souhlasí s vedenou evidencí.

Jednotlivé doklady jsou vedeny chronologicky. Výdajové a příjmové doklady a výpisy z účtu jsou odděleně číslovány. Všechny doklady jsou potvrzeny předsedou VSVD. Komise dále zkontrolovala správnost součtů a neshledala nedostatky. Přeučtování částí nákladů našemu sdružení Impulsem bylo kontrolováno pouze formálně, tedy co do správnosti zaúčtování, neboť doklady spojené s těmito výdaji jsou předmětem účetnictví Impulsu a podléhají kontrolám prováděným v této instituci její nadřízenými orgány.

Komise doporučuje, aby na výdajových dokladech o zaplacení členského příspěvku organizacím, kterých je VSVD členem, bylo uvedeno na základě kterých rozhodnutí a ze kterého data jsou tyto příspěvky vypláceny.

Revizní komise doporučuje Radě VSVD poděkovat paní Iloňě Chytrákové za vedení účetnictví v minulém období a požádat ji, aby je vedla i nadále a uděluje radě VSVD absolutorium.

*Pavel Švorčík – předseda,
Alena Exnarová, Jan Merta*

Usnesení valné hromady Volného sdružení východočeských divadelníků, která se konala dne 25. února 2012 v divadle Exil v Pardubicích:

Valná hromada členů VSVD celkem 49 mandáty

I. bere na vědomí

- a) výroční zprávu předsedy Alexandra Gregara o činnosti VSVD v roce 2011
- b) zprávu hospodárky Ilony Chytrákové o hospodaření v roce 2011
- c) zprávu předsedy revizní komise Pavla Švorčíka o správnosti a kvalitě hospodaření a vedení účtů

II. potvrzuje

výsledky voleb do orgánů VSVD pro období do další volební valné hromady podle Stanov VSVD:

a) Rada VSVD byla zvolena ve složení: Alexandr Gregar, Naďa Gregarová (okres Hradec Králové), Jaroslav Josef, Milan Zlesák (okres Chrudim), Ivetta Zavadilová (okres Jičín), Ludmila Šmídová, Pavel Labík, (okres Náchod), Kateřina Prouzová (okres Pardubice), Petr Haken, Jiří Pošepný (okr. Jičín), Petr Záruba (okres Semily), Blanka Šefrnová, Petr Mohr (okres Svitavy), Marta Hermannová, Markéta Adamová (okres Havlíčkův Brod), Lenka Janyšová, Martin Malínek, Josef Jan Kopecký (okres Ústí nad Orlicí).

b) Revizní komise byla zvolena ve složení: Marcela Kollertová (okres Náchod), Alena Exnarová (okres Hradec Králové), Pavel Švorčík (okres Trutnov).

c) Potvrzuje zpětně členství VSVD a hrazení stanovených ročních příspěvků:

- v Českém centru AITA/IATA (od založení VSVD)
- v komisi pro udělování morálního ocenění ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA (od roku 2002)
- v o.s. Muzeum českého amatérského divadla (od r. 2008)

III. schvaluje

a) návrh na udělení Zlatého Tyla v roce 2012 Ludmile Pavlasové (*1949) z Brněnce, Jiřině Mejzlíkové (*1934) z Pardubic a Milanu Vodehnalovi (*1932) z Pardubic

b) návrh na udělení ceny ministra kultury ČR v roce 2012 Prof. Františku Laurinovi.

c) návrh na udělení čestného členství VSVD Ludku Richterovi

d) změnu stanov: změna sídla občanského sdružení. O provedení změny již Rada VSVD požádala Ministerstvo vnitra ČR, které ji vzalo na vědomí 8. 8. 2011

IV. ukládá

Radě VSVD:

- a) zvolit si ze svého středu předsedu, místopředsedu a jednatele
- b) zajistit agendu a činnost VSVD a redakční rady Hromady
- c) vypracovat rozpočet sdružení
- d) připravit program VSVD pro rok 2012

Revizní komisi VSVD:

zvolit si ze svého středu předsedu

Čestní členové VSVD Luděk Richter a Honza Merta

D I V A D E L N Í

Z nového představení Karla Šefrny

Tato valná hromada vedle pracovní části měla i bohatý společenský a divadelní program.

Dva zakládající členové, dnes čestní, Mirka Císařová a Jan Merta, se rozhodli uzavřít svou aktivní účast v Radě VSVD, samozřejmě nikoli v životě VSVD. Oběma jsme jako poděkování předali čokoládový dort se znakem VSVD a písničku Karla Šefrny a souboru C ze Svitav. A stejně Svitaváci hudebně obdarovali Ludka Richtera, jehož jsme jmenovali čestným členem našeho sdružení. Gratulace a poděkování členů VSVD se dostalo i prof. Janu Císařovi, čerstvému osmdesátníkovi, našemu čestnému členovi „generálnímu inspektorovi amatérského divadla“. Dárků dostal pan profesor pozhnaně, od oficiálního daru VSVD v podobě knihy a půvabné dřevěné plastiky klauna až po květinové dary a krásnou recesi od havlíčkobrodského Adivadla, která Jan-kovi Císařovi udělila další titul „státem chráněná památka“.

A na závěr, nejen profesorovi Císařovi, ale všem přítomným, byl **Rodinným divadlem souboru C ze Svitav** věnován dárek divadelní, jejich nové představení **Pták Ohnivák, liška Ryška a my**. Dva otcové, dvě dcery, dva vnuci, jedna teta, jedna matka, dva synové, jedni manželé, zeť, tchán, dědeček, pradědeček a hromada loutek si pohrávali s textem, napsaným na motivy Karla Jaromíra Erbena souborovým pradědečkem, dědeček k tomu složil písničky, které ostatní doprovázejí na nejrůznější hudební nástroje. A ten nejmladší namaloval obrazy.

Valná hromada byla nejen naplněním stanov našeho občanského sdružení, ale především krásným lidským setkáním přátel.

Poděkování

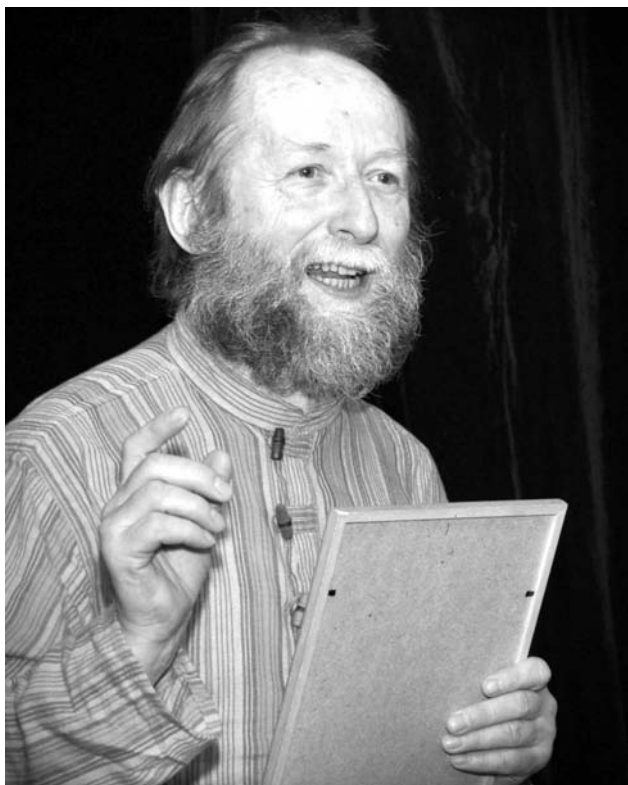
všem, kteří se jakkoliv podíleli při mých osmdesátinách na mé inauguraci mezi velebné kmety. Protože vás bylo hodně, stačil jsem leckomu jen sotva stisknout ruku a říci děkuji, jiným potom - zvláště těm, co psali do Hromady - bohužel

ani to ne. Takže bych vám teď rád řekl, že jste mně udělali ohromnou radost. Drtivě většině z vás gratulantů jsem musel občas - ne-li dokonce často - říkat věci nepříjemné; někdy pro vás i bolestivé. A najednou jsem zjistil, že to všechno nebylo marné, zbytečné a ani neodporné, ale že to k něčemu bylo a že dokonce skrze tuto kritickou nepopulární činnost vznikly vztahy, v nichž leckdy nechybí upřímné přátelství a uznání. To je velice, velice milé a potěšující poznání. Kvůli němu především a hlavně píšu tohle poděkování.

A tak mně dovolu, abych vám popřál hodně zdaru ve vašem divadelním konání a sobě pak - trochu egoisticky i egotisticky - aby tyto naše vztahy pokračovaly. Neboť je to jeden z nejkrásnějších dárků, který jsem dostal.

Upřímně a srdečně váš prof. Jan Císař

UDĚLENÍ ČESTNÉHO ČLENSTVÍ VSVD

*Volné sdružení východočeských divadelníků jmenuje
Ludka Richtera svým Čestným členem za dlouhodobou
obětavou spolupráci s východočeskými divadelníky
a zásluhy o jejich vzdělávání a divadelní rozhled.*

Luděk RICHTER, *1949

je výrazná a výjimečná osobnost v oblasti amatérského loutkového divadla, dětského a autorského divadla i činoherního divadla hraného pro děti. Amatérskému divadlu se věnuje po celý svůj dosavadní život. Nezměrná píle a pracovitost, hledání, poznávání a předávání zkušeností, analytické myšlení, charakterizují jeho činnost v oblasti divadla.

Svémi zkušenostmi stále ovlivňuje loutkáře jako lektor v seminářích, jako porotce v mnoha porotách, jako dramaturg v seminářích na LCH i svou praktickou činností vlastní divadelní skupiny.

Luděk Richter vykonal a stále vykonává mnoho pro loutkové divadlo v oblasti teoretické i praktické. Jeho činnost je známá nejširší divadelní veřejnosti v celé republice. Je nezastupitelná.

VSVD navrhlo ocenit jeho významnou a soustavnou činnost pro amatérské divadlo Cenou ministra kultury za rok 2009. Cena byla udělena a předána na Loutkářské Chrudimi.

NÁVRH NA UDĚLENÍ CENY MK ČR

*Rada Volného sdružení východočeských divadelníků
na svém jednání dne 12. listopadu 2011
schválila jednohlasně
návrh prof. Františka Laurina na Cenu MK pro rok 2012.*

František LAURIN, *1934

český režisér a pedagog, osobnost, která mimořádně ovlivnila jednak naši profesionální divadelní scénu 2. poloviny 20. st., jednak vývoj současného českého amatérského divadla. František Laurin byl režisérem Realistického divadla (1958-81), Národního divadla (1981-88), poté ředitelem Divadla na Vinohradech v Praze (1988-90), od roku 1991 několik let uměleckým šéfem Východočeského divadla v Pardubicích. Zaujal režii psychologických her i her klasických, věnoval se uvádění nových původních českých her, byl pedagogem DAMU a pražské konzervatoře. Pohostinsky režíroval v řadě pražských i mimopražských divadel.

Přes 30 let významně spoluutvářel i podobu amatérského divadla, v němž zanechal nepřehlédnutelnou stopu. Už v letech 1974 – 1977 byl jedním z lektorů Klubu mladých divadelníků Jiráskova Hronova, který byl základním pilířem moderního vzdělávání divadelních amatérů (jeho frekventanty byli např. i Milan Schejbal, Petr Lébl a další). Od roku 1982 byl členem poroty JH a do r. 1989 jejím předsedou, po r. 2000 vedl na Jiráskově Hronově

D I V A D E L N Í

seminář Základní abeceda divadla. Své zkušenosti, trpělivost a rozhled uplatnil i jako lektor Problémového klubu Jiráskova Hronova. V posledních desetiletích působil i v porotách národních přehlídek - Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém nad Jizerou, seniorského divadla ve Znojmě, krajských přehlídek činoherního divadla v Červeném Kostelci, v Ústí nad Orlicí a České Třebové, přehlídek venkovských souborů v Miletíně či Brněnci a na řadě dalších, vždy jako citlivý a uvážlivý glosátor, který víc než obecné soudy preferuje praktický pohled zkušeného režiséra.

František Laurin je i čestným členem našeho Volného sdružení východočeských divadelníků, svou životní uměleckou a lidskou zkušeností „infikuje“ nové generace amatérských divadelníků, mj. jako vůdčí osobnost režijních a hereckých kurzů, které VSVD pořádá. Je člověkem s mimořádnou schopností empatie a přátelství.

Cena byla ministerstvem kultury udělena a prof. Františku Laurinovi bude předána na Jiráskově Hronově 2012.

KOHO OCENÍME ZLATÝM TYLEM V ROCE 2012

na návrh Volného sdružení východočeských divadelníků

Jiřina Mejzlíková *14. 9.1934

za dlouhodobou práci pro amatérské divadlo a celoživotní mistrovství na jevištích souborů na Pardubicku

Jiřina Mejzlíková začala s divadlem už jako jedenáctiletá školačka v přeloučské Záložně. Po skončení Zdravotnické školy a nástupu do pardubické nemocnice začala hrát v tehdejším spolku ochotníků pod vedením primáře MUDr. Stuchlíka, který velmi úzce spolupracoval s Východočeským divadlem Pardubice. Pauzu od divadla si Jiřina pouze dala, když byla na mateřské dovolené. Poté nastoupila do Divadla mládeže, působícího na Hronovické scéně v Pardubicích. Poté její kroky vedly do souboru Sokola Lázně Bohdaneč. Dále do souboru Kulturního domu Dubina v Pardubicích. Spolupracovala s režisérem Vladimírem Dvořákem. Později s Vladimírem Lindušskou v Kulturním domě Dukla. Nutno ještě dodat, že když Jiřina Mejzlíková pověsila na hřebík práci zdravotní sestry, našla si divadlo i v profesním životě, když pracovala jako tajemnice souboru Východočeského divadla. V době, kdy vzniklo Divadlo Exil, pozval ji ke spolupráci režisér Petr Kouba. Jenom v něm Jiřina ztvárnila patnáctku rolí. Například Cilku v Takové normální rodince, Ernu ve fekálním dramatu Prezidentky nebo dobrosrdečnou Opalu v komedii Manžel pro Opalu. V současné době zkouší inscenaci Rocker a dvě staré dámy, která bude mít premiéru začátkem května. Jiřina Mejzlíková za své role získala řadu čestných uznání a hereckých cen.

Milada Pavlasová *15. 7. 1949

*za dlouholetou úspěšnou hereckou a režijní práci,
výchovu mladé herecké generace a vynikající organizační podíl
na realizaci krajských postupových přehlídek*

Milada Pavlasová (Mila, jak ji všichni bez ohledu na věk říkají, protože nemá ráda, když jí někdo vyká), je členkou DS Eduarda Vojana Brněnec - herečkou, režisérkou, vedoucí souboru, ředitelkou přehlídky Sněhový Brněnec. Na poli amatérského divadla působí od roku 1981, od té doby sehrála přes desítku rolí, např. Plajznerka (Dalskabáty, hříšná ves, 1981), Kordula (Strakonický dudák, 1985), Háta (Drak je drak, 1989), Barbora Štětivcová (Na tý louce zelený, 1991), spisovatelka Bakerová (Motýli, 2005), Lízalka (Maryša, 2007), Trčková (Světáci, 2010) a další, jako režisérka nastudovala inscenace Toulavý kufr (1982), Dovolená s rizikem (1993), Krakonošova zahrada (1996), Monsieur Amedée (1999), nejnověji Komunismus (březen 2012).

Od 90. let je vedoucí souboru, od r. 2004 řídí tým, který pořádá regionální divadelní přehlídku Pardubického kraje, Sněhový Brněnec, která má statut licenční postupové přehlídky na Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou.

Divadelní ocenění Milady Pavlasové:

- Čestné uznání za herecký výkon, Sněhový Brněnec 2006 – Bakerová (Motýli)
- Čestné uznání za herecký výkon, Sněhový Brněnec 2008 – Lízalka (Maryša)
- Čestné uznání za herecký výkon, Krakonošův divadelní podzim 2008 – Lízalka (Maryša)
- Cena diváka Krakonošův divadelní podzim 1999 – režie hry Monsieur Amedée

Milan Vodehnal, * 21. 7. 1932

*za dlouhodobou práci pro amatérské divadlo
a celoživotní herecké i režisérské mistrovství
na jevištích souborů východních Čech.*

Milan Vodehnal si první roli odbyl jako patnáctiletý na prknech v Ústí nad Orlicí. A pak už šel z role do role. Objevil se u spolků v Strašnicích u Rokycan, v Klášterci nad Orlicí, kde také poprvé v roce 1959 režíroval. Putoval po jevištích ve Vamberku, Bílé Vodě. Pak ho osud zavedl do Pardubic. Hrál a režíroval na scéně v Hronovické, v Kulturním domě Dukla, v Bohdanči. Když začal pracovat v zázemí Východočeského divadla Pardubice, tu a tam si zahrál po boku profesionálů. Během 13 inscenací se setkal s režiséry Gustavem Skálou, Františkem Laurinem, Janou Kališovou nebo Jiřím Seydlerem. V Divadle Exil se objevil v roce 2000. A hned začal pracovat jako herec i režisér. Ani v 80. letech nesedí Milan doma se složenýma rukama. Jako Goodman z Limonádového Joa s Exiláky absolvoval řadu náročných zájezdů. Zachovává si stále svou noblesu a k amatérskému divadlu přistupuje jako profesionál. Milan Vodehnal za své role získal řadu čestných uznání a hereckých cen.

Foto v rubrice Ivo Mičkal

bylo...

Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové, Divadlo Jesličky Hradec Králové
a Volné sdružení východočeských divadelníků
s finanční podporou Královéhradeckého kraje a Ministerstva kultury ČR

WOLKRŮV PROSTĚJOV 2012

Krajská postupová přehlídka sólových recitátorů Královéhradeckého kraje
Divadlo Jesličky, Hradec Králové, 16. a 17. února 2012

29 účastníků

Lektorský sbor: Hana Kofránková, Lenka Chytilová, Pavel Pešek

I. KATEGORIE (do 17 let)

13 účastníků

POSTUP NA WP:

Alžběta Oborníková
Irena Dousková: Hrdý Budžes
R.Thákur: U studny
Hynek Tejkl
Ernst Jandl: Lékařské básně
Daniil Charms: Otec a dcera

ČESTNÉ UZNÁNÍ

Barbora Petrovická
Ray Bradbury: Drak
Jan Kašpar: Beseda
Kateřina Prášilová
Alice Kuipersová (Ludmila Janská):
Život na lednici - montáž
Christian Morgenstern (Egon Bondy):
Km 21
Linda Popovská
J. A. Pitinský: Betlém
A. Puškin (V.A. Jung): Kozák
Lucie Maxianová
Charles Baudelaire (Jaroslav Fořt):
Opíjejte se
Jiří Suchý: Z deníku praktické dívky
Zuzany

II. KATEGORIE (od 17 let do 20 let)

15 účastníků

POSTUP NA WP

Karel Pešek
Václav Koubek: České slepice
Fráňa Šrámek: Kdybych byl pastev-
cem koní
Zuzana Rainová
Arkadij Timofejevič Averčenko (Libor
Dvořák): Nenapravitelný Uliánka
(česká balada)

ČESTNÉ UZNÁNÍ

Lucie Schneiderová
Jarmila Kaplánková: Stříbrný klíč
Jan Burian: Zubař
Martin Svatoň
Vítězslav Nezval: Balada první
Jaroslav Vrchlický: Balada o hově
Anna Králová
Jiří Suchý: Požár
Štěpán Holman: Sen
Kateřina Jelínková
Jiří Wolker: Balada o nenarozeném
dítěti
Miroslav Holub: Kašpárkův sen

III. KATEGORIE od 20 let

POSTUP NA WP

Petr Hrudka
Dvě básně Jiřího Ortena: Co mi
řekl kanárek, Co jsem odpověděl
kanárkovi
Jack London (Jaroslav Albrecht):
Démon alkohol (3. kapitola)

Přednes, jak vidno, není zcela
mrtev, ač mu konkuruje stále širší
nabídka jiných volnočasových akti-
vit. Letošní účastníci přehlídky při-
šli s texty, které jim zjevně buď byly
skutečně osobně a osobnostně blíz-
ké (z oceněných jsem takový pocit
měla velice silně u Hynka Tejkla a
Petra Hrudky), nebo aspoň proti nim
neměli vážnější námítky a přijali je,
aby udělali pedagogovi radost. Ta
osobní spřízněnost ne vždy reci-
tátorovi poslouží z hlediska „kon-
kurenceschopnosti“ v porovnání
s ostatními – generační texty
kamarádů nebývají ještě žádné
literární skvosty a poskytnou před-
nášeči omezenou šanci, ale jak
bylo zjevné i letos, stojí jim to za
to. Na druhé straně jedna účast-

nice přehlídky projevila vůči paní učitelce takovou vstřícnost, že se přes noc naučila (naučila? – no...) dlouhý prozaický text a ráno s ním vyšla na pódium... Ovšem ve „volné tvorbě textu“ nebyla sama, recitaci autorského textu bychom přece jen neměli zaměňovat za volnou improvizaci na dané motivy. Ještě závažnější (a jakoby rok od roku zjevnější) je minimální pozornost věnovaná

technice řeči. Základní podmínkou komunikace je srozumitelnost – jak ale pochopit přenašečův záměr, když jen porotci nahlízející do textu na papíře mají šanci zachytit každé slovo? Zdá se, že tihle mladí nadšenci si ani neuvědomují, jak velice celému jejich vzletu a úsilí cosi předat, zaujmout publikum, tahle „triviální přízemnost“ podřezává větev.

Nám porotcům ty dva únorové

dny přinesly zajímavá setkání s osobitými mladými lidmi, kterým veškerý volný čas nepohlí facebook. Všichni zůstali na následný pohovor, a opravdu si s námi o výkonech svých i kamarádů povídali – tak doufám, že ty dva dny něco přinesly i jim.

Lenka Chytilová

Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové, Městské kulturní středisko
a Divadelní soubor Na tahu při MKS Červený Kostelec a Volné sdružení východočeských divadelníků
za finančního přispění Královéhradeckého kraje a Ministerstva kultury ČR

ČERVENÝ KOSTELEC '12

Divadlo J. K. Tyla 7. – 11. března 2012

Východočeská přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

Počet představení: 12, počet členů hrajících souborů: 174

Lektorský sbor:

prof. Jan Císař (předseda), prof. František Laurin, Mgr. Jaromír Vosecký,
Mgr. Regina Szymiková, Michal Zahálka, Mirka Císařová (tajemnice)

PROGRAM:

Soubor Jiráskova divadla Hronov

Richard Nash: **OBCHODNÍK S DEŠTĚM**

Režie: Miroslav Houštěk

Divadelní soubor NA TAHU Červený Kostelec

Vlastimil Klepáček: **KRÁKORÁNÍ NA KRÁKORCE ANEB**

JAK SE LÉČÍ STRAŠIDLA

Režie: Vlastimil Klepáček

Divadelní soubor Maska při TJ Sokol Česká Skalice

Jaromír Břehový: **OTYLKA**

Režie: Petr Škrdla

Divadelní soubor Vrchlický Jaroměř

Patrick Hamilton: **PLYNOVÉ LAMPY**

Režie: Zdeněk Hovorka

Divadelní soubor Symposion Třebechovice pod Orebem

Jiřina Krtičková: **MAKAPHOVY DARY**

Režie: Jiřina Krtičková

Divadlo - Broumov

Norman Robbins: **HROBKA S VYHLÍDKOU**

Režie: Jan Holek

Náchodská divadelní scéna, o.s. Náchod

Robert Thomas: **OSM ŽEN**

Režie: Lída Šmídová

Divadelní soubor Dospělá embrya, Divadlo Jesličky

J. Tejkla, Hradec Králové

Jan Dvořák a Dospělá embrya (a trochu pan WS):

...**A PŘIŠEL FORTINBRAS. (POSTHAMLET)**

Režie: Jan Dvořák

Divadelní soubor TRIARIUS Česká Třebová

Jan Procházka: **UCHO**

Režie: Josef J. Kopecký

Divadelní soubor Jirásek Nový Bydžov

Jiří Brdečka: **LIMONÁDOVÝ JOE**

Režie: Zdena Vaškovová

Divadelní soubor Klicpera, Chlumeck nad Cidlinou

Georges Feydeau: **DÁMSKÝ KREJČÍ**

Režie: Stanislav Dašek

Divadlo Exil, Pardubice

Milan Uhde, Miloš Štědroň: **BALADA PRO BANDITU**

Režie: Kateřina Prouzová

Lektorský sbor ve složení prof. František Laurin,
Mgr. Jaromír Vosecký, prof. Jan Císař,
Michal Zahálka a Mgr. Regina Szymiková

VÝSLEDKY:

Lektorský sbor doporučil

- na celostátní přehlídku amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně:
DS TRIARIUS Česká Třebová
Jan Procházka: **UCHO**, režie: Josef J. Kopecký
- na celostátní přehlídku amatérského činoherního divadla pro děti a mládež Popelka Rakovník:
DS Symposion Třebechovice pod Orebem
Jiřina Krtičková: **MAKAPHOVY DARY**
Režie: Jiřina Krtičková

LEKTORSKÝ SBOR DÁLE UDĚLIL:

ČESTNÁ UZNÁNÍ:

- **Miroslavu Lelkovi**
za herecký výkon v roli Jonáše v inscenaci OBCHODNÍK S DEŠTĚM Divadelního souboru Jiráskova divadla Hronov
- **Miroslavu Houšťkovi**
za režii inscenace OBCHODNÍK S DEŠTĚM Divadelního souboru Jiráskova divadla Hronov
- **Marcele Labíkové, Evě Bergmannové, Monice Folcové**
za kostýmy k inscenaci JAK SE LÉČÍ STRAŠIDLA ANEB KRÁKORÁNÍ NA KRÁKORCE Divadelního souboru NA TAHU při MKS Červený Kostelec
- **Vlastimilu Klepáčkovi**
za herecký výkon v roli Hejkala Krákory v inscenaci JAK SE LÉČÍ STRAŠIDLA ANEB KRÁKORÁNÍ NA KRÁKORCE Divadelního souboru NA TAHU při MKS Červený Kostelec
- **Pavle Knápkové**
za herecký výkon v roli Otýlie Raftové v inscenaci OTYLKA Divadelního souboru MASKA při TJ Sokol Česká Skalce

• **Josefu Horáčkovi**

za herecký výkon v roli Jacka Manninghama v inscenaci PLYNOVÉ LAMPY Divadelního souboru Vrchlický Jaroměř

• **Divadlu Broumov**

za kostýmní řešení inscenace HROBKA S VYHLÍDKOU

• **Monice Jelínkové**

za herecký výkon v roli Gábi v inscenaci OSM ŽEN Náchodské divadelní scény

• **Vlad'ce Rouskové**

za herecký výkon v roli Augusty v inscenaci OSM ŽEN Náchodské divadelní scény

• **Ludmile Šmídové**

za režii inscenace OSM ŽEN Náchodské divadelní scény

• **Evě Staňkové**

za herecký výkon v roli Tornádo Lou v inscenaci LIMONÁDOVÝ JOE Divadelního spolku JIRÁSEK Nový Bydžov

• **Pavlině Strnkové**

za herecký výkon v roli Winnifred v inscenaci LIMONÁDOVÝ JOE Divadelního spolku JIRÁSEK Nový Bydžov

• **Jiřímu Vackovi a Radko Šepsovi**

za hudební nastudování inscenace LIMONÁDOVÝ JOE Divadelního spolku JIRÁSEK Nový Bydžov

• **Zdeně Vaškovové**

za režii inscenace LIMONÁDOVÝ JOE Divadelního spolku JIRÁSEK Nový Bydžov

• **Stanislavu Daškovi**

za herecký výkon v roli Duboise v inscenaci DÁMSKÝ KREJČÍ Divadelního souboru KLICPERA Chlumec nad Cidlinou

• **Zdeně Jeníčkové**

za herecký výkon v roli Paní Estragonové v inscenaci DÁMSKÝ KREJČÍ Divadelního souboru KLICPERA Chlumec nad Cidlinou

CENY:

• **Lucii Peterkové**

za herecký výkon v roli Lízy v inscenaci OBCHODNÍK S DEŠTĚM Divadelního souboru Jiráskova divadla Hronov

• **Jiřině Krtičkové**

za dramtizaci a režii inscenace MAKAPHOVY DARY Divadelního souboru SYMPOSION Třebechovice pod Orebem

• **Miroslavu Vikovi**

za herecký výkon v roli Stařeny v inscenaci MAKAPHOVY DARY Divadelního souboru SYMPOSION Třebechovice pod Orebem

- **Janu Dvořákovi**
za scénář inscenace A PŘIŠEL FORTINBRAS...
Divadla JESLIČKY Josefa Tejkla, skupiny Dospělá embrya
- **Josefu Janu Kopeckému**
za herecký výkon v roli Ludvy v inscenaci
UCHO Divadelního souboru TRIARIUS Česká
Třebová
- **Veronice Stasiowské**
za herecký výkon v roli Anny v inscenaci UCHO
Divadelního souboru TRIARIUS Česká Třebová
- **Janu Fikejzovi**
za hudbu k inscenaci UCHO Divadelního souboru
TRIARIUS Česká Třebová
- **Josefu Janu Kopeckému**
za režii inscenace UCHO Divadelního souboru
TRIARIUS Česká Třebová
- **Petru Krulišovi**
za herecký výkon v roli Limonádového Joa
v inscenaci LIMONÁDOVÝ JOE Divadelního
spolku JIRÁSEK Nový Bydžov
- **Jiřímu Vackovi**
za herecký výkon v roli Horáce alias Hogo Fogo
v inscenaci LIMONÁDOVÝ JOE Divadelního
spolku JIRÁSEK Nový Bydžov
- **Divadlu Exil Pardubice**
za hudebně pěveckou složku inscenace BALADA
PRO BANDITU
- **Kateřině Prouzové**
za režii inscenace BALADA PRO BANDITU
Divadla Exil Pardubice

CENY ZA INSCENACI:

Divadelní soubor TRIARIUS Česká Třebová

Jan Procházka: UCHO

Režie: Josef J. Kopecký

Divadelní soubor Symposion Třebechovice p/O.

Jiřina Krtíčková: MAKAPHOVY DARY

Režie: Jiřina Krtíčková

ČERVENÝ KOSTELEČ ZÁBAVNÝ

Začátkem března bylo v Kostelci většinou dost veselo. A to neplatí zdaleka jen o nočním životě v divadelním klubu: letošní ročník se vyznačoval zejména výrazným příklonem k zábavnému repertoáru. Oproti loňskému ročníku, v němž vedle šestice komediálních titulů program přinesl i šestici dramaturgicky hledajících inscenací, premiérových uvedení a autorských novinek, pohybovala se letošní východočeská činoherní úroda až na výjimky na ploše oddechových žánrů. Rozumím samozřejmě důvodům, které k těmto volbám vedou, ale je mi to trochu líto: mám rád čino-

„Obchodník s deštěm“

Miroslav Lelek a Lucie Peterková

herní divadlo, které sice baví, ale zároveň chce něco říct, něco pojmenovat, k něčemu se vyslovit. Pravdou každopádně je, že východočeští divadelníci vesměs svedou – jak jsme viděli – dění na jevišti zorganizovat, inscenaci vybudovat a dovést své herce k mnohdy velice pozoruhodným výkonům. Zkrátka a dobře, i letos bylo v Kostelci věru nač koukat.

Začalo se hojně uváděnou, lehce sentimentální klasikou Richarda Nashe **Obchodník s deštěm**, kterou s hronovským souborem inscenoval Miroslav Houšťek. Je to inscenace velice tradiční, se smyslem pro řemeslo, na níž nejvíc potěší herectví. Vedle Jonáše v podání Miroslava Leleka a dalších je to zejména Lucie Peterková v ústřední roli Lízy – její zásluhou se na jevišti dostává silný emoční náboj, bez něž Obchodníka hrát nelze. Zajímavé je, že ač se na jevišti vůbec nepromítlo ono vražedné horko a sucho, v němž se Nashův text odehrává (jen se o něm pořád mluví), přesto působí závěrečný déšť úlevně.

Možná ze všeho nejvíc mě překvapila hojnost detektivek. Režisérka Lída Šmídová nastudovala s Náchodskou divadelní scénou populární detektivku Roberta Thomase **Osm žen**, příběh o zavražděném muži mezi osmi ženami. Na elegantní scéně Ivana Krejčího, vyhovující požadavku textu na nóbl vilu na francouzském venkově, režisérka poměrně zručně rozehrává psychologickou šarádu, v níž si nelze být jistý ničím a nikým. Daří se jí to i díky schopným herečkám, které má k dispozici – zejména Monice Jelínkové a Vladce Rouskové v rolích protikladných stárnoucích sester, životné Gábi a upjaté, staropanenské Augusty.

Rovněž poměrně známým (a rovněž filmovou adaptací proslaveným) titulem jsou **Plynové lampy** Patricka Hamiltona, které s jaroměřským souborem nastudoval Zdeněk Hovorka. Výsledek je tu o poznání problematičtější: příběh pojednává o mladé ženě, která žije v obavách z nastupující psychické choroby, jenže ve skutečnosti za jejím zdánlivým onemocně-

Monika Jelínková a Ivana Horáková
v představení Osm žen

Antonín Kohl v Hrobce s vyhlídkou

ním stojí intrikující manžel, který se ji snaží dovést k šílenství. V Hovorkově inscenaci se poměrně brzy vyloží všechny karty (manžela hraje Josef Horáček od počátku jako průhledného padoucha) a dobré dvě třetiny sledujeme už jen léčku, kterou na padoucha líčí detektiv. Příliš se tak vlastně není oč bát, což je v žánru detektivního thrilleru poněkud problematické. Stále ale platí, že v základní rovině jde o inscenaci herecky i režijně se ctí odvedenou.

Posledním z trojice detektivních titulů byla britská komedie Normana Robbinse zvaná **Hrobka s vyhlídkou** – na českých jevištích rovněž vcelku frekventovaná, ovšem o žádný zázrak moderní komediální dramatiky se nejedná. Vypráví o brutálních vraždách ve výstřední aristokratické rodině Tombových (čti: Hrobkových). V broumovské inscenaci Jana Holka jsou členové rodiny stylizováni do jakýchsi groteskních karikatur – herci sice obdivudně rozehrávají nejrůznější znetvoření, ale zcela postrádají jakýkoliv šarm. (V kontrastně makabrálním šarmu a nonšalanci přitom spočívá půvab rodiny Addamsových, kterou se tvůrci v kostýmním řešení viditelně inspirovali!) A ač program

slibuje „klasický anglický humor“, ve výsledku se něco takového nakonec příliš nedostavilo. Místo toho se tvůrci snaží koncentrovat na příběh, ovšem detektivní zápletka věru není silnou stránkou Robbinsova textu. Výsledek je tak poněkud matoucí, jakkoliv si úsilí tvůrců naložit s tímto nesnadným textem a nesnadným žánrem zaslouží obdiv.

Ani komedie **Otylka** amatérského divadelníka Jaromíra Břehového, kterou po letech nastudoval českoskalický soubor Maska v režii Petra Škrdly, není zrovna nejjiskřivější a nejdůmyslnější komedií. Bezpochyby ale nabízí velkou příležitost pro představitelku titulní role – ženy, kterou manžel přiváží na odtučňovací kúru do krachující soukromé kliniky. Otylka se musí vypořádat nejen s podvodnými zaměstnanci kliniky, ale i s nevěrným manželem a zrádnou kamarádkou. Českoskalická inscenace má štěstí na temperamentní herečku Pavlu Knápkovou, jejíž energie je hybným motorem celého kusu. Škoda poněkud přetažené délky, každopádně je Otylka se ctí odvedenou komediální inscenací.

V podstatě totéž lze říct i o inscenaci chlumeckého

Lenka Němcová a Josef Horáček
v představení Plynové lampy

Pavla Knápková a Iva Schwarzová v komedii Otylka

Stanislav Dašek, Tomáš Růžička a Vojtěch Nováček
v inscenaci Dámský krejčí

Olga Vetešníková v Baladě pro banditu,
kterou v pardubickém Exilu připravila Kateřina Prouzová

souboru Klicpera, který v režii Stanislava Daška nastudoval komediální klasiku: Feydeauova **Dámského krejčího**. I devizou chlumeckých jsou temperamentní herci, zejména Tomáš Růžička v titulní roli, režisér Dašek v roli domácího Duboise a Zdena Jeníčková, která hraje paní Estragonovou. Inscenace je zdatně vybudovaná, jen trochu postrádá operetní jiskřivost a lehkost, kterou slibuje dlouhá hudební předehra. (Dodám snad jen vlastní kacířskou myšlenku: není toho Feydeaua na českých jevištích někdy až moc?)

V mnoha směrech operetní je naopak zdařilá inscenace **Limonádového Joea** v provedení bydžovského souboru: staví zejména na oblíbených filmových melodiích, které jsou s gustem nastudovány výbornou jazzovou kapelou i obstojně zpívajícími herci v čele s Petrem Krulišem (ideální Joe), Evou Staňkovou (Tornado Lou) a Jiřím Vackem (Hogo Fogo). Režisérka Zdena Vašková žene dění na jevišti rychlým krokem kupředu, píseň stíhá píseň – ne všechny situace a gagy jsou sice zcela dokonale propracované, ale vzniká tím zvláštní dojem inscenace, která se s ničím příliš nebabrá a jen působí svou hudebností a radostností.

Limonádový Joe v provedení novobydžovského souboru

Druhý muzikál kosteleckého programu byl naopak velice temný: proslulou Uhdeho a Štědroňovu **Baladu pro banditu** připravila v pardubickém Exilu Kateřina Prouzová. Neveselý příběh Nikoly Šuhaje inscenuje ve velice strohém, nepsychologizujícím stylu, což bohužel u víc než dvouhodinové inscenace působí lehce únavně. Hudební nastudování Jana Míška je co do instrumentů skvělé – je ale škoda, že Štědroňovy melodie neuzpůsobuje možnostem jednotlivých účinkujících a žene je do všech falzetů, na které nejsou školeni. To je mimo jiné případ Vojty Líkaře, jinak typově mimořádně vhodného a výrazově zdatného Nikoly. V tomto směru při kosteleckém představení nepomohl ani velký divadelní sál; inscenace vznikla přeci jen na menším prostoru. Jinak je to ovšem úctyhodný, velkolepý pokus, před nímž nelze nesmeknout klobouk.

Posledním zábavným žánrem z letošního kosteleckého menu byla dvojice autorských pohádek. S třebechovickým Symposionem připravila Jiřina Krtičková koláž ze tří afrických lidových bajek nazvanou **Makaphovy dary**. Inscenace je metaforická a hravá v objevování různých možností znázornění a hry s předmětem,

Třebechovický Symposion nastudoval příběhy
z černého kontinentu pod názvem Makaphovy dary

S domácím souborem připravil Vlastimil Klepáček inscenaci pro rodinné publikum *Jak se léčí strašidla...*

navíc má ovšem skvělý rámec o slepém vypravěči, který se o tržbu nechává připravit proradnou stařenkou. Její velkou devizou jsou herecké výkony Martina Černého v titulní roli a Miroslava Vika, který je zcela přesný v roli úlisné staré ženy. S domácím souborem připravil inscenaci pro rodinné publikum Vlastimil Klepáček. Jmenuje se **Jak se léčí strašidla aneb Krákorání na Krákorce**, inspiruje se v Karlu Čapkovi a vypráví o tom, jak Ježatá Vendula (Jana Polášková) napravit starého Hejkala (v podání autora a režiséra) a možná se i zbaví letitého prokletí. Je to výtvarně roztomilá, muzikální a milá podívaná – přesně v duchu proklamovaného autorského záměru připravit pro děti něco klasicky českého a bezproblémového.

Ale teď k něčemu „problémovému“ – totiž oslím můstkem ke dvěma inscenacím, které se, jak jsem výše naznačil, snažily jakýsi problém pojmenovat a k něčemu se vyjádřit. ...a **přišel Fortinbras aneb POSTHAMLET** je autorským projektem Jana Dvořáka a souboru Dospělá embrya královéhradeckých Jesliček. Dvořák domýšlí, co se stalo bezprostředně po

závěru Shakespearovy tragédie, a zachycuje nedlouhou vládu norského prince Fortinbrase na dánském trůně. Je to smutná komedie o intrikánech a převlékání kabátů, která se věru nemusí vztahovat jen na středověké Dánsko. Text je to znamenitý – inscenace trpí určitými problémy technického rázu, a navíc kosteleckému představení vysloveně uškodil přenos do velkého sálu (v Jesličkách se hraje v komorním uspořádání hlediště). Jelikož jsem ji viděl i v domácím prostředí, mohu jen potvrdit, že v původním prostoru má svou velkou vnitřní sílu.

A Josef Jan Kopecký s třebovským TRIARIEM nastudoval inscenaci podle slavného Kachyňova filmu **Ucho** – filmový scénář Jana Procházky pro divadlo adaptovala jeho dcera Lenka a hraje se už i na několika profesionálních scénách. Je to dodnes silná výpověď o totalitním systému a paranoie, která se vůbec nemusí vztahovat jen na padesátá léta – a krom toho také téměř albeovský pohled na manželství a příležitost pro dva schopné herce. Dlužno dodat, že ti v třebovské inscenaci jsou: Kopecký se sám obsadil do role Ludvíka, partnerkou je mu Veronika Stasiowská v roli Anny. Jako hrající režisér (a Ludvík přitom doslova celé představení nesleze z jeviště) tentokrát Kopecký osvědčil i schopnost režisovat „zevnitř“, což vůbec není samozřejmé. Inscenaci dále silně pomáhá původní hudba Jana Fikejze, kterou se režisér nebojí použít do „filmových“, nedramatických meziscén. Třebovské Ucho je moderní činohra par excellence, poučeně „vyrobená“ a zároveň se zřejmým obsahem a záměrem.

Nakonec zbývá jen poděkovat: všem účinkujícím za dvanáct představení, která letos vesměs bavila, ale zejména organizátorům z řad místního souboru: záze-
mí bylo jako vždy prvotřídní. Na viděnou příští rok se těší

Michal Zahálka, foto Ivo Mičkal

...a **přišel Fortinbras aneb POSTHAMLET** je autorským projektem Jana Dvořáka a souboru Dospělá embrya královéhradeckých Jesliček

J. J. Kopecký v roli Ludvíka, partnerkou je mu Veronika Stasiowska v roli Anny v inscenaci *Ucho*

Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové a Volné sdružení východočeských divadelníků
ve spolupráci s Divadlem DRAK
s finanční podporou Královéhradeckého kraje, Ministerstva kultury ČR a Města Hradec Králové

AUDIMAFOR 2012

30. března – 1. dubna, Divadlo Drak Hradec Králové

Postupové kolo celostátní přehlídky experimentujícího divadla Šrámkův Písek,
přehlídky studentských divadelních souborů Mladá scéna
a divadel poezie Wolkrův Prostějov.

Počet představení: 15, počet členů hrajících souborů: 120

Lektorský sbor:

prof. Jan Císař, Vladimír Hulec, Alena Zemančíková, Tomáš Žižka, Michal Zahálka

PROGRAM:

DREJG Náchod

Zdeněk Frýba: **POTOPA**

Režie: Štěpán Macura

TRIARIUS, Česká Třebová

Eva, Marcela, Dagmar; Tomáš Kudrna;

Josef Jan Kopecký, TRIARIUS

TO VŠECHNO Z LÁSKY

Režie: Josef Jan Kopecký

JEZLE, SPD LDO ZUŠ Střezina Hradec Králové

kolektiv JEZLE, Eliška Bartošová, Denisa Nechvílová

MÓDA, SEX A TRÁPENÍ

sonda se zpěvy a tanci do duše pubertálních dívek

Režie: Ema Zámečnicková

Divadlo DNO a divadlo Na Cucky, Olomouc

Jiří Jelínek: **IDOLLS**

Režie: Jiří Jelínek

Divadlo Tři, Pardubice

Tomáš Novotný: **ÚŘEDNÍČUNINA**

Režie: Divadlo Tři

Q10 Hradec Králové

F. H. Král, Jose Triana: **OBESE**

Režie: F.H. Král

Někdo, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Jakub Maksymov - inspirováno povídkou Thomase Manna

Zaměněné hlavy, **KÁLÍ, NAMÓ NAMÁ**

Režie: Jarka Holasová a Jakub Maksymov

LS Mikrle, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Soubor a Jarka Holasová: **HOTEL**

Režie: Jarka Holasová a soubor

TRIARIUS, Česká Třebová

Lubor Kasal, Tom Kirkwood: **ORANGUTAN V TOVÁRNĚ**

Režie: Laco Špajs, Josef Jan Kopecký

Divadlo EXIL Pardubice

Lucie Hašková: **TESKNÁ GROTESKA**

Režie: Lucie Hašková

Q10 Hradec Králové

William Shakespeare: **MNOHO POVYKU PRO NIC...**

Režie: Filip Huml

D.R.E.D. & J.S.T.E. Kladsko Pražsko

IKONANTA

Autor a režie: Ondřej Pumr

Hana Voříšková a Matěj Pospíšil, Chocẽ

Hana Voříšková, volně na motivy pohádek A. S. Puškina

a bratří Grimmů, **O ZLATÉ RYBCE**

Geisslers Hofcomedianen

Geisslers Hofcomedianen:

DON JUAN ANEB STRAŠLIVÉ HODOVÁNÍ

Režie: Petr Hašek

Divadlo Jesličky Josef Tejkle, stálá scéna ZUŠ Střezina Hradec Králové

Antonín Přidal: **SÁNKY SE ZVONCI**

Režie: Zdeněk Tesař

VÝSLEDKY:

Lektorský sbor udělil **ČESTNÉ UZNÁNÍ**
za inscenaci a doporučil na:

MLADÁ SCÉNA ÚSTÍ NAD ORLICÍ 2012

LS Mikrle, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Soubor a Jarka Holasová: **HOTEL**

Režie: Jarka Holasová a soubor

Q10 Hradec Králové

William Shakespeare:

MNOHO POVYKU PRO NIC...

Režie: Filip Huml

Lektorský sbor udělil ČESTNÉ UZNÁNÍ
za inscenaci a doporučil na:

WOLKRŮV PROSTĚJOV 2012

TRIARIUS, Česká Třebová
Lubor Kasal, Tom Kirkwood:
ORANGUTAN V TOVÁRNĚ
Režie: Laco Špais, Josef Jan Kopecký

Lektorský sbor udělil ČESTNÉ UZNÁNÍ
za inscenaci a doporučil na:

ŠRÁMKŮV PÍSEK 2012

Divadlo Třetí, Pardubice
Tomáš Novotný: **ÚŘEDNÍČUNINA**
Režie: Divadlo Třetí

TRIARIUS, Česká Třebová
Lubor Kasal, Tom Kirkwood:
ORANGUTAN V TOVÁRNĚ
Režie: Laco Špais, Josef Jan Kopecký

D.R.E.D. & J.S.T.E. Kladsko Pražsko
IKONANTA
Autor a režie: Ondřej Pumr

Lektorský sbor udělil CENU za inscenaci
a doporučil na:

ŠRÁMKŮV PÍSEK 2012

Divadlo DNO a divadlo Na Cucký, Olomouc
Jiří Jelínek: **IDOLLS**
Režie: Jiří Jelínek

Hana Voříšková a Matěj Pospíšil, Choceň
Hana Voříšková, volně na motivy pohádek
A.S.Puškina a bratří Grimmů **O ZLATÉ RYBCE**

Geisslers Hofcomoedianten
Geisslers Hofcomoedianten:
DON JUAN ANEB STRAŠLIVÉ HODOVÁNÍ
Režie: Petr Hašek

Lektorský sbor upozorní programovou radu
celostátní přehlídky amatérského činoherního
divadla na inscenaci

Divadlo Třetí, Pardubice
Tomáš Novotný: **ÚŘEDNÍČUNINA**
Režie: Divadlo Třetí

LEKTORSKÝ SBOR UDĚLIL CENY:

- **souboru DREJG Náchod**
za výtvarný koncept inscenace POTOPA
- **souboru TRIARIUS Česká Třebová**
za přenesení závažného společenského problému na divadlo v inscenaci TO VŠECHNO Z LÁSKY

• **Tomáši Novotnému**

za text inscenace ÚŘEDNÍČUNINA Divadla Třetí, Pardubice

• **loutkářskému souboru Mikrle,**

ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř

za zvířecí performanci v inscenaci HOTEL

Autoři článku Michal Zahálka a Vladimír Hulec
s předsedou poroty prof. Císařem

„TAK – CO JSME TO, VLADIMÍRE, VIDĚLI?“

neboli Převeliký dialog dvou kritiků nad sklenkou malinovy za horkého úterního poledne dne třetího dubna léta páně 2012 v kavárně Kašpar v Celetné ulici

Michal Zahálka: Mám už dlouho dojem, že uvažování o divadle sluší forma dialogu – a o tom, kterému se říká experimentální, alternativní či netradiční a na nějž lze jen stěží vztáhnout měřítko řemeslného provedení, to platí zejména. Jsem proto rád, že na článek o Audimaforu nejsem sám: potkali jsme se pár dní po jeho skončení v útulné kavárně Divadla v Celetné s Vladimírem Hulcem, abychom si o něm povídali. Tak – co jsme to, Vladimíre, viděli?

Vladimír Hulec: Než začneme, připomenul bych, že Ty jsi z Hradce a já z Pardubic.

MZ: No a?

VH: Uvidíš. První inscenací byla **Potopa** v režii Štěpána Macury z Náchoda. Asi se shodneme, že máme Náchod rádi oba – jak my z Pardubic, tak i vy Mechováci...

MZ: Jistě, Perníkáři...

VH: ... ale k věci.

Potopa souboru DREJG Náchod v režii Štěpána Macury

MZ: Dobrá: byla to inscenace postavená na určitém textu – přesněji na literárním scénáři, který z různých zdrojů sepsal spolupracovník souboru Zdeněk Frýba – ale zároveň výrazně výtvarná, výrazně zapojená do prostoru.

VH: Mně ten typ divadla, který oni nabízí – tedy nějak se vyjádřit k určitému mýtu, téměř rituálním způsobem, byť moderními scénickými prostředky – přijde ohromně přitažlivý a zajímavý. Dostávají se ale na pole, které je už poměrně hodně prozkoumané a snadno se v něm dělají chyby. Pramením po mém soudu z toho, že nejsou příliš zkušení praktici a nemají za sebou řadu pokusů, které by ten jejich jazyk a poetiku nějak výrazněji formovaly. Štěpán Macura tímhle směrem programově úplně nepracuje, pracuje s různými typy textů a přístupů ke skupinové divadelní tvorbě. Zdálo se mi, že to byla kultivovaná, výtvarně jednotná práce, ale motivy a symbolika, s nimiž pracovali nebo mohli pracovat, byly využité poněkud povrchně a formálně – konkrétně mám na mysli onu vodu v lahvích, se kterou tam pracovali poměrně výrazně.

MZ: Souhlasím, nějakou kvalitu to nepochybně mělo – já vidím jistý problém ve sdělování textu, kterého tam bylo mnoho a který nebyl vždy podáván zcela poutavě. To je problém, který se ovšem netýká jen této inscenace, práce s textem je obecně nesmírně náročná záležitost – ještě se k tomu, myslím, dostaneme.

VH: Toho si všímáš víc Ty, já na tohle moc citlivý nejsem. Abych to shrnul: cenná mi na tom přijde jejich poctivá, pokorná práce a snaha dobrat se smyslu toho mýtu, jen je škoda, že to nebylo zcela dotažené.

MZ: Tak: TRIARIUS – **To všechno z lásky**. Název klame svou ironií: při vstupu do sálu jsem měl za to, že mě čeká chvilka milostné poezie, a při šíři záběru režiséra Josefa Jana Kopeckého mě to vlastně ani

příliš nepřekvapovalo. Bylo to ale jinak. Pepa se svými třemi herečkami umístil na jeviště (a do hlediště) poměrně tíživé téma nejen dnešní doby, totiž téma domácího násilí, týrání a zároveň citových vazeb mezi partnery. Inscenovány jsou autentické výpovědi tří týraných žen – a v těchto monologích k nám promlouvají tři herečky (jedna z jeviště a dvě z hlediště), které ten text v mých očích interpretovaly po emoční stránce velice věrohodně. Jistým problémem té inscenace je patrně to, že je formálně dosti strohá – a to, že se nepokusila ono téma nějak dále rozvíjet: že skutečně jen předestřela ten problém. Přesto ji vnímám jako velice povedenou, ale někteří naši kolegové tak docela nesouhlasili, že?

VH: Ano, škoda, že je tu nemáme.

MZ: Tomáš Žižka shodou náhod sedí pár stolů od nás, ale nebudeme ho rušit.

VH: My dva se tady asi nestřetneme: já s Tebou souhlasím. Když divadlo přináší podstatné téma, rád mu odpouštím nějaké formální nedostatky... Zajímavé je, že k tomuhle tvaru došel Kopecký intuitivně – říkal mi potom, že toho o dokumentárním divadle vlastně mnoho neví, a přitom se tím směrem nepochybně po vlastní cestě vydal. Výsledek nám oběma připomněl Černé panny v divadle Komédie, které jsou ale formálně propracovanější – a já věřím tomu, že kdyby nad touhle inscenací trávil ještě nějaký čas, že by k tomu třeba dospěl také.

Veronika Stasiowská v představení To všechno z lásky v režii J. J. Kopeckého

Móda, sex a trápení z Divadla Jesličky
v režii Emy Zámečnickové

MZ: Naším dalším pátečním setkáním byla **Móda, sex a trápení** z Divadla Jesličky v režii Emy Zámečnickové. Začni.

VH: Začnu, rád – protože jsem byl z nás možná jediný, komu se ta inscenace vysloveně líbila. Vzal jsem ji jako mladické vypořádání se s jistou fází vývoje člověka. Je to taková karikatura teenagerovských časopisů, svižně, kabaretním způsobem udělaná. Nic víc od toho asi ani nechtějí, je to zkrátka jen lehká zábava především pro kamarády.

MZ: Ano, dost možná právě pro ty kamarády. V tom představení, které jsme viděli my – a kde těch kamarádů patrně mnoho nebylo – to ovšem nemělo ty divácké reakce, které to mít chtělo. A rozumím sice tomu, co na tom oceňuješ, ale ruku na srdce: ani jako kabaret to příliš propracované nebylo. Zajímavý tam je rámeček: jedna z těch dívek hraje starší psycholožku, která v průvodním slově sděluje cosi o dívkách tohoto věku, a sděluje to v nejbanálnějších stereotypech, které o takových dívkách můžeme mít. Tak mě napadlo, jestli to vlastně nemá ukázat, že to jsou skutečně jen ty stereotypy, že všechny dospívající dívky takové nejsou, že všechny Bravičko nečtou – že by se chtěly vysmát tomu pohledu. Jenomže pokud to tak bylo, tak to vůbec nebylo řečené dost jasně. To byl asi můj hlavní divácký problém: neustále jsem váhal, tápal a netušil, zda a co mi vlastně chtějí říct.

MZ: Jiří Jelínek a **iDOLLS** v koprodukcii Divadla DNO a olomouckého Divadla na cucky. Je to pokračování v linii Jelínkovy poetiky, která je výrazná a má jistý neměnný základ – a dobře tomu tak, na tom se asi shodneme. Záleží potom na tom, jaké si zvolí téma. V tomhle případě nepochybně poměrně výrazné téma má, je to téma jakéhosi životního plácání se mezi kon-

certy popové skupiny a sexem bez lásky, téma citové vyprázdňenosti života. Vlastně jsem z toho představení – přes veškerou jeho muzikálnost, výtvarnou hravost a energii – odcházel posmutnělý. Toliko k obsahu. S Jiřím Jelínkem hrají Michal Dalecký a Johana Vaňousová, což je velice šťastná spolupráce. Skoro mám dojem, že Vaňousová je snad nejlepším Jelínkovým jevištní partnerem, jakého jsem viděl.

VH: Ano, já v zásadě podepisuju, co jsi řekl. Velký důraz je tu kladen na muzikálnost, tím se trochu podobá Jelínkově Fagi. Předpokládám a doufám, že to budou hrát i na hudebních festivalech, mohlo by to mít úspěch.

MZ: Možná nevíš, že jsme byli ochuzeni o koncert

iDOLLS, Jiří Jelínek a Johana Vaňousová

kapely Sen, která vychází z téhle inscenace a obvykle po představení hrává. Vypadá to sympaticky, těším se, že je někde potkám.

VH: Takže **Úředničunina**? Divadlo Tři jsou Pardubáci, to je třeba zdůraznit. Začnu tím (jediným), co se mi

Divadlo Tři Pardubice, Úředničunina

nelíbí: nelíbí se mi ten název. Vyvolává dojem něčeho vulgárního, a já na té inscenaci oceňuju právě to, že vůbec vulgární není. Její doménou je suchý anglický humor, zřetelně inspirovaný anglickou školou, Monty Pythony a tak podobně. V té rovině černého humoru, morbidních situací, k nimž je přistupováno bez zdvižení obočí, se jim daří velice dobře držet. Na začátku vidíme dva úředníky v kanceláři, kteří se vůbec nenechají vyvést z míry tím, že pod jejich stoly leží mrtvola. Jeden z diváků se dokonce ptal, zda už to není nemorální a nevkusné, když se dělá legrace z popela v urně. Samo o sobě by to jistě za jistou hranici být mohlo, ale v té černohumorné, ale přesto nonšalantní poetice to vlastně vůbec nevadí.

MZ: Ano: to je možné díky žánru té absurdní grotesky, kde se může dít úplně cokoliv, a kde se – co si budeme povídat – děje úplně cokoliv. A herci, kteří tu absurditu nevzrušeně uhrájí, jsou (spolu s vtipným scénářem Tomáše Novotného) tím, co v mých očích dělá tuhle inscenaci velice kvalitní.

VH: Já jsem jim vyčítal, že některé obrazy by se daly ještě dopracovat, že ne všechny měly pointu. Zaujalo mě, že soubor tvoří v hospodě, kde si u stolu vyměňují tyhle nelogické repliky a tvoří scénář – takhle podobně tvořili Šimek a Grossmann.

MZ: Takže: **Obsese**, soubor Q10 poprvé, režie Filip Huml. Představení v prašném prostoru pod jevištěm divadla Drak, kam se nás v pozdní večerní hodině vydalo poměrně dosti. Je to inscenace inspirovaná hrou José Triany Noc vrahů, která se hrává poměrně často, ovšem oproti předloze tady byl výrazně navýšený počet postav. Ani tady si dosud nejsem úplně jistý, o čem to bylo a být mělo. Byli to patrně nějakí lidé na okraji společnosti, někde uzavření, kteří mají své osobní problémy a neurózy hraničící patrně s šílenstvím. Postupně nám sdělují své příběhy a vyjevují, co jsou zač. Není to příliš přehledné, ale hlavně: je

Obsese, soubor Q10, režie Filip Huml

to nesmírně hysterické. Řvali na nás i na sebe, různě s sebou smýkali: zkrátka a dobře, bylo mi nepříjemné v tom prostoru být.

VH: Tady jsme zase u divadla, které já mám rád, které mě zajímá a všechno mu promím. Jsou to mladí herci, kteří před diváky přicházejí se sebou, se svými pocity. Je v tom nepochybně jistá nezkušenost – neumějí zatím pracovat s emocemi – ale věřím, že je tenhle typ divadla jako osobnosti posouvá. A současné divadlo někdy zkrátka nechce pohodlného diváka: tady by člověk měl mít odvahu zašpinit se s nimi.

MZ: Tu jsem asi neměl. Zato jsem měl podobnou touhu jako profesor Císař: vstát a odejít, ale cestou ještě někoho z nich uškrtit, za ten hysterický atak naším směrem. Ale rozumím, co se ti na tom zdá cenné.

VH: Asi můžeme o těch jaroměřských inscenacích mluvit současně, že? Obě jsou výrazné rukopisem souboru kolem Jarky Holasové a Jakuba Maksymova. **Hotel** je velká, širokoúhlá loutkárna, možná rakvičkárna, možná něco víc: pojmenoval jsem si to jako „existenciální rakvičkárnu.“

Hotel, soubor Mikrle, ZUŠ Jaroměř

MZ: Pojmenoval sis to pěkně – když jsem psal doporučující posudek, citoval jsem Tě.

VH: Souvisí to s tím určitým zpomalením, s přílišným rozehráváním situací, které v žánru rakvičkárny vlastně nemá co dělat. Jenže díky tomu, že tvůrci de facto nectili žánr, se v tom tvaru začínají objevovat úplně jiné roviny. Já mám moc rád rockovou muziku šedesátých let – a v té době působila i skupina jménem Vanilla Fudge, která se proslavila tím, že hrála zpomaleně třeba hity od Beatles. Najednou v nich objevila něco jiného, než v nich původně bylo, tedy jistou psychedelickou působivost. S **Hotelem** to je, zdá se mi, podobné.

MZ: Rozumím. Já jsem loni na festivalu Theatrum

Káli, namó namá,
autorský projekt Jakuba Maksymova
(ZUŠ Jaroměř) na motivy povídky Thomase Manna

Orangutan v továrně,
TRIARIUS v režii J. J. Kopeckého

Kuks viděl prvotní verzi téhle inscenace – jmenovalo se to tehdy prostě Ravičkárna, Jarka mi potom prozradila, že to byl výsledek dvoudenního zkoušení. Každopádně už tady byl ten skvělý rámec živého orchestrionu, který ponouká diváka, aby vhodil minci a spustil si divadlo. Dlouho to nevychází a jen se na chvíli spustí hudba. Ta vlastní rakvičkárna tam byla čistší, kratší, údernější – Jarka mluvila o tom, že měli ambici z toho potom udělat nějaký propracovanější divadelní tvar, který má ambici ukázat neřesti. A ovšem je v té nové podobě to skvělé morče, kterému jsme dali cenu za performanci. Ale dál – **Káli, namó namá**, autorský projekt tentokrát zejména Jakuba Maksymova na motivy povídky Thomase Manna. Vypráví o ženě mezi dvěma prototypy muže, mezi svalovcem a myslitelem, s jistým nadpřirozeným zvratem a úchvatně podivným morálním ponaučením. Nebudu říkat víc, protože se mi zdá, že to je tvar, který na té pointě stojí poměrně silně. Zároveň je to divadlo výtvarně hravé a nápadité – hraje se na jevišti skrytém v sukni indické bohyně, která může navíc sama promlouvat. My jsme měli s Alenou Zemančíkovou dojem, že ten text byl možná příliš strohý a že na rozdíl od té rakvičkárny, ke které naprostá úsečnost, holověstost a jednověstost patří, by si tenhle epický, vyprávěcí tvar zasloužil možná o něco literárnější dialogy. Neříkám, že to hned musí být ukecané, ale o něco udělanější by to v tomhle směru po našem soudu být mohlo.

VH: V Pardubicích se vždycky říkalo „hradecký vtip“ – to jest vtip, který byl nekonečně dlouhý, než se dostal k pointě, pokud vůbec nějaká přišla. Jinými slovy: já jsem s touhle vaší výtka nesouhlasil. Mám dojem, že hlavní roli tu musí hrát ta jejich loutkářská hračkovost a výtvarný kód, a jakmile by se to domalovávalo slovy, možná by se něco ztratilo.

MZ: Alena Zemančíková sice není z Hradce, ale rozumím.

MZ: Na řadě je Josef Jan Kopecký s TRIARIEM a jejich **Orangutan v továrně** – já Tě poprosím, abys začal, ale zároveň se snažme neprozradit příliš mnoho.

VH: Ano, některé inscenace jsou založené na překvapení diváka, a to je přesně tenhle případ. Zkrátka a dobře, oni velice jednoduchým způsobem uvedou diváka do nezvyklé situace. Divák nesedí v hledišti, ale je součástí nějakého představení, performance, události, dění – jak kdo chce. Pěkné na tom je, že to není jen samoučelně vyrobená situace, která zkoumá diváka (to někteří také dělají) – že se k tomu přidává ještě další rovina, tedy básnická sbírka Lubora Kasala, podle které se to celé jmenuje. Paradoxně mě to ale nutí rozpojovat. Ta základní situace je udělaná skvostně: umí pracovat se všemi prostředky, které k tomu patří, velice propracovaná je zvuková složka. Vlastně jsem nakonec došel k tomu, že to slovo se v tom trochu ztrácí, že působí křečovitě, násilně. Když jsem si ten text potom četl, oslovil mě mnohem víc.

MZ: Ano, já nemám příliš co dodat. Považuji to za další z pozoruhodných výsledků Pepy Kopeckého, který vytrvale bádá mnoha různými směry.

MZ: **Teskná groteska** z pardubického divadla EXIL, ke kterému – ač Hradečák – chovám velký obdiv. Je to autorský projekt Lucie Haškové, inscenace, která vypráví nějaký příběh – tedy možná. Inscenátoři patrně vědí, jaký ten příběh je a co v tom tvaru vlastně všechno znamená. Záměrně je to ovšem sdělováno velice zmateně, se spoustou nejasných symbolů, metafor, které odkazují do neznáma, a výjevů, které samy o sobě leckdy jistý smysl dávají, ale zda se dívá-

Kateřina Prouzová a Jiřina Mejzlíková
v představení Teskná groteska z pardubického EXILU,
autorský projekt Lucie Haškové

Q10 podruhé, Mnoho povyku pro nic

kovi můžou propojit v celek, to je otázka. Za zmínku stojí, že mottem inscenace je „Marihuana to jistí“ – a já byl asi málo zhulený, protože jsem v tom nečetl spíš nic než co jiného. Jinými slovy: zdá se mi, že i na takhle vymyšlenou premisu divadla určeného k individuálnímu výkladu je to dost málo zpracované.

VH: Mějme někdy odvahu říct, že je něco špatné – a takhle inscenace, myslím, špatná je. Autorka a režisérka si jistě zaslouží, abychom s ní takhle jako s dospělou mluvili a nechodili kolem horké kaše. Já jsem se s ní o tom po představení bavil a dohodli jsme se, že se někdy sejdem – pro čtenáře by to možná byla až zbytečně konkrétní a odborná debata. Ona má ambici sdělit nějaký velice silný příběh, který nám potom na semináři vyložila, ovšem s tím, že když si z toho divák odnese něco jiného, taky dobře. To není pravda – jistě, divák si může vzít cokoli, a je dobře, když je to silné divadlo, ale když to říká sám tvůrce, je to zpravidla trochu podezřelé. Co se týče té marihuany – to představení vůbec nevyvolává psychedelické stavy. To je apelativní, sociálně orientovaný příběh o adopci a smrti. To z toho ovšem vyčíst nelze, a ty obrazy, které vidíme, samy o sobě dost silné nejsou. Takže ve výsledku můžeme režisérci nanejvýš tak fandit, ale divácky k tomu přistoupit je, zdá se mi, téměř nemožné.

VH: Q10 podruhé, **Mnoho povyku pro nic.** To je k té Obsesi v silném protikladu: velice radostný, zručně udělaný Shakespeare, do kterého ti mladí přinášejí svou životní energii a Filip Huml to umí udržet ve velice zvládnutém tvaru. Oceňuju to, ale v podstatě je to divadlo, které mě míjí – a tak ti sobecky předávám slovo.

MZ: Ano, rozumím: Mnoho povyku pro nic je činoherní inscenace, tomu se netřeba vyhýbat. Je to, jak jsi říkal, šikovně vyrobené: v zestručněné podobě pro-

vedená hra, která, přiznejme si, není nejlepší Shakespearovou komedií. Hrají ji s energií, s muzikálností, s řadou fungujících gagů. Viděl jsem tu inscenaci poprvé loni v červnu na open air sekci Divadla evropských regionů – a zdá se mi, že ten velký, otevřený prostor jí obzvlášť sluší.

MZ: Tak dál: **Ikonanta** coby další z řady experimentů souboru D.R.E.D. & J.S.T.E pod vedením Ondřeje Pumra. Někdy mám u Pumra dojem, že dělá divadlo tak, aby diváka naštval – snad se teď nerozzlobí, ale tohle bylo divadlo, které mě potěšilo. Bylo mi příjemné být v tom prostoru, který tvůrci vybudovali, mimochodem podobně jako při loňské Ambrosii souboru Geisslers Hofcomoedianten. Podobně jako tam má divák možnost volně se pohybovat. Mezi diváky se odehrávají dva nebo tři výjevy podle Sofoklovy Antigony. Sledujeme rituál pohřbu mrtvého muže (patrně Polyneikós, aniž by byl tak pojmenovaný), který pohřbený být nemá, a přesto pohřben je. Shodli jsme se s Alenou Zemančíkovou na termínu „meditativní divadlo“.

VH: Je strašně dobře, že se něco takového v amatérském divadle objevuje: poetika obrazu, výjevu či situace – jak libo – která je nesmírně jednoduchá, lze ji vnímat a potom o ní přemýšlet. Je to výtvarně nesmírně silný obraz, pracuje ovšem i se slovem a hudebním podkresem. Je k tomu potřeba divák, který je ochotný na vnímání takového tvaru přistoupit.

MZ: Dovolím si podotknout, že takové publikum v Hradci nepochybně bylo.

VH: Ano. Já teď Pumrovi mám trochu za zlé, že se v současné době brání interpretaci toho, co předkládá – mám teď na mysli i projekt, který jsem viděl nedávno na turnovském Modrém kocourovi. V případě Ikonanty jsme s profesorem Císařem namítali, že ten mýtus nijak neposouvá, nijak ho nově nevykládá, nesděluje,

O zlaté rybce, hraje Hana Voříšková

Pražsko-kukštlí Geisslers Hofcomoedianten s Donem Juanem aneb Strašlivým hodováním

co si o něm myslí ani proč ho vlastně teď předkládá-jí. A také mi bylo trochu líto, že ta symbolika pohřbu je tam jen naznačená. Polyneikovo tělo, když divák vstoupí, je už čisté – kdyby byl zakrvácený, kdyby musel být ještě omýván, pak by to mohlo, myslím, být o poznání silnější.

VH: Tak dál – pohádka **O zlaté rybce**, hraje Hana Voříšková a na basu Matěj Pospíšil. Vidíme dřevěné necky, na nichž je z jílu vymodelováno mořské pobřeží a jednoduché loutky rybáře a jeho ženy. Ten příběh je dobře známý a Voříšková mu zároveň zůstává věrná a zároveň na jeho základě vytváří zcela svébytné výtvarné divadlo. Je mi až stydno o tom hovořit: je to prostě nádherný představení. Ta nádhra spočívá v osobitosti a výtvarném citění Hany Voříškové.

MZ: Tomáš Žižka to nazval „haptickou lyrikou“, divadlem hmatu.

VH: Ano, tušený hmatový vjem je tu nesmírně podstatný, stejně jako ponětí o hmotě – jílu, dřevě, vodě a dalších přírodninách, s kterými Voříšková pracuje. Zajímavá je i geneze téhle inscenace: vznikla kdesi v lese u louže coby jednorázový projekt a až mnohem později byla přenesena do vany.

MZ: Ano – já nemám příliš co dodat. Mimořádně šťastné je i sepětí s živou hudbou; zdá se mi najednou, že basa a hlína k sobě nějak samozřejmě patří.

MZ: Další na řadě jsou pražsko-kukštlí Geisslers Hofcomoedianten s **Donem Juanem aneb Strašlivým hodováním**. To je soubor, jehož kvality asi není třeba příliš obhajovat – soubor, který léta vytrvale hledá (a v posledních letech, zdá se mi, čím dál častěji také nachází) spojitost mezi barokním divadelním jazykem a dneškem. Don Juan vznikl už pro pražskou scénu (pravidelně se hraje na malé scéně Městských divadel), je to zvláštní autorský projekt vycházející

AUDIMAFOR

POSTUPOVÉ KOLO CELOSTÁTNÍCH PŘEHLÍDEK
EXPERIMENTUJÍCÍHO DIVADLA ŠRÁMKŮV PÍSEK
STUDENTSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ MLADÁ ŠCÉNA
DIVADEL POEZIE WOLKRŮV PROSTĚJOV
PŘEHLÍDKY LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM
HRADEC KRÁLOVÉ
30. 3. – 1. 4. 2012

PODĚKOVÁNÍ ZA ÚČAST

předseda poroty

STŘEDISKO AMATÉRSKÉ KULTURY IMPULS HRADEC KRÁLOVÉ

© marto atheni

z východočeské loutkové hry o Donu Juanovi z poloviny 17. století. Ta se nicméně objevuje jen v krátkých vstupech: rámcem je příběh dívky, která se má vdávat a je zcela šťastná. Po návštěvě svých vdaných kamarádek ztrácí iluze a přes veškerou komediálnost a – opět – hudební radostnost nakonec kus vyznívá poněkud bezútěšně, tragicky.

VH: Mě Geisslers vždycky zajímali, ale dlouho trochu odrazovali až přílišnou snahou aplikovat svou znalost divadelní historie. Vlastně až teď u Dona Juana si to v mých očích všechno sedlo. Je na nich znát, že mají profesionální školení, to bezesporu.

MZ: Však jsou také v tomhle obsazení s jednou výjimkou všichni absolventi DAMU, pokud vím. Ale tvorba Geisslers nadále vzniká ve skromných podmínkách, a i proto jsem rád, že je stále můžeme na ochotnických přehlídkách potkávat. Myslím, že jsou pro ostatní inspirací.

VH: Poslední jsou **Sáňky se zvonci** Antonína Přídala, které v Jesličkách inscenoval Zdeněk Tesař. To je vlastně materiál spíš pro Tebe, protože se rád zabýváš slovem. Na slově ta inscenace stojí velice výrazně – je to divadlo, které svého diváka mít může, ale ve mně ho nemá. Já si vážím toho, že to je zjevně divadlo skupiny lidí, pro kterou je podstatné, že se setkává a s nějakým textem žije. Inscenační prostředky ale nejsou na té úrovni, aby to nějak zvlášť fungovalo: je to unylé, teskné divadlo.

MZ: Ano, ten text je rozhodně nesnadný, psaný v dopisech značně archaickým stylem – a práce se slovem v téhle inscenaci, bojím se, není dostatečná. Mluvil jsem o té hře s Přemyslem Rutem, který ji pojmenoval jako materiál pro E. F. Buriana – tedy pro divadlo, které umí pracovat s textem, jeho melodií a barvou. Nemělo by se primárně stavět na emoci, jako jsme to viděli tady: herečky jsou sice schopné slušně udržet náladu a pocit, ale ve výsledku to, jak říkáš, působí unyle a teskně. Navíc ona jevištní mluva, která tu je obzvlášť důležitá, tu má i některé ryze technické problémy – citoval jsem na rozborovém semináři repliku „Jaké to konce se na mne valí?“, která se špatným frázováním změnila do podoby „Jaké to koncese na mne valí?“ – a nebyla v tom jediná.

MZ: Já bych to ještě rád nějak shrnul. Asi bychom mohli říct, že východočeské experimentální a studentské divadlo a divadlo poezie má své zjevné kvality a že hledá v různých směrech jak témata, tak formy, že?

VH: No, jistě bychom to mohli říct takhle obecně, ale proč? Každá doba má nějaký vrchol a nějaký propad. V Turnově se zdálo, že teď nastal jakýsi sešup – že ti, kteří něco dělali, už jsou buď na profesionální bázi nebo už tvořit přestali. Naopak tady jsme se potkali

Sáňky se zvonci v Jesličkách inscenoval Zdeněk Tesař

s tvůrci, kteří jsou, zdá se, na onom vrcholu: Jirka Jelínek, Geissleři, Hana Voříšková... A kromě toho jsme viděli, že se objevují nové soubory a dílny, od nichž lze také mnoho čekat. Zdá se, že ve Východních Čechách je jakási kontinuita, která je vzácná. Zkrátka a dobře: po Turnově jsem se bál, že letos bude takový prázdnější ročník, a dopadlo to naopak – doporučili jsme toho skoro až moc. A právem.

MZ: Ano, já myslím, že právem. Mám teď před sebou rozhodnutí programové rady Šrámkova Písku: pět z dvanácti zařazených inscenací jde od nás. Ale ještě mi prozrad' jednu věc: máš za sebou patnáct Audimaforů. Vidíš nějakou tendenci?

VH: To já ani nevím, že už jich je tolik.

MZ: Aspoň mi to Naďa tvrdila.

VH: To ona určitě ví líp než já. Prošel jsem s ním různé prostory (Úpici, Kostelec nad Orlicí a teď Hradec), takže už to je jistě dost let. Ta přehlídka často dokázala vytáhnout nějaké osobnosti nebo soubory, které se potom posunuly někam dál: byli to Nejhodnější medvídci, byl to Petr Lanta, Tejklovi Černí šviháci, byl to a je to Jiří Jelínek, Geisslers, teď také Triarius... A zajímavé je, že mnozí mají chuť se v té amatérské sféře udržet. Praha je podobně silnou líhni amatérských divadelníků, ale tam se vesměs všichni velice rychle snaží zaplout do poloprofesionální, nezávislé sféry a k amatérům se už nehlásí. V tom se východočeské divadlo liší od rybářovy manželky u té Hanky Voříškové: na rozdíl od ní ctí své kořeny.

Foto Ivo Mičkal

Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové a Volné sdružení východočeských divadelníků
ve spolupráci s Divadlem DRÁK s finanční podporou Královéhradeckého kraje,
Ministerstva kultury ČR a Města Hradec Králové

LOUTKÁŘSKÁ A DĚTSKÁ DIVADELNÍ PŘEHLÍDKA

13. - 15. dubna, Divadlo Drak, Hradec Králové

postupové kolo celostátní přehlídky Loutkářská Chrudim

a přehlídky dětských divadelních, loutkářských a recitačních souborů Dětská scéna.

Počet představení: 20, pro Dětskou scénu hodnocených 12, pro Loutkářskou Chrudim 12

Počet účastníků: 208

Lektorský sbor: Tomáš Volkmer, Mirka Bělohávková, Tomáš Machek, Filip Huml

PROGRAM:

ZŠ Bukovice

kolektiv autorů: **O SLEPIČCE A KOHOUTKOVÍ**

Dramatizace, úprava, režie: P. Kollertová, L. Krpálková

Studio Šrámkova domu v Sobotce

František Hrubín: **O NEPOSLEŠNÝCH KÚZLETECH**

Scénář a režie: Lada Blažejová

Dramaťák při ZŠ Komenského Náchod

PRVNÍ ŠKOLNÍ DEN, Režie: Petra Dočkalová

NUM.éra, ZŠ a MŠ Libáň, Petr Stránský

KOCOURKOV, volně podle J. Hiršala a J. Koláře

Scénář a režie: Monika Hálová a Petr Stránský

Studio Šrámkova domu v Sobotce

NEJLEPŠÍ STŘELEC

korejská lidová, přel. Jaroslava Bičišťová

Scénář a režie: Lada Blažejová

Zmrzlí vrahci z Jesliček

Zdeněk Svěrák: **TATÍNKU, TA SE TI POVEDLA**

Dramatizace, úprava a režie: Eva Černíková

Třeskyplesky, ZŠ a MŠ Prasek

Oscar Wilde: **ŠTASTNÝ PRINC**

Úprava a režie: Eva Kaprálová

ZUŠ Chlumec n.C.

kolektiv: **PROJEKT 005**

Režie: Petra Hlubučková, Romana Hlubučková

STEMIL, ZUŠ Střezina, Hradec Králové

Arthur Conan Doyle a Jirka Polehňa

SHERLOCK HOLMES A ČESKÁ PATÁLIE

Režie: Jirka Polehňa

Flajšplyš Praha a okolí

Bertold Fleischplüsch: **NEZMĚRNÝ CIT PANA P.**

Režie: Bertold Fleischplüsch

DLS Blechy Jaroměř

Soubor: **TICHÁ PLANETA**

Režijní dohled: Jana Dvořáčková

Překvapený štrúdl ZUŠ Chlumec n.Cidlinou

Daniela Fischerová: **JAK SLUNKO NA VŠECHNO PŘIŠLO**

Režie: Romana Hlubučková

DLS Blechy Jaroměř

J. Dvořáčková s použitím motivů z pohádky Z. Adly

ČERNOUŠEK A LEV

Režie: Jana Dvořáčková

Rozcuchaný vrahci, ZUŠ Třebechovice pod Orebem

Lubomír Feldek

BUMTARATA NA VRATA ANEB ZTRACENÝ ZVĚŘINEC

Režie: Jiřina Krtičková

ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

ČTYŘI DOCELA MRŇAVÉ DROBNÍČKY

Režie: Jarka Holasová

Osadnickej spolek při ZUŠ Žamberk

podle knížky J. CH. Harrise „Rozprávky strýčka Rémuse“

PRACHSAKRAMENTSKÝ ROZPÁVKY

Režie: Olga Strnadová

Céčko Svitavy

PTÁK OHNIVÁK, LIŠKA RYŠKA A MY

Karel Šefrna velmi volně podle Karla Jaromíra Erbena

Režie: Karel Šefrna

ZUŠ Střezina, Hradec Králové

kolektiv: **HOLKY A MEDVĚDI**

Režie: Jolana Brannyová

LS Mikrle, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Soubor a Jarka Holasová: **HOTEL**

Režie: Jarka Holasová a soubor

Někdo, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Jakub Maksymov – inspirováno povídkou Thomase Manna

Zaměněné hlavy

KÁLÍ, NAMÓ NAMÁ

Režie: Jarka Holasová a Jakub Maksymov

VÝSLEDKY:**Lektorský sbor na celostátní přehlídku
DĚTSKÁ SCÉNA NOMINOVAL**

Studio Šrámkova domu v Sobotce

NEJLEPŠÍ STŘELEC

Scénář a režie: Lada Blažejová

DOPORUČIL**ZŠ Bukovice**kolektiv autorů: **O SLEPIČCE A KOHOUTKOVÍ**

Dramatizace, úprava, režie: P.Kollertová,

L.Krpálková

Zmrzlí vrabci z JesličekZdeněk Svěrák: **TATÍNKU, TA SE TI POVEDLA**

Dramatizace, úprava a režie: Eva Černíková

DLS Blechy JaroměřSoubor: **TICHÁ PLANETA**

Režijní dohled: Jana Dvořáčková

Překvapený štrúdl ZUŠ Chlumeck n.Cidlinou

Daniela Fischerová:

JAK SLUNKO NA VŠECHNO PŘIŠLO

Režie: Romana Hlubučková

na celostátní přehlídku

**LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM
NOMINOVAL**

Flajšplyš Praha a okolí

Bertold Fleischplüsch: **NEZMĚRNÝ CIT PANA P.**

Režie: Bertold Fleischplüsch

DOPORUČIL**Céčko Svitavy****PTÁK OHNIVÁK, LIŠKA RYŠKA A MY**

Karel Šefrna velmi volně podle Karla Jaromíra

Erbeny

Režie: Karel Šefrna

LS Mikrle, ZUŠ F. A. Šporka, JaroměřSoubor a Jarka Holasová: **HOTEL**

Režie: Jarka Holasová a soubor

DLS Blechy JaroměřSoubor: **TICHÁ PLANETA**

Režijní dohled: Jana Dvořáčková

LEKTORSKÝ SBOR DÁLE UDĚLIL CENY:

- **PAVLÍNĚ KOLLERTOVÉ A LENCE KRPÁLKOVÉ**
za vhodně zvolenou předlohu a divadelní prostředky v inscenaci **O SLEPIČCE A KOHOUTKOVÍ** dětského divadelního souboru ZŠ Bukovice
- **LADĚ BLAŽEJOVÉ**
za pedagogické vedení dětí v inscenaci **O NEPOSLEŠNÝCH KÚZLATECH** Studia Šrámkova domu v Sobotce
- **PETŘE DOČKALOVÉ**
za první den v dětském divadle
- **DĚTSKÉMU DIVADELNÍMU SOUBORU NUM.éra**
ZŠ a MŠ Libáň za výpravu a výtvarné řešení inscenace **KOCOURKOV**
- **STUDIUM ŠRÁMKOVA DOMU V SOBOTCE**
za hereckou stylizaci v inscenaci **NEJLEPŠÍ STŘELEC**
- **EVĚ ČERNÍKOVÉ**
za širokospektré pedagogické vedení Zmrzlých vrbců z Jesliček
- **DĚTSKÉMU DIVADELNÍMU SOUBORU TŘESKYPLESKY**
ZŠ a MŠ Prasek, za inscenování závažného tématu v inscenaci **ŠTASTNÝ PRINC**
- **LOUTKÁŘSKÉMU SOUBORU ZUŠ CHLUMEC NAD CIDLINOU**
za soustředěnou týmovou práci v inscenaci **PROJEKT 005**
- **JIRÍMU POLEHŇOVÍ**
za uvedení českého Kasperle do světové literatury v inscenaci **SHERLOCK HOLMES A ČESKÁ PATÁLIE** loutkářského souboru **STEMIL, ZUŠ Střezina, Hradec Králové**
- **KATEŘINĚ DVOŘÁKOVÉ**
za herecký výkon v inscenaci **NEZMĚRNÝ CIT PANA P.** loutkářského souboru Flajšplyš Praha
- **LOUTKÁŘSKÉMU SOUBORU FLAJŠPLYŠ PRAHA**
za inscenaci **NEZMĚRNÝ CIT PANA P.**
- **DLS BLECHY JAROMĚŘ**
za nápaditou autorskou inscenaci **TICHÁ PLANETA**
- **LOUTKÁŘSKÉMU SOUBORU PŘEKVAPENÝ ŠTRÚDL ZUŠ Chlumeck n/C.**
za poetickou výtvarnou koncepci inscenace **JAK SLUNKO NA VŠECHNO PŘIŠLO**
- **JANĚ DVOŘÁČKOVÉ**
za pedagogické vedení DLS Blechy Jaroměř v inscenacích **TICHÁ PLANETA** a **ČERNOUŠEK A LEV**
- **JIRÍNĚ KRTIČKOVÉ**
za příkladný rozvoj základních hereckých předpokladů Rozcuchaných vrbců, ZUŠ Třebechovice pod Orebem v inscenaci **BUMTARATA NA VRATA ANEB ZTRACENÝ ZVĚŘINEC**

- čtyři docela velká ocenění souborům
ZUŠ F. A. ŠPORKA JAROMĚŘ
za herecké dovednosti v ČTYŘECH DOCELA MRŇAVÝCH DROBNÍČKÁCH
- **JARCE HOLASOVÉ**
za rozvoj mladého východočeského loutkářství
- **OSADNICKEJMU SPOLKU PŘI ZUŠ ŽAMBERK**
za hru s loutkou v inscenaci PRACHSAKRAMENTSÝ ROZPRÁVKY
- **CÉČKU SVITAVY**
za muzikálně rodinnou interpretaci Erbena v inscenaci PTÁK OHNIVÁK, LIŠKA RYŠKA A MY
- SOUBORU **ZUŠ STŘEZINA, HRADEC KRÁLOVÉ**
za použití objektu k interpretaci osobní výpovědi v inscenaci HOLKY A MEDVĚDI
- LOUTKÁŘSKÉMU SOUBORU **MIKRLÉ, ZUŠ F. A. ŠPORKA, JAROMĚŘ**
za osobitě naplnění tradičního loutkového žánru rakvičkárny v inscenaci HOTEL
- LOUTKÁŘSKÉMU SOUBORU **NĚKDO, ZUŠ F. A. ŠPORKA JAROMĚŘ**
za působivé ztvárnění příběhu z indické mytologie v inscenaci KÁLÍ, NAMÓ NAMÁ

LOUTKÁŘSKÁ A DĚTSKÁ DIVADELNÍ PŘEHLÍDKA

Potřeba najít nový prostor pro konání loutkářské přehlídky vzhledem k plánované rekonstrukci Divadla Jesličky vedla v loňském roce ke spojení přehlídky s Audimaforem a letos jsme si vyzkoušeli spojení s přehlídkou dětských souborů. A stejně jako první varianta i tato druhá byla určitě zajímavá a přínosná. Vždyť s řadou dětských souborů jsme se vždycky rádi setkávali i na samostatných loutkářských přehlídkách.

Letošní program se podařilo vtěsnat do dvou dnů (a pro dospělé částečně i noci) a viděli jsme celkem dvacet představení – dvanáct dětských a osm dospělých (nad 15 let). To všechno v Hradci Králové v prostorách Divadla Drak.

ZŠ Bukovice se představila s pohádkou *O slepičce a kohoutkovi*, kterou na této malotřídní škole připravily Pavlína Kollertová s Lenkou Krpálkovou v rámci širšího projektu – Roku řemesel, který představením této inscenace symbolicky uzavřely. Tomu odpovídají zvolené výrazové prostředky. Vše se odehrává na jarmarku, kam je přivezen žebříňáček s dekoracemi a zde se příběh odehrává a všechny děti-jarmarečníci se zapojují. Pracuje se se znaky, výborně se zvukem. Prostředí jednotlivých stanovišť putování slepičky pro

ZŠ Bukovice se představila s pohádkou
O slepičce a kohoutkovi

záchranu kohoutka jsou vytvořena obrázky, které děti samy namalovaly a jejichž části jsou pohyblivé. Po odehrání situace je obrázek zavěšen na barevný paraván v pozadí (ale určitě by obrázky lépe vynikly na paravánu jednobarevném). Příběh končí a představení vrcholí oživením kohoutka vodou z mraků, kterou mu slepička donese. Návrat k jarmarečnímu rámci už je poněkud navíc a domnívám se, že zbytečný. V každém případě ale jde o zajímavou práci s dětmi, která je mimo jiné cenná i přesahem – účastí na výše zmíněném projektu.

Přehlídkovým křestem prošla Petra Dočkalová, která režírovala předlohu Lenky Borecké *První školní den s Dramatákem při ZŠ Komenského v Náchodě*, s nímž pracuje od září loňského roku. Je to víceméně anekdota, kdy místo učitelky Opravdové přijde učitelka Satanová a je posléze odhalena. Všechno se zde odehrává v podstatě ve slovech a jistě by celku pomohlo rozehrát více alespoň to málo situací, které předloha nabízí. Například když učitelka Satano-

Studio Šrámkova domu v Sobotce, Nejlepší střelec

vá donutí děti, aby jí odevzdaly svačiny, protože má hlad, ale přitom se pak jídla vůbec nedotkne.

Studio Šrámkova domu v Sobotce se představilo se dvěma inscenacemi dvou skupin dětí, které pracují pod vedením Lady Blažejové. Hrubínova veršovaná pohádka *O neposlušných kůzlatech* byla ztvárněna za použití minima vnějších prostředků. Vychází se z dětí a jejich energie, pracují s pohybem a štronzem, na holé scéně. Maminka koza je charakterizována kloboukem a košíkem, ale to v dané koncepci vůbec není nutné, naopak to spíše narušuje čistotu celku. Chlapec představující vlka si nasazuje kapuci, ale vzhledem k tomu, že je to součást jeho oblečení, nepůsobí to na rozdíl od klobouku maminky kozy rušivě. Podkladem inscenace *Nejlepší střelec* je údajně korejská lidová pohádka či pověst. Soubor starších dětí se pokusil prostřednictvím znaků využívaných v asijském divadle přiblížit poetiku takového divadla a byl to rozhodně pokus úspěšný. Činil tak s mírným nadhledem a každý z herců si obdivuhodně dokázal držet svou postavu, její stylizaci. Sledovali jsme nádherné obrazy, s funkčním hudebním doprovodem a choreografií. Snad jedinou vadou na kráse je ne právě šťastně vytvořená loutka sýčka, kterého má střelec zastřelit a který se na něho na závěr přilepuje. Ale to je jistě problém řešitelný.

Soubor **NUM.éra ZŠ a MŠ Libáň** zaujal především výtvarným řešením své inscenace *Kocourkov* (volně podle J.Hiršala a J.Koláře, scénář a režie Monika Hálová a Petr Stránský). Pracoval se třemi plány a perspektivou: v prvním plánu byli kostýmovaní herci a po straně občas velký plošný kůň vyrobený z lepenky, v druhém pak plošné loutky rovněž z lepenky (barevné prvky pro dobrou orientaci stejné s barvami kostýmů jednotlivých postav) a ve třetím stejné loutky v miniverzi. Přes řadu pěkných nápadů (například koulení lepenkových stromů z kopce) jsou ještě v ani-

maci loutek trochu rezervy a stejně tak v herectví dětí – hrají spíše jednotlivé repliky než celek. Patrně je to i tím, že žánr inscenace není vyhraněn. Dětem by nejspíš pomohlo, kdyby byly vedeny k větší grotesce, což je v některých momentech naznačeno.

Zmrzlí vrabci z Jesliček předvedli Svěrákovu povídku *Tatínku, ta se ti povedla* v dramatinizaci, úpravě a režii Evy Černíkové. Dozvěděli jsme se, že v loňském roce se zabývali rodinnými příběhy, a proto hledali podobná témata. Příběh se odehrává na soklu a okolo soklu, na němž je postel dětí, ale později i některá další prostředí, nad ním pak je rám, který slouží například pro stínohru, kdy se tatínek s maminkou baví ve vedlejší místnosti (mimochodem – ty stínové loutky si děti vyrobily právě při návštěvě Labyrintu v Draku, a proto chtěly, aby v představení hrály), po odkrytí plátna slouží rám jako skříň s ramínky... Výborný byl živý hudební doprovod, přirozené herecké výkony dětí. Temporytmus malinko vázl při putování tatínka Českým rájem a jeho proměna v člověka s fantazií nevyšla dostatečně výrazně. Pokud jde o závěr a vyznění příběhu, kladli jsme si otázku, proč maminka vrací proměněnému tatínkovi noviny, od nichž se zpočátku odmítal odtrhnout.

U vedoucí souboru **Třeskyplesky ZŠ a MŠ Prasek** Evy Kaprálové jsme ocenili především odvahu volby závažného tématu, když s dětmi připravila *Šťastného prince* Oskara Wildea. A děti téma předlohy vzaly za své, což bylo z inscenace patrné. Ale v přemíře zvolených prostředků (jedním z nich byly i černobílé filmové dotáčky reálného života chudých – dětské žebroty) jsme se nedokázali vždy orientovat a přechíst všechny významy. Například samotný závěr: proč se objevuje princ znovu ve zlatém, když všechno rozdal chudým a jestli vlaštovka umírá nebo ne. Až při diskusi jsme se dozvěděli záměr inscenátorů: zobrazit, že se vlaštovka s princem ocitli v ráji, šťastní a bez bolestí.

Zmrzlí vrabci z Jesliček zahráli Svěrákovu povídku *Tatínku, ta se ti povedla* v režii Evy Černíkové

DLS Blechy Jaroměř, Černoušek a lev

DLS Blechy Jaroměř zahrál dvě představení. Drobnička *Černoušek a lev*, kterou připravila Jana Dvořáčková s použitím motivů pohádky Z. Aldy byla příjemná především projevem dětí. Trochu problémem byla malá výška stromu, na který vylezl černoušek (hadrová loutka voděná přímo za hlavu), aby se zachránil před lvem, ale maňásek Iva mohl v podstatě na strom bez problémů dosáhnout. Odpovídající velikost stromu by také umožnila lepší možnosti pro hru s loutkou Iva. Hezký byl závěr, kdy spadl se stromu na hlavu Iva pomeranč. *Tichá planeta* je autorským příběhem, který si děti samy vymyslely a Jana pak upravila. Začíná příchodem vypravěčky, která začne pantomimicky vyprávět příběh. Pak přichází druhá a vysvětluje významy gest. Samotný příběh se odehrává na stole a dvou soklech po straně, textilními loutkami. Holčička Soňa si nakreslí a slepí raketu. Pak

DLS Blechy Jaroměř, *Tichá planeta*

jde spát, ale nedaří se jí to, protože naše planeta je hlučná. Vleze si do rakety, která létá na sušenky a octne se na naprosto tiché planetě, kde se snaží dorozumět s místními lidmi a časem se naučí vzájemnému porozumění. A pak se vrací domů. Byla to realita, nebo sen? V každém případě je inscenace postavena na hledání různého způsobu komunikace a hlavním tématem je tak v podstatě interkulturní výchova. A jak jsme u Blech zvyklí, vnímáme s potěšením jejich soustředěnost a spolupatičnost na jevišti.

Překvapený štrůdl ZUŠ Chlumec nad Cidlinou inscenoval pohádku Daniely Fišerové *Jak slunko na všechno přišlo*. Hrají dvě dívky za hudebního a zvukového doprovodu kytaristy, který na dění na scéně výborně reaguje a je organickou součástí celku. Příběh o tom, jak kdysi bylo vše na zemi zelené, jen červánky na nebi ne a ulizovalo z nich potají slunce, které to třešním, rajčatům a jahodám na zemi zaka-

Překvapený štrůdl ZUŠ Chlumec n/Cidlinou
Jak slunko na všechno přišlo

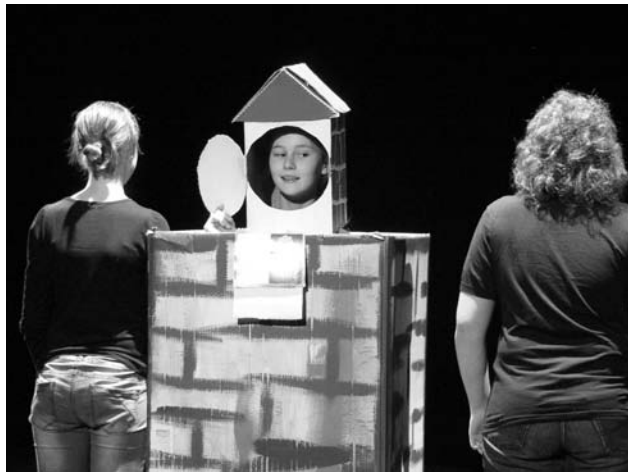
zovalo, ale ty začaly ulizovat také, a proto zčervenaly. Nádherná je výtvarná složka inscenace a práce s ní, kdy se postupně textilní rostlinky barevně proměňují. Dívky příběh prezentují trochu s nadhledem, a vlastně jde více o estetický než divadelní zážitek, protože zde místo dramatických situací nastupuje krásně ilustrované poetické vyprávění.

Podkladem inscenace *Bumtarata na vrata aneb ztracený zvěřinec Rozcuchaných vrabců ZUŠ Třebachovice pod Orebem* je báseň Lubomíra Feldeka (*Ztracený zvěřinec*) a píseň Pavla Půty (*Bumtarata na vrata*). Vlastně nejde tolik ani o celek inscenace, jako o skutečnost, že jsou uvedené podklady velmi šikovně Jiřinou Krtičkovou využity pro průpravu dětí a rozvoj všech dovedností, které se v budoucnu určitě zúročí: artikulace, zpěv při pohybu, vnímání se navzájem... A děti to evidentně bavilo a spolupracovaly.

Dětskou část přehlídky uzavřely *Čtyři docela mrňavé drobníčky*, které přivezla Jarka Holasová ze **ZUŠ**

Rozcuchaný vrabci ZUŠ Třebachovice p/O.,
Bumtarata na vrata aneb ztracený zvěřinec

ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř, soubor Sinice,
Zvoneček a zvon

F. A. Šporka Jaroměř. První drobníčka: dramatizace poezie Michala Černíka „Já“ souboru **My čtyři a On**. Na štafích je umístěna figura muže v životní velikosti, kterou se čtyři dívky postupně pokoušejí rozžít. Zatím se dařilo jen částečně, ale jistě je v silách souboru ještě na drobníčce dále pracovat. Druhá drobníčka: „*Táto, mámo, v komoře je myš!*“ souboru **Malé dvě a další** vychází z říkadla a dvou lidových pohádek a ze všech čtyř drobníček je potenciálně nejdramatičtější. Hraje se na paravánu se dvěma okýnky a kolem něj, myši jsou z ponožek, kočka textilní loutka voděná zespodu na drátech. Příběh o bezcharakterní myši, která je nakonec po zásluze potrestána. Pozitivní je vzájemná spolupráce dětí, které tvoří tým a slouží věci, ale ještě je třeba některé situace doladit (například dlouhou cestu, zobrazenou látkou vinoucí se kolem paravánu, při níž se nic neděje a slouží jen k překrytí přestavby). Drobníčka třetí: *Divné jméno* souboru ...**a ještě pořád ne!** je inspirovaná pohádkou Ilji Hurníka o princovi, který se naučil hrát na všechny hudební nástroje a hledal si ženu, až našel dívku jménem Mandolína. Hraje se malými marionetkami na stole a celku by určitě prospěla nápaditější a přesnější práce s nimi. Drobníčka čtvrtá: *Zvoneček a zvon* souboru Sinice, rovněž podle pohádky Ilji Hurníka. Uprostřed zvonice z krabice (představitelka hodin uvnitř), zvon a zvoneček (dvě dívky se zvonky) mimo ni. Příběh o tom, jak důležité momenty oznamoval zvoněním velký zvon, ale malý by rád také. U Hurníka pomohou holoubci postunout čas tak, aby si malý zvonek mohl zazvonit. V této inscenaci velký zvon půlnoc zaspí, a proto si malý konečně zazvoní.

Tak tolik soubory dětské a teď k těm dospělejším. **Osadnickej spolek při ZUŠ Žamberk** přivezl *Prachsakramentský rozprávky*, které volně podle knížky J. Ch. Harrise „Rozprávky strýčka Rémuse“

napsala a režírovala Olga Strnadová. Ocítáme se v americké zvířecí osadě a do děje jsme uvedeni četbou informací z místních novin. Pak postupně sledujeme loutkový plán, v němž si sousedi králík a liška dělají naschvály, až se nakonec po rozhovoru s želvou smíří. Důležitou složkou jsou písničky (autor Karel Šefrna). Jde nesporně o vybavený soubor a potěšil především v rovině loutkoherecké (hraje se loutkami na stole). Problém celku je v mezihrách, kdy se čtou další zprávy a představení pak začíná působit zdlouhavě. V úvodu zprávy uvádějí do prostředí a situace, ale v mezihrách by celku určitě prospělo většinu zpráv vypustit.

Jeden ze souborů **ZUŠ Chlumec nad Cidlinou** přivezl inscenaci nazvanou *Projekt 005* v režii Petry Hlubučkové. Je to bondovka, kterou inscenují prostřednictvím meotaru (plošné loutky a předměty,

Osadnickej spolek při ZUŠ Žamberk,
Prachsakramentský rozprávky, režie Olga Strnadová

s nimiž se na ploše přístroje pracuje, se promítají na plátno). Dozvěděli jsme se, že všechno začalo právě jejich objevením meotaru a následným zkoušením jeho možností, jak s ním lze pracovat. Až potom si našli téma Jamese Bonda a podařilo se jim předvést v podstatě kaleidoskop příběhů, pohybující se mezi konkrétností a metaforičností. Jen by to ještě místy chtělo větší přesnost v provedení, která je pro čitelnost významů u práce s tímto přístrojem velmi důležitá.

STEMIL ZUŠ Střezina Hradec Králové předvedl v marionetovém divadelku představení *Sherlock Holmes a česká patálie*. Podle Arthura Conana Doyle (Skandál v Čechách) napsal a režíroval Jirka Polehňa. A připsal českého Kašpárka. Příběh se začíná odehrávat za pověstné londýnské mlhy, ta se na nás valí a první jednání sledujeme jenom akusticky. Potom už, přes občasné pošmourné, vidíme i loutky

Stemil ZUŠ Střezina Hradec Králové,
Sherlock Holmes a česká patálie

a pokračující převleky a zápletky. Poslze se trochu vytrácí temporytmus a občas také unikají některé souvislosti. Lépe se divák orientuje i baví tam, kde jsou jen krátké skeče, než delší informace. Ke ztrátě temporytmu přispívají také poněkud dlouhé přestavby. V každém případě je ale třeba ocenit velmi dobrou práci s marionetou.

Poprvé zavítalo na naši loutkářskou přehlídku **Divadlo Flajšplyš Praha a okolí** a přivezlo inscenaci nazvanou *Nezměrný cit pana P.* (scénář, režie dramaturgie: Bertold Fleischplüsch). V programové brožůře soubor o sobě píše, že je „pražsko-středočeská loutkovo-kabaretní teatrální úderka balancující na hraně sofistikované postmoderny a svévolného punku. Inscenace *Nezměrný cit pana P.* je autentická generační zpověď, nebo telenovela ve třiceti a dvou písničkách. Všechno, co jste kdy chtěli vědět o lásce.“ Při diskusi soubor říkal, že je tato inscenace součástí trilogie, v níž řeší, co je to život. Zde tedy řeší lásku. Hra má epický rámeček, v němž dění komentují,

Divadlo Flajšplyš Praha a okolí, *Nezměrný cit pana P.*

hrají barbínami a jinými panenkami, ve scéně částečně postavené z lega, s živým hudebním doprovodem. Jsme trochu zahlcováni informací a pocity a klademe si otázku, zda jim máme věřit nebo si z nás dělají legraci. Je to tak na hranici, ale to je nejspíš jejich záměr. Rozhodně zaujali.

Svitavské Céčko se tentokrát představilo v rodinné konstelaci: pod Karlovým vedením hrají jeho dcery Pavlína a Hana a také Hanin manžel Petr a jejich dva synové. Princip rodinného divadla přiznávají na počátku a pracují s ním – proto se také jejich verze Erbenovy pohádky nazývá *Pták Ohnivák, liška Ryška a my*. Hrají s odstupem, až strohostí a přes řadu slovních vtípků na humor rozhodně netlačí. A protože jsou

Svitavské Céčko, *Pták Ohnivák, liška Ryška a my*

všichni muzikální a hrají na různé hudební nástroje (tedy, myslím, že až na Petra), jde v podstatě o nádherný koncert, s loutkami a pro loutky. Viděla jsem tuto inscenaci už potřetí a klidně bych mohla znovu.

Inscenace *Holky a medvědi* vznikala jako absolventské představení žákyň 4.ročníku 2.stupně **LDO ZUŠ Střezina** pod vedením Jolany Brannyové. Dívky hrají s manekýny medvědů v životní velikosti – ti představují mužský princip a dívky do nich projektují svůj ženský pohled na ně, na vztahy a situace, setkáváme se s různými typy mužů a žen, s nevěrou... Představení začínalo s barely a zabubnováním na ně. Ty se pak objevily znovu v závěru, kdy do nich dívky medvědy nacpaly, jen jeden medvěd zůstal mimo. Nebylo zcela čitelné, co to znamená: že se dívky už se vším vyrovnaly a že jen ten „pozůstalý“ odpovídá jejich představám? Nebo je to jinak? V každém případě ale šlo o zajímavé využití materiálu pro vlastní výpověď.

LS Mikrle ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř potěšil volbou tradičního loutkářského žánru rakvičkárny, jehož formu dokázal kvalitně naplnit. V inscenaci *Hotel*

(autoři a režie Jarka Holasová a soubor) sledujeme čtyři dny (a noci) v jednotlivých místnostkách v hotelu (na paravánu i v okýnkách v něm) – výbornou práci s maňásky a reálnou rekvizitou, úspornou textovou složkou, až ke klasické smrtce s rakví a ani živé morče nechybí. Úvod a závěr inscenace patří orchestriónu, jehož muzikanti jsou v maskách, které mají barvy neřestí (ale to většina diváků nedešifrovala a propojení hledat nepotřebovala). Při diskusi se hovořilo o tom, že by celku prospělo zkrácení o jeden den – v druhém se toho zase tolik neuděje a teprve ve třetím začíná šňůra vražd.

Závěr přehlídky patřil souboru **Někdo ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř** a inscenaci *Kálí, namó namá*. Před-

Mikrle ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř, Hotel

LDO ZUŠ Střezina Hradec Králové, Holky a medvědi

lohu připravil Jakub Maksymov, inspirován povídkou Thomase Manna *Zaměněné hlavy* a režii tohoto příběhu z indické mytologie měl spolu s Jarkou Holasovou. Na scéně je velký obraz „matky veškerenstva“ se čtyřmi pažemi a obličejem – ten lze odklopit a nahradit obličejem živým, hovořícím, což Jakub působivě činí. Stejně tak lze odklopit okýnka dlaní a hrát v nich malými loutkami. Také lze dole rozhrnout sukni matky a hrát jakoby v jejím lůně a v tomto prostoru se hraje loutkami především. Problémem je, že loutky jsou malé a těžko rozeznatelné a také ve snaze zahrát s nimi některé detaily trochu vážně temporytmus inscenace. Všechno je víceméně řečeno ve slovech a akustická rovina tak spolu s obrazem zanechá v divákovi největší zážitek.

Shrneme-li si tedy letošní loutkářskou a dětskou přehlídku, můžeme být určitě spokojeni, protože jsme viděli řadu zajímavých inscenací a nesetkali se s žádnou podprůměrnou. A vůbec byla radost na přehlídce pobýt. V novém složení pracoval lektorský sbor – zasedli v něm Tomáš Volkmer (předseda), Mirka

Bělohávková, Filip Huml a Tomáš Machek a rozbořové semináře byly věcné, pozitivní a v neposlední řadě nepostrádala společná setkání nad zhlédnutými představeními humor, což je určitě taky důležité. A rozhodně jsem nebyla sama, kdo špital Nadě Gregarové do ouška, že by lektorský sbor v tomto složení měla zachovat i pro příští rok. Neméně důležité je ale také skvělé zázemí, které přehlídka našla, stejně jako předtím Audimafor, v Divadle Drak: dva hrací prostory, vstřícní pracovníci techniky divadla, možnost aktivit pro děti v Labyrintu a divadelní laboratoři a taky vstřícná paní Věruška za barem divadelního klubu, díky níž jsme nezahynuli hladu ani žízní a na závěr jí s radostí dlouze zatleskali (a to hodiny ukazovaly, když končila přehlídka vyhlášením výsledků, už něco mezi jednou a druhou nedělní hodinou ranní).

Alena Exnarová, foto Jan Merta

Někdo ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř, Kálí, namó namá

Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové, Divadelní soubor Erben a Město Miletín,
Volné sdružení východočeských divadelníků
s finanční podporou Královéhradeckého kraje a Ministerstva kultury ČR

MILETÍNSKÉ DIVADELNÍ JARO

X. východočeská přehlídka venkovských divadelních souborů.
s postupem na národní přehlídku
Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou

Miletín, Sousedský dům, 4. – 6. května 2012

Počet představení: 8, počet členů hrajících souborů cca 110

Lektorský sbor:

prof. František Laurin (předseda), Alexandr Gregar, Jaromír Vosecký, Alena Exnarová

PROGRAM:

DS ERBEN Miletín

Petr Lněnička: **ROZUM A ŠTĚSTÍ**

Režie: Jiří Kněžourek

Korálka Dětenice

Daniela Fischerová: **ANDĚL A KNIHA REKORDŮ**

Režie: Iveta Vališková

Divadelní spolek Zdobničan Vamberk

Robert Thomas: **PAST NA OSAMĚLÉHO MUŽE**

Režie: Alena Joachimsthalerová

LOOCH (LOvčičtí OCHotníci)

Vladimír Renčín: **NEJKRÁSNEJŠÍ VÁLKA**

Režie: Vladimír Beňo

DOVEDA Sloupnice

Vratislav Blažek, Zdeněk Podskalský: **SVĚTÁCI**

Režie: Martin Škeřík

DS J.K.Tyl Meziměstí

Antonín Procházka: **KLÍČE NA NEDĚLI**

Režie: Irena Kozáková

Zahrádka Miletín

Štěpán Hak: **VÁZÁNÍ KYTICE**

Režie: Martin Hlavatý

Divadelní soubor SNOOP Opatovice nad Labem

Richard Kalinoski: **MĚSÍČNÍ BĚS**

Režie: Josef Jan Kopecký, j.h.

VÝSLEDKY:

NOMINACE na Krakonošův divadelní podzim
ve Vysokém nad Jizerou:

Divadelní soubor SNOOP Opatovice n/Labem
s inscenací hry Richarda Kalinoski MĚSÍČNÍ BĚS

DOPORUČENÍ na Krakonošův divadelní
podzim ve Vysokém nad Jizerou:

Divadelní spolek Zdobničan Vamberk s insce-
nací hry Roberta Thomase PAST NA OSAMĚLÉ-
HO MUŽE

LEKTORSKÝ SBOR DÁLE UDĚLIL:

ČESTNÁ UZNÁNÍ:

• JIŘÍMU KNĚŽOURKOVI

za režii hry Petra Lněničky ROZUM A ŠTĚSTÍ
DS Erben Miletín

• IVETĚ ZAVADILOVÉ

za postavu Štěstí v inscenaci hry Petra Lněničky
ROZUM A ŠTĚSTÍ DS Erben Miletín

• DAVIDU VALIŠKOVI

za postavu Anděla Gamaliela v inscenaci hry
Daniely Fischerové ANDĚL A KNIHA REKORDŮ
DS Korálka Dětenice

• ak. malíři VLADIMÍRU HANUŠOVI

za návrh scény pro inscenaci hry Roberta
Thomase PAST NA OSAMĚLÉHO MUŽE
Divadelního spolku Zdobničan Vamberk

• KARLU UHLÍŘOVI

za postavu Komisaře v inscenaci hry Roberta
Thomase PAST NA OSAMĚLÉHO MUŽE
DIVADELNÍHO spolku Zdobničan Vamberk

• JAROSLAVU NOVÁKOVI

za postavu Gusty v inscenaci hry Vratislava
Blažka a Zdeňka Podskalského SVĚTÁCI
DS Doveda Sloupnice

• JANU BEDNÁŘOVI

za postavu Toníka v inscenaci hry Vratislava
Blažka a Zdeňka Podskalského SVĚTÁCI
DS Doveda Sloupnice

• IRENĚ ŠTOCHLOVÉ

za postavu Marcely v inscenaci hry Vratislava
Blažka a Zdeňka Podskalského SVĚTÁCI
DS Doveda Sloupnice

• IRENĚ KOZÁKOVÉ

za režii hry Antonína Procházky
KLÍČE NA NEDĚLI DS J. K. Tyl Meziměstí

• JITCE ZELENÉ

za postavu MUDr. Dostálové v inscenaci hry
Antonína Procházky KLÍČE NA NEDĚLI
DS J. K. Tyl Meziměstí

• PETRU HLAVATÉMU

za postavu malíře K.Kartoucha v inscenaci hry
Antonína Procházky KLÍČE NA NEDĚLI
DS J.K.Tyl Meziměstí

CENY:

• VLADIMÍRU KNĚŽOURKOVÍ

za postavu Rádce v inscenaci hry Petra Lněničky
ROZUM A ŠTĚSTÍ DS Erben Miletín

• OLDŘICHU PLAŠILOVI

za postavu Daniela Corbana v inscenaci hry
Roberta Thomase PAST NA OSAMĚLÉHO
MUŽE Divadelního spolku Zdobničan Vamberk

• BLAHOSEK KÁŠPAROVÉ

za postavu Florence v inscenaci hry Roberta
Thomase PAST NA OSAMĚLÉHO MUŽE
Divadelního spolku Zdobničan Vamberk

• ALENĚ JOACHIMSTHALEROVÉ

za režii hry Roberta Thomase PAST
NA OSAMĚLÉHO MUŽE
Divadelního spolku Zdobničan Vamberk

• ALEŠI KUČEROVI

za postavu Ing. J.Dostála v inscenaci hry
Antonína Procházky KLÍČE NA NEDĚLI
DS J. K. Tyl Meziměstí

• IRENĚ KOZÁKOVÉ

za postavu Dany Kartouchové v inscenaci hry
Antonína Procházky KLÍČE NA NEDĚLI
DS J.K.Tyl Meziměstí

• Aleši Dvořákovi

za postavu Arama v inscenaci hry
Richarda Kalinoski MĚSÍČNÍ BĚS
DS SNOOP Opatovice nad Labem

• ANDREE MOLIČOVÉ

za postavu Sety v inscenaci hry
Richarda Kalinoski MĚSÍČNÍ BĚS
DS SNOOP Opatovice nad Labem

• VÁCLAVU FALTOVI ml.

za postavu Vincenta v inscenaci hry
Richarda Kalinoski MĚSÍČNÍ BĚS
DS SNOOP Opatovice nad Labem

• JOSEFU JANU KOPECKÉMU

za režii hry Richarda Kalinoski MĚSÍČNÍ BĚS
DS SNOOP Opatovice nad Labem

• JOSEFU JANU KOPECKÉMU

A ALEŠI DVOŘÁKOVÍ

za scénografii k inscenaci hry Richarda Kalinoski
MĚSÍČNÍ BĚS

ZVLÁŠTNÍ UZNÁNÍ POROTY:

Divadelnímu souboru LOOCH Lovčice
za oživení divadelní činnosti v obci

CENA ZA INSCENACI:

Divadelnímu spolku Zdobničan Vamberk
za inscenaci hry Roberta Thomase
PAST NA OSAMĚLÉHO MUŽE

Divadelnímu souboru SNOOP

Opatovice nad Labem

za inscenaci hry Richarda Kalinoski

MĚSÍČNÍ BĚS

MILETÍNSKÉ DIVADELNÍ JARO

Východočeská přehlídka venkovských divadelních souborů se konala ve dnech 4.-6.5.2012 v příjemném prostředí Sousedského domu už podestáté. Viděli jsme celkem osm představení, z toho jedno nesoutěžní.

Zahájil domácí Divadelní soubor Erben Miletín pohádkou Petra Lněničky *Rozum a štěstí* v režii Jiřího Kněžourka. Pohádka o sporu Štěstí s Rozumem je odehrána přehledně a nekomplikovaně, ale chybí zde nastolení základní dramatické situace – spor se odehrává především ve slovní rovině. Celku tak poněkud chybí gradace a určitá jednotvárnost vyprávění je občas narušena jen v některých situacích herecky zajímavě vybudovanou postavou Rádce (Vladimír Kněžourek), který pak v dialogích strhává k větší proměnlivosti i některé spoluhráče. Ale snaha o osvětu inscenováním uvedeného tématu, kdy Rozum se Štěstím uzavírají smír, protože oba jsou stejně potřební, je jasná a téma je sděleno.

Iveta Zavadilová

v roli Štěstí v inscenaci domácích Rozum a štěstí

Radomír Vališka a David Vališka
v inscenaci *Anděl a kniha rekordů*

Divadelní soubor LOOCH Lovčice, *Nejkrásnější válka*

Pravidelně se v Miletíně setkáváme s **Divadelním souborem Korálka Dětenice**. Po jejich loňské zajímavé inscenaci *Hotelu mezi dvěma světy* se tentokrát se smyslem předlohy Daniely Fischerové *Anděl a kniha rekordů* poněkud minuli. V této původně rozhlasové hře vystupují tři lidé a jeden hlas. Anděl Gamaliel je volán k odpovědnosti za příjem bláznivé holky, která na světě umírá (padá při soutěži ve zpěvu pro Guinnessovu knihu rekordů), ale Gamaliel se s ní sbližuje a zamiluje se do ní a pouští ji zpět na svět (a ona se dostane do Guinnessovy knihy rekordů pro nejdelší přežitou klinickou smrt). A tak se posluchač dozvídá, že vlastně není v nebi, ale v pekle, protože Gamaliel byl potrestán už kdysi za to, že se jako anděl zamiloval. Režisérka Iveta Vališková poněkud rozbila strukturu této hry, zapojila celý soubor a tak divák tápe, oč vlastně běží.

Daleko lépe se vedlo **Divadelnímu spolku Zdobničan Vamberk** s *Pastí na osamělého muže*. Tato detektivní komedie je úspěšnou prvotinou Roberta Thomase. Dozvídáme se, že Daniel Corban ohlásil zmizení manželky, s níž žije jen krátce, a právě probíhá vyšetřování.

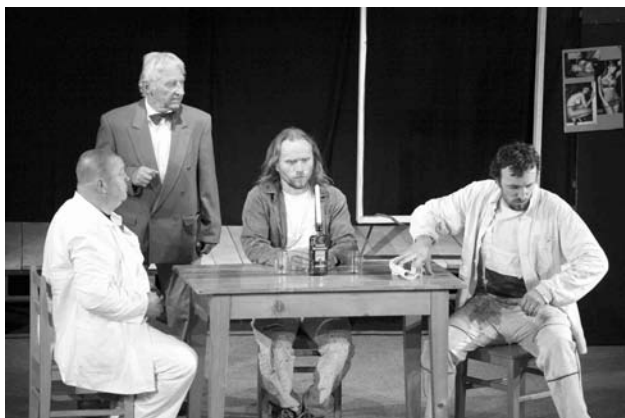
Oldřich Plašil a Karel Uhlíř v představení
Zdobničan Vamberk Past na osamělého muže

Rozhodně není snadné tuto hru inscenovat tak, abychom se orientovali ve složité struktuře jednání, v návaznosti situací, kdy se nečekaně odkrývají nové poznatky a možné motivace a přelévá se napětí, až k samotnému překvapivému vyvrcholení. Souboru z Vamberka se to podařilo na velmi solidní úrovni, jak díky kvalitním hereckým výkonům, tak i díky poučené režii (Alena Joachimsthalerová). Složitá pavučina jednání je v inscenaci přehledná a promyšlená, konverzace hbitá, ale nikoliv na úkor srozumitelnosti, postavy v rámci daných charakterů hrány přesně, s mírným nadhledem, jak to předloha vyžaduje. Právě pro ne zcela běžnou kvalitu v inscenování uvedeného žánru se rozhodla odborná porota doporučit inscenaci na Krakonošův divadelní podzim.

Poprvé jsme se setkali s **Divadelním souborem LOOCH Lovčice**, který po pauze od roku 1974 obnovil činnost a zvolil si k tomuto účelu Renčínovu *Nejkrásnější válku* s tím, že původní texty písní tohoto muzikálu autorky Hany Čihákové upravil a místo hudby Jindřicha Brabce složil režisér Vladimír Beňo hudbu vlastní, kterou spolu s rodinnými příslušníky živě interpretoval. Kromě čtyř muzikantů jsme na jevišti viděli devatenáct lidí, a to je na znovuvzkříšený soubor v nevelké obci neuvěřitelné. Více než o muzikál jde v tomto provedení o živé obrazy s několika písněmi a herectví je víceméně insitní, humor místy estrádní – prostě takové lidové divadlo, které má především funkci společenskou, dává lidem dohromady a tak to taky v Miletíně cítili i diváci a představení ocenili nemalým potleskem.

Setkání s inscenací *Světáků* Vratislava Blažka a Zeňka Podskalského není v poslední době výjimečné. **Divadelní soubor Doveda Sloupnice** s režisérem Martinem Škeříkem (někteří si ho pamatujeme z Divadla DNO) si však předlohu výrazně upravil. Od vnitřního příběhu o pošetilem snu lidí a snaze ho

Pavel Demele, Jindřich Smöger, Jaroslav Novák,
Jan Bednář, Světáci ze Sloupnice

naplnit se posouvá, už úvodním slovem režiséra, ke snaze převést známý film na divadlo a režisér tuto snahu průběžně komentuje. Úvodní slovo je zábavné a sympatické a připravuje na to, co bude následovat, ale řada dalších „proslovů“ sled situací brzdí a zbytečně tempo představení rozvolňuje. A zvolená koncepce posouvá celek k větší epičnosti, kdy není sdělován vývoj postav, ale píše jednotlivé situace, často vybudované na slovním fóru a komice. Přes to všechno se ale dobře bavíme, protože herci ze Sloupnice jsou schopní a dokážou si se svými postavami v rámci zvolené koncepce poradit. A tradičně dobře (při klávesovém doprovodu) zpívají.

Divadelní soubor J. K. Tyl Meziměstí si vybral k nastudování prvotinu Antonína Procházky *Klíče na neděli*, která je situační (crazzy) komedií feydeauovského typu a ta je postavena na řadě situací i menších figurek. Je napsaná sice zručně, ale je zde hodně nepodstatných motivů a je poněkud upovídaná a dramatické situace jsou až v druhé polovině hry. Režisérka Irena Kozáková dění na scéně zorganizovala celkem přehledně a herci jsou vesměs sytí

a vzájemně jednají a naslouchají si, ale vzhledem k upovídanosti a nedramatičnosti především první části přelohy, působilo představení poněkud zdlouhavě. Mimo žánr je pak uvedení inscenace projevem Jakeše, protože nejde o politickou satiru, ale výše zmíněnou situační komedii.

Před závěrečným soutěžním představením jsme zhlédli *Vázání kytice* v provedení **Divadelního souboru Zahrádka Miletín**, s nímž se soubor soutěžně zúčastnil přehlídky Sněhový Brněnec (režie Martin Hlavatý). Je to původní hra Štěpána Haka (který v Miletíně chodil do školy) – smyšlený příběh o životě miletínského rodáka Karla Jaromíra Erbena. Jde jistě o pokus zajímavý a stejně nás mladý autor zaujal svým přirozeným hereckým výkonem v postavě Erbena.

Poslední soutěžní představení letošní přehlídky bylo jejím skutečným vyvrcholením. **Divadelní soubor SNOOP Opatovice** se s inscenací hry Richarda Kalinoski *Měsíční běs* (režie Josef Jan Kopecký j.h.) představil už v loňském roce na přehlídce v Červeném Kostelci, byl doporučen na Divadelní Děčín, ale do programu nebyl zařazen. Doslechla jsem se, že se schyluje k derniéře inscenace. Naštěstí se tak nestalo a domnívám se, že ve své kvalitě ještě vyrostla. Hra vychází z genocidy Arménů, vrcholící v roce 1915, kdy se Turci pokoušeli tento národ vyhladit. Vypráví o Aramovi, jehož rodinu vyvraždili a jemu se pomocí úplatků podařilo uprchnout do Ameriky, kde chce začít nový život. Zachraňuje patnáctiletou arménskou dívku Setu, kterou si vybral podle fotografie, aby se s ní oženil. Základem příběhu je pak jejich snaha vyrovnat se s prožitým traumatem, která se odráží i v jejich postupně se proměňujícím a vyvíjecím se vztahu. Všechno je založeno především na výborných hereckých výkonech představitelů Arama a Sety (Aleš Dvořák a Andrea Moličová), kteří dokážou postihnout vnitřní vývoj postav se všemi motivacemi, zvraty a emocemi, až k jistému smíření, kdy Aram při-

Petr Hlavatý a Jitka Zelená
v inscenaci Klíče na neděli souboru z Měziměstí

Andrea Moličová s Václavem Faltou
v inscenaci Měsíční běs z Opatovic

jímá i sirotka Vincenta (rovněž kvalitní herecký výkon Václava Faltý ml.), s nímž se Seta spřátelí a stará se o něj. Je to inscenace kompaktní a silně emotivně působivá. Proto ji odborná porota nominovala na Kra-
konošův divadelní podzim.

Alena Exnarová

DIVADELNÍ JARO V MILETÍNĚ

Právě jsme se vrátili z Miletína, kde skončila 10. východočeská přehlídka venkovských divadelních souborů MILETÍNSKÉ DIVADELNÍ JARO. Jsme plni zážitků, a proto se s nimi chceme s vámi podělit.

Pátek 4. května 2012

Již při vstupu do divadelního sálu Sousedského domu v Miletíně na nás dýchlo těžko popsatelné kouzlo prostředí a přivítaly nás úsměvy místních ochotníků, kteří se zhostili organizace přehlídky a měli již za sebou odehranou pohádku ROZUM A ŠTĚSTÍ.

16:00 hod - ANDĚL A KNIHA REKORDŮ

V prvním odpoledním představení nás zaujaly taneční kreace Davida Vališky, všimli jsme si přirozenosti pohybu a gest Lucie Maxiánové při ztvárnění postavy Duše a líbil se nám andělský úsměv Radomíra Vališky. (Vůbec se nedivíme režisérce, Ivetě Vališkové, že si vzala anděla s takovým úsměvem.)

19:30 hod – PAST NA OSAMĚLÉHO MUŽE

Jelikož jsme tuto detektivku neznali, tak jsme si po celou dobu představení mysleli, „že víme“, ale na závěr jsme zjistili, „že nevíme“. Zasluhu na tom měly herecké výkony Oldřicha Plašila, Blahoslavy Kašparové a Aleny Joachimsthalerové a její režie.

Sobota 5. května

10:00 hod – NEJKRÁSNEJŠÍ VÁLKA

Porota ocenila nadšení začínajícího souboru z Lovčic a přirovnala ho k batoleti. Líbily se nám hudebnice Beňovy a nadšení herců. Ostatní soubory jim očividně fandily, a dokazuje to i výrok z pléna o tom, že: „Batole je vždycky krásné, i když se poblínká nebo pokaká, ale když se MISS odlepí řasa, je to už vada na kráse“.

16:00 hod - SVĚTÁCI

Líbil se nám vtipný komentář hrajícího režiséra Martina Škeříka, přirozený herecký výkon a výborný zpěv Jaroslava Nováka a obdivovali jsme herecké výkony manželů Bednářových, kteří přijeli do Miletína se

svým potomkem. Ten se aktivně účastnil i hodnocení, ale byl několikrát vyneszen z hlediště, pro své hlasité komentáře při představeních, protože sám ještě chodit neumí. Asi to byl nejmladší divák přehlídky.

19:30 hod – KLÍČE NA NEDĚLI

Při večerní veselohře jsme se pobavili a zároveň si připomněli osmdesátá léta minulého století, ocenili jsme vyrovnané herecké výkony hlavních představitelů, včetně hrající režisérky Ireny Kozákové. Podařilo se jí narežirovat i děkovačku.

Neděle 6. května

14:00 hod – MĚSÍČNÍ BĚS

Brilantní herecké výkony všech tří představitelů, emotivní představení na profesionální úrovni, minimalistická scéna a skvělá režie. Krásný závěr přehlídky.

Bylo zajímavé sledovat i mezilidské vztahy ochotníků jednotlivých souborů nebo manželských párů, které spolu hrají divadlo. Fenoménem přehlídky byly dobře hrající režisérky. Za celé tři dny jsme v hledišti neviděli ani jednu zachmuřenou tvář.

Po každém představení následovaly rozborové semináře doplněné promítáním ještě teplých snímků, které byly pořízeny během inscenací a po hodnocení předány na CD jednotlivým souborům.

V porotě zasedli Mgr. Alena Exnarová, Mgr. Alexandr Gregar a Mgr. Jaromír Vosecký v čele s předsedou Prof. Františkem Laurinem. Pochválili vše, co se povedlo a na nedostatky upozornili takovým způsobem, že se podle našeho názoru amatérští divadelníci nemohli urazit. Po závěrečné řeči prof. Františka Laurina jsme litovali, že nebyla zaznamenána. Uvědomili jsme si, v jakém až magickém prostředí se přehlídka konala.

Hromadu zážitků z Miletína dali dohromady a poslali k uveřejnění do Hromady

Vašek a Šurka Novotní z Chrudimi

KLETBA MILÉMU

Již podesáté Miletín zahájil přehlídku Miletínského divadelního jaro, a jak už to na kulatiny bývá, stálo to za to! Samozřejmě jsem si nenechala ujít ani jeden divadelní kousek a každý ve mně zanechal nezapomenutelný střípek, ale jen jediná hra mě zaujala svou odlišností a výjimečností. A to autorská inscenace rodáka z Rohoznice Štěpána Haka Vázání kytice, kterou nacvičil Divadelní spolek Pivovarská zahrád-

Kamila Dubenecká, Martin Hlavatý a Štěpán Hak
v inscenaci Vázání kytice

ka Miletín. Příběh se neopírá o skutečná historická fakta, jen si hraje s myšlenkou „co kdyby“. Režie se chopil Martin Hlavatý (což byl prý jeho režijní debut), který v představení stejně jako Š. Hak i hrál. Místo na jevišti měla ještě Kamila Dubenecká. Hra měla premiéru již 4. listopadu 2011, takže měla spoustu času do jara příjemně uzrát...

Když jsem se doslechla, že se na řadu chystá představení „o Erbenovi a ještě od nějakého rodáka“, sice jsem byla zvědavá, ale příliš jsem nečekala. Příběh mi ale vyrazil dech a ke konci jsem dokonce chtě nechtě uronila i nějakou tu slzu. Hra pojednává o možném životním příběhu K. J. Erbeny, tedy přesně o tom, proč a jak napsal Kytici. Dějová linie je jednoduchá. Erbenovi zamotá hlavu dívka Maruška a on ji přesto opouští a nechává ji se svým přítelem Janem (kterého ona nemiluje) a sám odchází do Prahy. Když se po deseti letech vrátí zpět do Miletína, aby se pochlubil svou novou knihou plnou lásky, přátelství a naděje, zjišťuje, že Maruška před několika lety pochovala jeho dítě a teď sama umírá. Poslední, co mu ještě stačí dát, je báseň, kterou mu s „láskou“ napsala: ...kletbu zůstavuji tobě, drahý můj, kletbu zůstavuji tobě, bys nenašel místa v hrobě... A tato kletba milému se stala tím osudným důvodem, proč Karel Jaromír Erben napsal knihu plnou chybných, rouhajících se a mrtvých... – Kytici

Je chvíli před desátou a scéna je už připravena. Uprostřed jeviště stojí stůl a židle, v pozadí dřevěný plot, za nímž je pípa. Jednoduché a jasné. Kostýmy byly taky bez komplikací – bílá, ležérně upravená košile a společenské kalhoty. Jen v pravém rohu vyčnívá a trochu děsí figurína vypadající jako Einstein, ale nejspíš plnící svůj účel – vzbuzuje diskuze. Představení může začít. Musím se přiznat, že začátek mě příliš nenadchl. Měla jsem pocit, že se na jevišti odehrává ne příliš skrytá reklama na místní pivo Pytlák a na to, že Erben je z Miletína. Ale čím dále čas postu-

poval, otevírala jsem svá ústa víc a víc, až byla má brada o něco níže, než by se měla nacházet. Řekla bych, že první zajímavý zlom přichází s požárem a s odchodem Erbeny z Miletína, který jsem na jednu stranu nepochopila, ale na druhou mi právě tím přišel ze života (bůhví proč od nás někteří odchází...). Když pak přišli herci v sakách a ukázněněji upravení, říkala jsem si, že je to hezké vyřešení situace a že postavy opravdu o deset let zestály a zmoudřely.

Následující příběh se vyvíjel už ve vážném a smutném nádechu. Dovídáme se, jak se Erbenové „vesničky“ vedlo po jeho odchodu špatně a jak za to „stoprocentně může“ právě odejít slavné osobnosti. Věřím, že ač ve skutečnosti žádná Maruška a ani Jan neexistovali, tenhle problém zajisté ano. Předposlední scéna je setkání umírající Marušky s nadšeným Karlem. Ona mu postupně bere radost a sama tím získává útěchu před smrtí. Obraz velmi silný. Jen škoda, že se ho nepovedlo více vygradovat. Občas jsem holt měla pocit, že samotní herci nevěděli, proč jednat tak, jak jedná. Po této scéně přišly ještě samotné básně originální Kytice, ale vrchol už nestoupal. A tak se stalo, že hra měla vlastně více konců. Však nemůžu upřít – všechny byly silné.

V textu ale nebylo jen spousta smutných chvil. Objevují se zde i velmi vtipné věty typu: Nejsem Mácha!, Ta Božka ze Skalice dělá to, co ty!, To by ani Božka nenapsala! apod., i když by asi v té době nebyly zrovna reálné.

Během celé hry nás doprovází již předem zmíněná figurína, znázorňující K. J. Erbeny už starého a smutného ze všech útrap, co zažil. To sice hezky posouvalo děj, ale i tak mám malou výtku. Bylo jí špatně rozumět. Myslím ale, že to byl jen drobný nedostatek této reprízy.

Závěrem bych řekla jediné. Hra možná nebyla bezchybná ani téměř dokonalá (jak porotci řekli o následující inscenaci Měsíční běs), a jistě by herci mohli trávit mnohem více času na zkouškách a mnohem více pilovat a pilovat, fixovat drobnosti a do nekonečna se prohrabovat v charakterech postav, ale jak bychom potom rozlišovali amatéry od profesionálních herců. Proto je obdivuhodné, že i pracovně vytížený člověk dokáže jen tak přemýšlet nad minulostí a dokáže tak hluboce ztvárnit možný a možná nemožný příběh skutečného umělce.

Juliána Vališková, foto Martin Hlaváček

Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové, Divadlo Jesličky Hradec Králové,
Volné sdružení východočeských divadelníků
s finanční podporou Královéhradeckého kraje a Ministerstva kultury ČR

KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ KRÁLOVÉHRADECKÉHO KRAJE

s postupem na celostátní přehlídku Dětská scéna
ZUŠ Střezina, Hradec Králové – Divadlo Jesličky
16., 17., 23., 24. duben 2012

Odborný a organizační garant přehlídky Mgr. Jana Portyková

Počet recitátorů: 74

Počet recitátorů v okresních kolech: 415

(Hradec Králové 135, Náchod 70, Rychnov nad Kněžnou 41, Trutnov 76, Jičín 93)

VÝSLEDKY

I. KATEGORIE

Počet soutěžících: 21

Porota ve složení: MgA. Klára Litterová,
MgA. Jolana Brannyová, Mgr. Lucie Peterková

Čestné uznání:

Filip Dubský, Kostelec nad Orlicí

J. Žáček: Kloboukovy trampoty

Kateřina Nigrinová, Broumov

E. Stará: O nečesaných vláskách

Daniela Divišová, Josefov

E. Štanclová: O rozcuchané čarodějnici Evelíně

Filip Hovorka, Černíkovice

H. Doskočilová: Oříšek

Adam Karmin, Hradec Králové

J. Žáček: Ostrov pokladů

Lukáš Rejl, Dvůr Králové n.Labem

V. Steklač: Jak je těžké....

Porota udělila cenu:

Dan Janovský, Dvůr Králové n.Labem

Z. Adla: Černoušek Kimi

Matyáš Rosa, Teplice nad Metují

M. Kratochvíl: O botě a tkaničce

II. KATEGORIE

Počet soutěžících: 20

Porota ve složení: MgA. Klára Litterová,
MgA. Jolana Brannyová, Mgr. Lucie Peterková

Čestné uznání:

Barbora Ptáčková, Dvůr Králové n.Labem

J. Kahoun: Čtení

Mikoláš Melichar, Hradec Králové

M. Macourek: Krocan

Barbora Vacková, Jičín

R. Gosciny: Dělán pořádek

Hynek Pacák, Hořičky

O švestce, která se nemohla rozhodnout

Jakub Heger, Hradec Králové

V. Mikolášek: Jak jsme přestali kouřit

Miroslava Lorencová, Hořičky

K. Čapek: Dášeňka

Postup do celostátního kola:

Samuel Suchánek, Hradec Králové

J. Tejkl: Výlet do Alp

Radim Trník, Trutnov

J. Kolář: Slaneček

III. KATEGORIE

Počet soutěžících: 18

Porota ve složení: MgA. Filip Huml, Mgr. Monika Janáková, MgA. Jolana Brannyová

Čestné uznání:**Pavla Limmlová, Rychnov nad Kněžnou**

M. Šedová: Vychovaný občan

J. Badoučková: Pár kroků od podzimu

Jan Skorunka, Hradec Králové

D. Fišerová: Osud hrdiny

E. Lear: Pelikáni

Vojtěch Řehák, Nová Paka

J. Skácel: Sonet jako talisman

R. Fulghum: Snídaně

Kamila Šourková, Sobotka

P. Šrut: Pidiženuška

J. Brukner: Jak namalovat motýla

Žofie Buchalová, Sobotka

L. Aškenázy: Svatba

I. Wernisch: Zvrhlík

Jan Kňážek, Rokytnice v Orlických horách

J. Grossmann, M. Šimek: Mé příhody z dětství

J. Žáček: Vesnická

Postup do celostátního kola:**Anna Šidáková, Trutnov**

P. Nikl: Pohádka o lásce a žalu

E. Jandl: Přezkoušení gramodesky

David Klíma, Rokytnice v Orlických horách

L. Aškenázy: Vajíčko

J. Žáček: Několik možností

IV. KATEGORIE

Počet soutěžících: 15

Porota ve složení: PhDr. Jan Dvořák, Mgr. Monika Janáková, MgA. Jolana Brannyová

Čestné uznání:**Denisa Bubská, Kostelec nad Orlicí**

Z francouzské galantní poezie: Bílá laň

M. Macourek: O Kateřince a tlustém červeném svetr

Kateřina Linková, Sobotka

P. Hartl: Lechtivá lavička

J. Suchý: Z deníku praktické dívky Zuzany

Karolína Feixová, Hořice

L. Kubátka: Monolog Lindy

J. Suchý: Střela

Postup do celostátního kola:**Sára Bouzková, Hořice**

T. Klus: Nina

J. Suchý: Přesný čas

Michal Greguš, Rokytnice v Orlických horách

R. Fulghum: Je únor. Ráno.

L. Ferlinghetti: Svět je báječné místo

Regionální kolo dětské recitace proběhlo po roční odmlce opět v prostorách Divadla Jesličky (ZUŠ Střezina, Hradec Králové).

Úroveň vystoupení dětí v I. kategorii byla velmi vyrovnaná – převládala radost ze sdělovaného, schopnost zaujmout a smysluplně vyprávět příběh (ve výběru převládala próza). U oceněných se šťastně spojila poučenost se spontaneitou.

Úroveň recitátorů druhé kategorie byla také vyrovnaná. Vesměs kultivované projevy nepostrádající představivostí, s vnitřním zaujetím. Výběr textu byl adekvátní věku. Postrádali jsme u řady projevů logickou a dynamickou výstavbu textů. U některých výkonů chyběla práce s temporytmem. Projevila se nedostatečná vybavenost recitátorů především v technice řeči.

Recitátory III. kategorie lze rozdělit na dvě skupiny – snaživé a osobité. Snaživí zvládali texty technicky bravurně, leč bez vnitřního hlubšího prožitku. Osobitost druhé skupiny byla u některých recitátorů na hranici srozumitelnosti – nejen v technické vybavenosti.

Od IV. kategorie jsme očekávali poučené, soustředěné, osobité výkony, kontrastní texty, radost, něhu, humor, originalitu projevu, odvahu ve výběru, autentičnost, schopnost drobnokresby. Nedočkali jsme se. Z šedi se probarvili do celostátního kola zcela jednoznačně opravdu jen dva recitátoři.

Jana Portyková

VZDĚLÁVÁNÍ

Vzdělávání formou praktických jednodenních seminářů se rozběhlo. Zatím jsme z nabídky realizovali semináře ze tří oblastí.

HLASOVÁ VÝCHOVA

Pokud je potřeba skutečně v něčem vzdělávat amatérské divadelníky (samozřejmě kromě dovedností hereckých či v režijním myšlení, což samozřejmě předpokládá i jistý talent), pak se nabízí disciplína, kterou může každý využít i v civilním životě. Natož na jevišti, kde se pomalu stala popelkou a přehlíženým zbožím: jevištní řeč, ale také obecněji - hlasová výchova! I v televizi, nejen na jevišti, se dnešní řeč herců často stává nesrozumitelnou, protože odbytou, odfláknutou, u amatérů o to víc, že se snaží jakýsi „civil“ napodobit, či prostě ani netuší... A pokud nerozumím slovu, orientuji se i v (dramatické) situaci obtížněji. Civilní mluva bez znalosti techniky mluvního projevu je k ničemu.

V sobotu 3.11. ještě v loňském roce se proto téměř dvacítk divadelníků sešla s Lucií Švábovou, hlasovou pedagožkou pražského Keplerova gymnázia (absolventkou tvořivé dramatiky na DAMU), a společně na řadě osobnostních cvičení probrali tajemství správné mluvy - od nezbytného správného držení těla

(v situacích i nejkrkolomnějších), zacházení s dechem a tvorbu hlasu. Celodenní cvičení sice nikoho nenaučí správně mluvit, na to je třeba i roků, ale stačí k tomu, aby účastník pochopil, jak na to jít, a hlavně, že ke správné mluvě je třeba chápat i sám sebe.

-sg-

V sobotu 26. května 2012 seminář hlasové výchovy s Luckou Švábou pokračoval

Tentokrát se sešlo třináct frekventantů a při rozvířivacích pohybových cvičeních to bylo akorát. A protože přijela většina „nováčků“, vzala to Lucka „od podlahy“, doslova. Po všech hrách na zapamatování si všech jmen kolegů jsme se pěkně aktivně a uvolněně poskládali od chodidel po temeno hlavy, hledali vznosné těžiště, dechovou oporu, rezonovali jsme a pracovali se solární krajinou, učili se forte a piano a přídechy a doslovovali jsme koncovky a docela vědomě si prošli artikulaci.

A na závěr jsme se ještě stihli dotknout interpretace textu s různými emocemi a potom v různých žánrech v tomto dialogu:

Příchozí: „Co to děláš?“

Michajici: „Míchám vajíčka.“

Příchozí: „Můžu ochutnat?“

Michajici: „Samozřejmě.“

Příchozí: „Ta vajíčka chutnají nějak divně!

Asi umírám!“

Michajici: „Doktore! Doktore! Asi je mrtvý(á)!“

Doktor (ohledávající): „Ano, je mrtvý(á)!“

A zkuste si to rozehrát třeba jako operu nebo telenovelu nebo western nebo balet nebo animovaný film...

A my se všichni těšíme na podzimní pokračovací seminář!

Jarka Holasová

21. ledna 2012 se uskutečnil seminář s Emou Zámečnickovou.

PŘEDNES, MOŽNÁ I DIVADLO POESIE

„Přednes je tvůrčí hlasová realizace textu. Přednes je především sdělováním a sdělením, uskutečňovaným ve specifických podmínkách. Mezi text a jeho vnímatele vstupuje zprostředkující článek - recitátor, přednášeč, vypravěč. Ten na základě důkladného rozboru a poznání textu seznamuje vnímatele nejen s jeho zněním, ale hlavně jeho vnímání orientuje a usměrňuje ve smyslu svého osobního pochopení vybraného textu. Celý tento tvořivý proces obohacuje v první řadě jeho a samozřejmě pak i vnímatele. Může, ale nemusí být uměním.“ (Emilie Zámečnicková: „Cesta k přednesu aneb Průvodce pro pedagogy a mladé recitátory“)

Seminář s Emou byl oboustranně příjemným setkáním nad známými a méně známými texty, se kterými se sešlo 19 účastníků, kteří se chtěli dozvědět, jak na to. A dostalo se jim odpovědí velké množství, co a jak, čeho se vyvarovat, co zdůraznit a co opustit... Nejdříve rozbor textu a odhalení a pochopení témat, která text skrývá. Potom přijdou na řadu výrazové prostředky tak, aby smě-

řovaly ke sdělení. A vůbec to není jednoduché. Děkujeme, Emo, že jsi nás nechala „nakouknout“ do kuchyně...vařit už musíme sami.

Slovička do slovníku, která nad stolem také proběhla: zlohlíd, povědění, vyignorovat, zavěnovala...

Jarka Holasová

ZÁKLADY PRAKTICKÉ REŽIE - DRAMATICKÁ SITUACE S PETREM HAŠKEM

„Dramatická situace staví člověka do okolností, v nichž si sám způsobí nesnesitelné životní podmínky, které musí změnit, aby mohl dále žít. V tomto smyslu je dobrá dramatická situace vždycky o schopnostech a možnostech člověka tuto změnu provést. Tato změna se děje na základě jeho volby, kdy se rozhoduje, jakou změnu chce způsobit a jakými prostředky to učiní.“

(Jan Císar)

Seminář s Petrem Haškem se odehrával většinou v kruhu. V kruhu a později v prostoru se pohybovalo 18 účastníků, studentů, vedoucích divadelních souborů, režisérů a herců. A protože divadlo je hra a podle Petra hrát divadlo může každý, ale jen když si chce hrát, hráli jsme si. Hráli jsme si, abychom se stali fungující skupinou, která má společný zájem, společnou energii, společné téma, skupinou, která spolu komunikuje. Od společných hlavně rytmických her jsme pokračovali přes variace použití židle, k drobným dramatickým situacím i kolektivní improvizaci.

„Dobrý den! Co děláte? Nevím. Nevíte?“

Díky Petrovi víme o divadle zase o trochu víc. Byla to mile strávená sobota a v sobotu 2. června má pokračování.

-jh-

DRAMATURGICKO- REŽIJNÍ ČI DRAMATIZÁTORKO-AUTORSKÝ SEMINÁŘ S LUĐKEM RICHTREM

organizujeme už s jistou pravidelností, vždy „brzy“ po prázdninách, v době kdy se v některých souborech řeší, co budeme hrát, proč to budeme hrát, jak to budeme hrát, o čem a pro koho... Účastníci si přinesou své scénáře nebo předlohy nebo jen návrhy či záměry, které v předstihu všem pošlou, my všichni si je v klidu přečteme a potom společně nad nimi přemýšlíme a rozkrýváme možnosti a nabízíme myšlenky...a to všechno pod Luďkovým vedením. Je to sedavý seminář s bábovkou a kávou a čajem, který je velmi objevný, protože:

„Říká se, že hrát lze i telefonní seznam či jízdni řád...Nikdo by neměl mít tu troufalost tvrdit předem, že to či ono nejde. Že to jde, dokáží ovšem inscenátoři až přesvědčivým divadelním dílem...Jde o to vymyslet, jak.“

(Luděk Richter: „Praktická dramaturgie v kostce“)

-jh-

VIDĚLI
JME**HOLICKÝ SOUBOR
KOLEM PRINCIPÁLA
PAVLA HLADÍKA
SÁHL PO CAESAROVÍ**

Otázka stojí: jak naložit s hrami Voskovce a Wericha – dnes? O čem a jak je hrát? Jejich uvádění mimo Osvobozené divadlo stálo vždy na tom, zda jsou v souboru herečtí partneři, kteří se k publiku mohou obracet podobně jako protagonisté toho legendárního divadla. Většinou to dopadlo (dopadá) špatně, i u divadla profesionálního. Mimořádnou výjimkou při ztvárnění „postav“ Wericha a Voskovce je Mikulášková dramatizace jejich korespondence v inscenaci brněnského Národního divadla (2010), což je ale úplně jiný případ...

S hrami W+V to není snadné - pokud se nedostaví nápad na osobitou interpretaci, záleží především na tom, zda divadelníci pochopí a „uchopí“ žánr. Hry W+V nejsou žádné konverzační frašky, natož hry psychologické, většinou jde o jakousi show či férii, jak se říkávalo dříve, o střídání zábavných scén, byť i děj se vyvíjí kupředu dramaticky, např. v *Těžké Barboře*. Navíc jde o hry satirické, které nejsou povrchními fraškami nebo komickými konverzačkami... Za bolševika se z W+V hrály většinou hry, které (kromě zábavného vyznění) bylo možné využít i „ideologicky“, jako hry namířené proti kapitalismu, fašismu (*Těžká Barbora*, *Nebe na zemi*, *Osel a stín*, *Kat a blázen*, *Golem ad.*). I u amatérů patřily a patří k oblíbeným.

Iva Skálová a Petr Hlavatý

Caesar byl napsán v roce 1931 jako hra zesměšňující prvorepublikánské parlamentní praktiky, reagující na soudobou politickou scénu (za socialismu interpretován především jako hra protifašistická). Po roce 1945 se hrál výjimečně, v padesátých letech v pražském Divadle satiry a v Pardubicích, pak v šedesátých letech - v době tání - v Olomouci a Teplicích, koncem let osmdesátých v Brně, těsně po sametové revoluci v Jihlavě a mezi léty 1990-1994 v Ostravě a Olomouci. Amatérské uvádění Caesara je sporadické, v databázi českého amatérského divadla jsou záznamy, že ho hráli v šedesátých letech např. v Bruntálu, Poděbradech, Pelhřimově či v Blansku, v r. 1990 v Hořicích, a pak až po r. 2000 ve Znojmě a v Sázavě. Hrál

se málo určitě i proto, že jeho politické konotace nebyly do r. 1989 v podstatě akceptovatelné...

Holický soubor kolem principála Pavla Hladíka sáhl po Caesarovi v době, kdy to na české politické scéně skandálně „fičí“ podobně jako v době vzniku hry, mnozí se domnívají, že ještě hůř - intriky, zlodějina, korupce, zločiny, nabubřelost, sebestřednost politiků. V programu k holickému Caesarovi, který měl premiéru týden před Vánoci 2011, se píše: „*Můžeme vás ubezpečit, že jsme na textu této hry z roku 1931 nemuseli prakticky měnit ani čárku. Není vinou autorů, že to, proti čemu jejich satira bojovala z jeviště před osmdesáti lety, je tak vysoce aktuální i dnes. Snad nám tedy promínete, že jsme chtěli, aby pánové W+V byli dnes na jevišti s námi.*“

Inscenátoři skutečně nemuseli hru z minulého století nijak aktualizovat (byť si neodpustili některé přímé narážky, ale ve snesitelném duchu). Publikum je za to často odměňovalo potleskem. Ostatně si hru „domácích“ skutečně užívalo, herci role uměli a své publikum potěšili. Představení (premiéra) sice nemělo potřebný švih, což ovlivnila i hudební intermezza při „přestavbách“, resp. v některých situacích. Režisér použil autentické nahrávky Ježkových skladeb k Caesarovi, které, s výjimkou „Římských lázní“ naplněných i komickou choreografií, byly časově „náročné“, pokusy o jakýsi playback k hudebnímu originálu či nesmělé pohybové zpracování nebylo rovněž nejšťastnější, dnešní divák reaguje rychleji...

Na jednoduché, výtvarně příjemné scéně, v náznakových kostýmech a se současnými rekvizitami se podařilo publikum zaujmout a pobavit - zvláště hereckými výkony: Petr Hlavatý (Caesar) hrál s gusem a smyslem pro komediální nadsázku. Dokonce se mu dařila - v interpretaci, nejen v bonmotech - zcela aktuální charakterizace současného politika. Ostatní se o to pokoušeli sice ne tak výrazně, ale se stejnou chutí, příjemně působila Kleopatra Ivy Skálové i Antonius Davida Šmejdiře, zaujala i Onomatopoe Jitky Juračkové.

Samozřejmě, že účinek této hry stojí i na postavách Papulla a Bulvy, tedy někdejších W+V. Nejznámější dialogy z Caesara (např. Račte si řát) jsou dnes v podstatě součástí orální historie, vyprávějí si je lidé při různých příležitostech, a ti, kteří se s nimi nepotkali, se také mimořádně baví. Nesmyslné absurdno, chytré asociace, přesné pointy, to jsou hlavní prvky při jejich interpretaci. Pavel Hladík (Papullus) má něco z Werichovy dikce a trochu se do ní i opírá, Luděk Kaplan (Bulva) má k Voskovcovi dále a proto je jeho hra nezávislejší. Důležitým ale zůstává, jak jsou v jejich podání dialogy

autentické, jak - právě teď - vznikají, zda jsou mluveny s espirem a smyslem pro pointu nebo jsou jen převyprávěny s trochou psychologického „hraní“. Zmínil jsem se o tomto problému v úvodu a ani v Holicích se mu neubránili, ve vši účtě ke snaze obou pánů. Pokud něco konkrétního, tak alespoň tempo jejich vyprávění (ostatně celého představení) by zasloužilo zařadit vyšší rychlost. Pochvalu zasluží publikum, na představení reagovalo spontánně, bavilo se velmi dobře a na „satirické“ šlehy odpovídalo smíchem i potleskem, vlastně jako na aktuální, současnou hru. Což není vůbec špatný výsledek snahy holických divadelníků.

-sg-

HOŘKÁ KOMEDIE ZE ŽIVOTA ŽEN

S divadelním „dámským spolkem“ Nakafráno z Turnova se setkáváme od roku 2007 a v lednu 2012 měla premiéru jeho třetí autorská inscenace *Drůbeží nářez*, v níž se stejně jako v inscenacích předešlých věnuje ženské tematice. Činí tak se smyslem pro humor a nadhledem, i když zobrazuje reálný život, který není vždycky právě snadný.

Inscenace je tvořena pěti příběhy – v každém hraje ústřední postavu jedna z pěti hereček (další přihrávají) a muže představuje figurína v životní velikosti. V prvním příběhu nazvaném *Rande na slepo* si Klárka (Gabriela Šťastná), která nebyla tři roky na rande, domluví rande přes Internet a na popud kamarádky utratí velké peníze za „vylepšení“ svého zjevu, aby ve smluvené hospodě narazila na opileho chlapa bez peněz.

V příběhu *Než se naděješ, zmizí naděje* maminka (Michaela Kunetková) vychovává chlapce k němuž má velmi úzký vztah. Pokud je

malý, je představován loutkou, kterou Michaela sama animuje. Pak se ale posouváme v čase a z kluka je klátící se puberták se sluchátky na uších, maminku nevnímající a nekomunikující. Skvostně ho zahrála Alena Tomášová, a protože měla kapuci, tak kdybych nevěděla, že kluka v souboru nemají, byla bych přesvědčená, že je to skutečně něčí pubertální syn.

V příběhu *Když se dělají děti* se snaží maminka (Kateřina Doubrová) své dvě děti (loutky) zabavit, aby se mohla intimně věnovat svému muži. Ale nějak se to nedaří, i když si děti kreslí, ale mají i všetečné otázky. A kreslí taky dědečka s babičkou pod peřinou. Když jim chce maminka pustit film s krtečkem, tak se dozví, že na ten se děti musely dívat vždycky, když babička s dědečkem byli pod peřinou.

Příběh *Tryskomys* začíná vyprávěním nastávající maminky (evidentně workoholicky - Alena Tomášová) kamarádce o tom, že už se nemůže dočkat, až bude na mateřské dovolené, protože bude mít konečně čas na to a to a to... Ale všechno je pochopitelně jinak. Maminka se třemi malými dětmi a mužem ležícím po těžké nehodě bezmocně v posteli evidentně nestíhá, nic nemůže najít, nic si nepamatuje, ale snaží se nepropadat panice.

V závěrečném příběhu *Žena Evžena* se svobodná Simona (Romana Zemenová) v podstatě vnutí nezadanému spisovateli a nastěhuje se k němu. Sledujeme různé etapy jejich života - kdy je ráda, že jí naslouchá, kdy jí vadí, že jen mlčí a je neaktivní... Až k jistému smíření ve stáří. Je to v podstatě příběh postihující nejdelší životní etapu ve vztahu mezi ženou a mužem, a proto jej považuji i za určité shrnutí a zakončení všeho, co jsme viděli.

Jednotlivé příběhy mají pointy a jsou dobře vybudovány, herecké výkony jsou kvalitní a vyrovnané. Rezervy zatím byly (viděla jsem

Dámský spolek Nakafránu

v únoru tuším druhou reprízu) ve vybudování celého rámce a spoju mezi příběhy, ale pokud vím, na tom se soubor chystá ještě pracovat. Pokud odbourá zbytečné přestavby a reprodukovanou hudbu při nich a spolehně se jen na písničky při kytáře, které jsou výborné, inscenace tím ještě získá.

Závěrem tedy mohu shrnout, že jsme byli svědky hořké komedie o životě žen, při níž jsme se sice neustále smáli, ale taky nás trochu přepadal smutek – tedy, teď mluvím za ženy a jestli smutek cítí i muži, to nevím. Ale je fakt, že vyprodané turnovské „malé národní“ divadlo připravilo herečkám velké ovace, pánové květiny a také nějaké transparenty – na jednom stálo „Gabrielo Šťastná, Thalie je jasná“, na ten druhý jsem bohužel neviděla. A prý mají děvčata stále vyprodáno a je zájem i o jejich předešlé inscenace, tak to jistě o něčem svědčí. A moc jim přeju, aby to tak vydrželo a dařilo se jim i nadále.

Alena Exnarová

DIVADLO JESLIČKY: MARJÁNKA V BARVĚ LILA

Jan Dvořák je notorickým laureátem ocenění z nejrůznějších přehlídek. Především za své osobité dramatizace, adaptace, dramatur-

gické úpravy a podobné koncepty. Vzpomeňme na jeho čechovovské, jirotkovské a dokonce shakespearovské opusy. Vždy dovede vybrat z podstaty zvolené předlohy podstatné a navíc témata obohatit o vlastní „přidanou hodnotu“, spočívající většinou v jemné aktualizaci, v ironickém nadhledu či parafrázi. Dodnes se připomíná jeho legendární *Mamzelle Nitouche*, ze stejného rodu byl i Vančurův *Konec starých časů* či J. Klapky *Jerome Muži ve člunu*. Dvořák umí ušít postavy na tělo a přestože hercům slouží, jeho tvůrčí přínos tím není oslaben. Naopak, různorodému hereckému potenciálu, zpravidla dospělým či dospělejším frekventantům, absolventům nebo i „stále hostujícím“ dospělým, umí v Jesličkách připravit zvládnutelný a smysluplný jevištní projev, navíc v duchu jejich schopností a dovedností.

Nejinak je to u *Paní Marjánky, matky pluku*. Je to inscenace v mnohém netradiční, byť ne zcela „alternativní“. Tylovskou opulet- nost postav redukoval Dvořák na nejnужnější potřebu, řadu vedlejších zrušil, namísto hostinského nechal jednat hostinskou (pravda, tak to udělali i někteří inscenátoři v minulosti), dokonce jí připsal další dceru. Společně s Monikou Janákovou doplnil hru o řadu písní zřejmě z obrozenských zpěvníků, zpívaných bez doprovodu, prostě, mnohdy i dojemně či s jistou ironic-

kou nadsázkou. A to včetně nápěvu české hymny, kterou se hra začíná i končí. Zazní i Máchovské verše.

Herecky dominují zkušené pánové - Jaroslav Pokorný, Pavel Pešek a letos osmdesátiletý Rudolf Faltejsek, jehož (vedlejší) postava Profouse Pouteckého má v inscenaci místo nepřehlédnutelné: Rudolf ji hraje zábavně, s velkým šarmem a smyslem pro nadsázku, jadrně, je hvězdou večera. V podstatě není na překážku, že herecká kompanie není až tak sourodá - mladí herci sice nevládnou tak sytou energií, jako „staří borci“, ale zaujmou přirozeností a opravdovostí. Zvláště představitelka Marjánky nemá úkol zcela snadný. Aby byla v kontextu hry a partnerů přesvědčivá, musela by možná být o deset let starší či o deset centimetrů vyšší...

Jana Portyková hraje starou Vorlickou na trochu temnou strunu. Ostatně celou inscenaci, bez ohledu na její komediální povahu, prostupuje jakási truchlivost a tragicko, nebezpečno. Scénou počínaje - černobílé akcenty, uschlé haluze, chodník s lávkou z hrubě sbitých prken jako z Višňového sadu. Nejvíce je to patrné v kostýmech - namísto bílých vojenských kabátů s červenými doplňky, v nichž se Marjánka zpravidla hraje (což vychází z převážné barevnosti rakouských uniforem - černého v nich v 1. pol. 19. století bylo pomálu), si v Jesličkách vymysleli uniformy černé s fialovými čapkami. I u ostatních postav převládá v kostýmu černá a fialová a přestože je hra v podstatě jakousi tragikomedii (s dobrým koncem), je tato volba spíše tušenou, než zcela jasnou charakteristikou. Ale to jen na okraj. Důležité je, že se Janu Dvořákovi a jeho star podařilo Tylovu hru oživit srozumitelně a současně, v lehkém pohrávání s tématy, slovy i příběhem, který i dnes osloví (a dojme).

Saša Gregar

Jana Portyková a Rudolf Faltejsek

D I V A D E L N Í

PRKNA PRAŠTĚLA

PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

Nové premiéry na východočeských prknech

VICENA UVEDL SVOU 52. PREMIÉRU

Po téměř dvouletém zkoušení a přípravách uvedl divadelní soubor VICENA z Ústí nad Orlicí premiéru divadelní hry Vlastimila Pešky „*Bylo nebylo aneb Jak švédové L.P. 1645 Brno marně dobývali*“ či také *Jak generál Torstenson ostrouhal kolečka, chcete-li Komedie naučná, o tom, kterak lid dle své potřeby dějiny obrací*“ jako svoji dvaapadesátou premiéru od roku 1973.

Režie rozpracované hry se ujala po svém manželovi Radka Bucháčková a úspěšně tuto komediální hříčku, založenou na skutečných historických událostech, dotáhla do konce.

Zapojila opět téměř celý soubor a to ještě řada členů zastane dvě i více rolí. Děj je vtipně propojen lidovými popěvkami, ve kterých se zrcadlí zážitky prostých lidí při obléhání Brna.

Hra měla premiéru na tradičním jevišti v nedalekém Orlickém podhůří - Říčkách a setkala se u obecnosti s překvapivě příznivým ohlasem. Potvrdila to i repríza ve Svatouchu a ústecká premiéra v Roškově divadle. Velmi přísné místní publikum, které nic neod-

Hrabě Rákoczy a hostinská Olga (P. Tomášek a D. Tomášková)

pustí, přijalo tuto inscenaci jako osvěžení v přílivu konverzačních komedií a jiných dramatických útvarů, které přinášejí profesionální agentury.

To rozhodlo, že hra po všech peripetiích při jejím nácviu se vydá na podzim za svými dalšími diváky a naplno se rozjede v příštím roce a nahradí tak Moliérova „Zdravého nemocného“, který bude mít v prosinci slavnostní derniéru po více než čtyřiceti reprízách.

-sč-

Více informací na www.vicena.cz

JAK TO VYPADÁ, KDYŽ DĚLÁ KAŽDÝ NĚCO PRO VLAST...

Novou inscenaci představili úpičtí ochotníci svému publiku v sobotu 28. dubna. Režisér Pavel Švorčík tentokrát sáhl po české klasice, když inspiraci k tomuto výběru našel při pročítání Úpické kroniky. Narazil v ní na pasáž z počátku devatenáctého století, která pojednávala o tom, jak tehdejší staros-

ta města spolu s dalšími radními rozprodávali městský majetek, a jak stržené peníze neodváděli do městské pokladny, ale dělili se o ně mezi sebou. Při tom si uvědomil, že podobný příběh zná, že něco podobného popsal už kolem roku 1814 Václav Kliment Klicpera. Po půlročním zkoušení dostali diváci možnost vidět jak to vypadá, když dělá *Každý něco pro vlast...*

Dvoje klávesy na jevišti, řada zlidovělých písniček, působivá jednoduchá scéna, dobové kostýmy a v neposlední řadě šestadvacet hereckých výkonů (tentokrát nejen tradičních opor, ale i divadelních kandradasů) - to vše dohromady dalo vzniknout příjemné inscenaci, která si své diváky zcela určitě najde nejen při domácích reprízách, ale i na podzimních zájezdech.

-zv-

Více informací na www.divadloupice.cz/

Divadelní soubor
Kulturního domu Holice

**John Patrick:
Sex v šestém patře
PROČ ZROVNA
V ŠESTÉM PATŘE?**

Připouštím, že tato otázka není položena na správném místě. Měl bych se spíše ptát Johna Patricka, autora tří jednoaktovek s názvem „Sex v šestém patře“. To není výmysl překladatele Jiřího Fishera, poněvadž originál zní přesně tak: „Sex on the sixth floor“.

Režisérce holických ochotníků Jitce Juračkové se téma zalíbilo (přesto, že bydlí v přízemí), vybrala si je pro letošní jarní ochotnickou premiéru. Žádné Patrickovo dramatické dílo není „polopatické“, spíše je poněkud zvláštní. Mnohý z vás si jistě vzpomene na „Paní Savageo-

Každý něco pro vlast...

vou“, uvedenou i na zdejší scéně. Režisérka měla dost kuráže, jasné představy a navíc musela věřit ochotnickým ovečkám. Zadařilo se jí. Poznámky ke hře (v dubnu premiéra, v květnu repríza) vezmu tentokrát z druhé strany. Spolupráce (text, světla, zvuk, kostýmy, rekvizity, technika, program, plakát) odvedena zodpovědně, dám jedna mínus, při jedničce by zpychli. Hudba byla pro mne poněkud komplikovaná, vysvětlivky programu bych ponechal spíše studentům gymnázia na hodiny společenských věd.

Na duo Jany a Martina Sedlákových („tančí a přetváří scénu“) jsem nezapomněl. Ovšem přičlenil bych je jako čtvrtou jednoaktovku. Byli přesní, pozorní, rychlí, nevtrávní, byli ke koukání. Herecké výkony dle diváckého ohlasu byly na úrovni, což se u tohoto kolektivu očekává.

Nepřekvapily perfektně podané výkony „veteránů“. Lída Voříšková prostě „umí“, ať je pro ni vybrána jakákoliv role. Petr Hlavatý opět zářil, i když bych právě v tomto případě trochu mírnil přílišnou komediálnost. Vítězslav Vondrouš odve-

Sex v šestém patře, Lída Voříšková s Lukášem Sedlákem

D I V A D E L N Í

dl svůj standard, Pavel Hladík byl výborný. Ostatní adeпти ochotnického kumštu - Jitka Schejbalová, Olga Petráková, Jana Zapletalová, Lukáš Sedlák a Tomáš Rychlík - odvedli snaživý a solidní výkon. K nim jen malá poznámka: herci nejen hrají, ale také mluví.

A mluvit je třeba zřetelně, bez „šumlování“ a hlavně do obecnstva, nikoliv do kulís. Na závěr jako obvykle připomínám velmi věrnou, vděčnou a početnou obec diváckou, z čehož pro holické ochotníky vyplývá jediné: jen tak dál!

Miloslav Kment
(red. kráceno)

Dalskabáty, Slávka Motalová s Františkem Benešem

DRDOVY DALSKABÁTY V HAVLÍČKOVĚ BRODĚ

Obec: Dalskabáty, hříšná ves

Věc: Zapomenutý čert

Text: Drda Jan

Režie: Honzová Ludmila

Hraje: Adivadlo, Havlíčkův Brod

Tož, dva roky to trvalo. Skorem. Od první čtené. Pár týdnů, možná měsíců se ani vlastně nezkoušelo. Nešlo to. Ale od podzimka se za to raflo pořádně a pak to jelo jako po másle. Premiéra byla 22. dubna a hlediště bylo naštvičnuté. Ale od začátku...

Asi jako každý v amatérském divadle, jsme před dvěma lety řešili, co hrát. Soubor měl za sebou dvě „malé“ inscenace (Nejstarší řemeslo, Dva muži v šachu) a tak byla touha udělat zase velké ansámbové představení. Los padl na Drdovy Dalskabáty. Jedním z mnoha důvodů pro bylo, že by si Plajznerku mohla zahrát Slávka Motalová, protože je skvělá a zaslouží si to a Trepifajksla by si mohl zahrát František Beneš, protože je skvělejší a zaslouží si to. Pak byly, jak už

píši výše, ty dva roky zmatků, kdy jeden nemůže, místo tohohle musí

František beneš v roli Trepifajksla

tamten, tamten to neumí, tenhle už nemůže, není jeviště... Však to znáte...

Premiéra pak ukázala, jak je ten text vlastně aktuální, že těch různých hajzlíků jsme se od doby, co to bylo napsané, vlastně nezbačili. Lidi se bavili, reagovali tak, že jsme sami byli překvapení, a vůbec nevadilo, že jsme je v divadle drželi dvě a půl hodiny. O dvou hlavních personách už bylo řečeno, že to hrajou skvěle, tak to teď jen potvrzuju. Režie se chopila Lída Honzová a ta dala příležitost nejen zkušeným kolegům, ale na scénu přivedla šestici úplných elévů. Ani oni diváky nezklamali. Což potvrzuje i to, že na domácí přehlídce Dospělí dětem, které se Adivadlo zúčastnilo mimo soutěž, obdržel soubor od lektorského sboru kolektivní ocenění za herectví. Což nás potěšilo a doufáme, že si Dalskabáty ještě párkrát zahrajeme.

-fš-

Více informací na www.adivadlo.cz

Jedlíci čokolády

EXIL MÁ LETOS NABITOU SEZONU

Pardubické Divadlo Exil jede na plné obrátky. Od začátku roku nabídlo svým divákům šest premiér. Většina inscenací má diváky rozesmát.

Sázka na smích

„Není komedie jako komedie. Na našem repertoáru se objevil černý nebo konverzační humor. Nechyběla crazy komedie. Teď jsme uvedli doslova praštěnou inscenaci *Jedlíci čokolády*,“ říká principálka souboru Kateřina Prouzová.

V sobotu 5. května diváci viděli premiéru české konverzační komedie *Rocker a dvě staré dámy* autorky Jany Pacnerové. Ta diváky zavedla do luxusního penzionu pro seniory. A nechyběla ani detektivní zápletky.

„Navíc naši dva herci Jiřina Mejzlíková a Milan Vodehnal tento večer dostali ocenění Zlatý Tyl. Ten se uděluje za celoživotní přínos

amatérskému divadlu. Jsme pyšní, že v našem souboru máme už tři držitele,“ vysvětluje Kateřina Prouzová.

Další nový titul na repertoáru také pochází z pera českého autora. Soubor si vybral komedii *Jedlíci čokolády* dramatika Davida Drábka. Poprvé ji odehrál v sobotu 12. května od sedmi hodin večer.

„Jde o příběh tří sester, které se po smrti otce staví na vlastní nohy. Nejmladší Valérie nevychází z domu. Róza se projedla ke dvěma metrákům váhy a prostřední Helena kormidluje chod domácnosti,“ uvádí režisérka Lucie Hašková. Jde o romantiku i hodně velký úlet.

Česká premiéra

Mezi novinkami Divadla Exil nejsou jenom komedie. Příkladem je inscenace *Zdravotní vycházka*, která měla v Exilu dokonce svou českou premiéru. Současná francouzská hra pro dva herce se odehrává na lavičce v parku psychiatrické léčebny.

„Příběh vypráví o fobiích, nenaplněných tužbách, paranoi a vlastních představách. A má překvapivou pointu,“ zve do hlediště režisér Tomáš Klement.

Jen tři uvedení se dočká autor-ský počín nazvaný *Rekreanti*. Jde o představení studentů Univerzity Pardubice, které se zkouší právě v Exilu.

„Je to kolektivní práce. Všechno vzniká během zkoušek. Pro studenty je to většinou první příležitost vyzkoušet si divadlo,“ říká režisérka Kristýna Hypšová. Premiéra se chystá na sobotu 9. června.

Nové hry na repertoáru

Putování s urnou

černá komedie nejen o kostlivcích ve skříní.

Brýle Eltona Johna

crazy komedie plná fotbalu, rocku a outsiderů.

Zdravotní vycházka

francouzská hra o lásce za zdmi psychiatrické léčebny.

Chvilková slabost

romantická anglická konverzační komedie.

Rocker a dvě staré dámy

česká konverzační komedie s detektivní zápletkou.

Jedlíci čokolády

komedie a vztazích a lásce. Pohádka, komiks i červená knihovna.

Rekreanti autorská inscenace studentů Univerzity Pardubice.

Zdravotní procházka, Kateřina Prouzová s J. J. Kopeckým

OSOBNOSTI

MILOSLAV KUČERA

*4. března 1942

**PAN HORNÍČEK
BY MĚL RADOST**

**K SEDMDESÁTINÁM
MÍLY KUČERY**

Jak tak léta letoucí čtu Divadelní hromadu, zjišťuji, že je stále těžší napsat k povídání o jubilantovi neutřelý a k přečtení inspirující titulek. Týden jsem si lámal hlavu: JAK otitulkovat osobnost tak výraznou? Copak pak - to už se něco o zásluhách a úspěších najde a napíše, ale ten titulek.... Až mě - už v jistém zoufalství - napadlo tohle.

Asi se ptáte, proč by měl pan Horníček radost. Inu proto, že Míla Kučera je důkazem správnosti jedné Horníčkovy teorie. Ten kdysi kdesi napsal cosi, že jsou místa a jména, která jsou pro člověka známými a blízkými pojmy ještě dřív, než je poprvé spatří a „zažije“. Mluvil cosi o obrazech, vínu a Provance(i). Ten by měl pane radost, že to platí i o Mílovi. Dávno před tím, než jsem měl tu čest osobně, kolem nás létala na bývalém krajském kulturním středisku metodička pro umělecký přednes, přezdívaná Vilmička sladká šelmička, mávala dopisem a nadávala na drzost jakéhosi Kučery, kterému poslala do Pardubic přihlášku do Lidové konzervatoře

– třídy vedoucích dětských recitačních kolektivů. A on – sice absolvent našeho vysokého uměleckého školství, ale totálně neprověřený a jen kdesi na LŠU trpěný – jí (představte si tu drzost!) napsal, že bere na vědomí, jen mu není ze zaslaného materiálu jasné, který předmět by v té třídě měl vyučovat!!! I pochopil jsem, že jde o osobnost nevšední – zřejmě jakéhosi křížence Švejka a dona Quijota – a že setkání s ním budou podnětná a plodná. A byla. Třeba to počátkem listopadu 1989, kdy jsme se v rámci div. přehlídky v Holicích celou noc v chatičce kempu Hluboký hádali, kdy to praskne. Nakonec řekl, že spíš najdu teď v listopadu spoustu hub, než že to bude do konce roku. Ráno se jdu osprchovat – a les plný plodnic ryzců pravých borových. Prostěradlo jsem jim musel ukrást, abych ten

ranec domů dopravil. Shodli jsme se, že to byla první prohra, která mu v životě udělala radost.

Pak se díky ní trochu vzdálil z amatérských řad – napřed jako divadelní profík, pak politik. Ale naším kamarádem a příznivcem zůstal a zůstane. A mimochodem – je historicky prvním vítězem Goethových Jesliček – recesistické recitační soutěže, kterou jsme organizovali na protest proti omezenosti (věkové) Wolkrova Prostějova. V naší soutěži byl vždy vítězem ten nejstarší. A ha ha – to byl už před dvaceti lety Míla!!!

Vždycky se mi líbilo spojení křepký stařík. Nehodlám polemizovat o tom, zda je Míla v sedmdesáti stařík. Ale trvám na tom, že je křepký! A přeju mu jménem svým, jménem našich Jesliček a hlavně jménem divadelnictva a recitátorstva východočeského, ať ještě dlouho jest živ, zdrav a křepek! A začal-li jsem Horníčkem, nemohu nekončit Werichem a reminiscencí na závěr jeho Falstaffova babího léta: Mílo – dovol, abychom spolu s tebou poklekli k modlitbě za naši královnu: Za poezii...

Jan Dvořák

MÍLA KUČERA 70

Mezi amatérskými divadelníky je MgA Miloslav Kučera jistě dobře znám, setkávali jsme se často při práci ve Svazu českých divadelních ochotníků, a každoročně i na Hronově. Tam se Míla prezentoval mj. i svými „koťaty“, jak to dokumentuje fotka ze 41.JH, kterou jsem ve svém „archivu“ objevil.

Ale já bych chtěl připomenout ještě jeho činnost ve Společnosti bratří Čapků – i tady je činný – a užitečný. S Mílou, ve trojici ještě s Jirkou Hraše, jsme pro Společnost připravili, už je to ovšem pár let, velmi pěkný pořad. Byla to vůbec akce mimořádná: zverbovali jsme tenkrát paní Čápkovou, která v Památníku národního písemnictví přednesla monolog z Čapkovy Matky. A Mirek Rada přednesl apokryf O pěti chlebích. A členové souboru z Němčic nad Hanou, Pavla Kouřilová u klavíru a Jarek Kyselák, přispěli úryvkem z dětské opery Dobře to dopadlo aneb Tlustý pradědeček, kterou podle pohádky Josefa Čap-

ka zkomponoval Jaroslav Křička. A taky Jarka Mikešová nás pobavila roztomilou Dášenkou a Dušan Zakopal vše uzavřel coby doktor z Bílé nemoci – a Míla se staral, aby to všechno drželo pohromadě...

Později, v době své intenzivní politické činnosti pak už neměl na podobné kumšty čas. Ale stále byl – a je – připraven pomoci tam, kde je to zapotřebí. Také s jeho přispěním mohla vyjít - DOCUMENTA ČAPKIANA XLV, dokládající podíl tvorby bratří Čapků na vrcholných přehlídkách českých divadelních amatérů, mj. na Pohárku SČDO, Cyranově kordu, na přehlídkách ve Vysokém, ve Štamberku...

Mé blahopřání Mílovi vyjde v červnových Zprávách SBČ, ale myslím, že neuškodí, když mu pogratiuji s vámi - Tak tedy: třikrát VIVAT!

*Dr. Milan Kyška
(zakládající člen Svazu českých
divadelních ochotníků a jeho první
předseda od roku 1969)*

BYLO - NEBYLO

Mezi léty 1970 až 1990 existovalo v Pardubicích Studio uměleckého přednesu (SUP) a „SUPáci“ přicházeli a odcházeli... Dlouhá léta jsme spojili s tímto studiem i my, teda Hanka s Honzou. Těch let nebudeme nikdy litovat, ba naopak, vždy na ně rádi vzpomínáme.

A co že nám to utkvělo navždy v paměti? - Nikdy nezapomeneme na dlouhé tvůrčí zkoušky, ve kterých nebyl čas naším pánem a nezdolný režisér nás hnál stále dál a dál. O každém z nás byl přesvědčen, že v něm dřímá talent, který dokáže probudit. – Pak řada vystoupení a recitačních soutěží. Některá byla skutečně nezapomenutelná, ať to bylo díky prostředí zámeckých sklepů či kulturních sálů a také třeba diváckými pokusy o zhasínání našich svíček při nástupu na pódium.

Všechna léta, která jsme prožili s divadlem, jsou spojena se jménem Míly Kučery a s hrdoostí se hlásíme k tomu, že jsme dlouhá léta byli členy „jeho souboru“. Spolupráce s Mílou nás výborně připravila na naši učitelskou profesi. I při ní se s ním setkáváme dál, máme své „jeviště“ a v hledišti náš přítel Míla se svou ženou Andulkou občas zasednou.

Našel si na nás čas nejen jako režisér, ale i v době, kdy byl ředitelem divadla, poslancem Parlamentu, poradcem ministrů... Prostě, vždycky přijel náš Míla.

U příležitosti jeho významného životního jubilea bychom mu chtěli popřát, aby se ve zdraví dožil stovky. A měl stálou radost ze života i ze setkávání se svými bývalými svěřenci.

Vše nejlepší, drahý Mílo, Ti přeji

*Hanka Pecháčková
a Honza Mazal
(a díky SUPu
a Mílovi společně MAZALOVÍ)*

D I V A D E L N Í

S mladým, tehdy ještě velmi mladým a novopečeným absolventem DAMU, divadelním režisérem Mílou Kučerou, jsem se setkal krátce po jeho prvním (ostravském) angažmá. Bylo to v Hradci Králové a šlo o setkání profesní: on se stal právě krajským metodikem pro amatérské divadlo na Krajském domě osvěty, já byl pár týdnů tzv. metodikem pro slovesné obory na Okresním domě osvěty v Ústí nad Orlicí. A psal se právě rok 1968, horké léto, navíc přihřáté výfukovými plyny ruských tanků.

Než nás oba vyhodili z oněch domů osvěty pro „schvalování atentátu“ - tedy kvůli vlastnímu názoru na „bratrskou pomoc“ - následoval ještě rok našeho intenzivního setkávání na nejrůznějších přehlídkách a seminářích. Míla si vymýšlel desítky důvodů, proč by se měli „metodici“ scházet a klábosit o povznášení ochotnického divadla stran jeho uměleckého rozvoje, což samozřejmě byla pravda jen zpola, ta setkání byla samozřejmě renesančnější. Když jsme porotovali, stihnul Míla hned po začátku představení zavřít oči a pohroužit se do vlastních myšlenek, aby pak při rozboru zasvěceně pojmenoval i detaily onoho představení. Náročně, ale i laskavě. Myslím, že právě od něho mám úsloví, které dodnes rád používám: „Prostě, hrajete to,

jak nejlíp umíte!“.

Dlouho jsme se coby metodikové neohřáli. Já po nástupu Husáka 1970 putoval s pracovním posudkem osoby non grata do propagačního oddělení jedné továrny. A Míla to s obstaráváním práce také neměl lehké. Nakonec zakotvil v roli pedagoga (a vlastně i budovatele) literárně dramatického oboru na polabinské Lidušce v Pardubicích, kde pak vychoval spoustu nadšenců pro umělecký přednes. Ostatně své divadelní opusy pojednával vždycky trochu jako skautský tábor, kde se ctí smysl a disciplína – a taky aby něco z toho zůstalo pro život. Občas jsme se potkali na nějakých přehlídkách, na Hronovech, Prostějovech, i v roli porotců různých přehlídek, tu jednoho herce, tu na nějakém Pohárku či Stuze, které si vymýšlel, coby průkopník kulturního marketingu, a především proto, aby nebylo normalizačně mrtvo, ale (i pod bystrým okem „Stáni a Vládi“) alespoň trochu pohyblivo.

Jeho popřevratové aktivity jsou známé: amatérské divadlo však nikdy z mysli nepustil, ani když řediteloval pardubickému divadlu, ani když poslancoval - a že si užil politiky ze všech stran. Ostatně tak činí dodnes, protože bez některých věcí nemůže být, stejně jako ryba bez vody, tělo bez krve a mozek bez vzduchu. A navíc je mu jedno, co si

o tom kdo myslí. Míla totiž byl, jest a bude přesvědčený člověk – s vírou, že ještě nebylo nejhůř. Takže, Mílo, nevzdávej se ani po sedmdesátce...

*Za sebe i za VSVD
Saša Gregar*

**Míla:
motto mimořádné,
kučeravé!**

Milý Mílo, mělš a máš mimořádně mnoho možností mít
majestátní Mitru:
menší Mládežnickou,
mohutnou Mistrovskou,
Malebnou i Mesiášskou
(pro mě máš mít
a měj Mohutnou Mistrovskou
a Malebnou).

Mořeplavec maniak Mandela
může,
malý mezi margináliemi,
méněcenně mlčet.

Máš, Mílo, moudrý, mužný,
mentálně monumentální
metodický mozek Matadora,
milovanou množinu
milých Metres a Machos;
mlsni si, můžeš-li,
many-množko(ně) mascarponě,
moussaky, malin, mirtilla,
muškátu (moravského), malagy,
medoviny...
a mandragory;
mystiku, magistře, magnificence,
mágu múz mnohých,
mudrci Mílo – náš barde
a oslavenče!

Minšují k Marozeninám Moravští
Madrigalisté s magnolií,
tedy Vladimír alias Vláda, Olga
vulgo Oli, Zuzana neboli Zuzi
a Jan, samozřejmě
Hončík Strašákovi
Dáno v Kunovicích,
L.P. 2012, dne 4. března

MILÍ KUČEROVI!

(Nemůžu si pomoci, pro nás dramaťáky nějak není odděleně Míla Kučera a Anička Kučerová, jsou to prostě Kučerovi. Tak se, Aničko, na nás nezlob, budeme blahopřát k těm 70. narozeninám oběma.)

Míla s Aničkou s námi byli od základní školy, až daleko za maturitu. Dodneška si vybavím všechny ty „tety, co to tam metou a ptám se, jestli metou to tam ty tety a umím i spolehlivě větu, že tato teta tuto tetu tahá“.

Obávám se, že tyhle vaše věty-tety mě budou provázet prostě pořád. Mám je denně před sebou, než se pustím na mikrofon. Stejně tak díky vám mi vadí, když některý z mých kolegů ignoruje hlásky ve slovech, když jejich „o“ zní něco jako „e“ a ani u toho nepohnou pusou... Prostě si vás dva tak nějak pořád nesu s sebou, aniž si to uvědomuji.

Myslím ale, že podobně to mají všichni ti, se kterými jste prožívali jejich dětství. Chodili jsme za vámi s nadšením i několikrát týdně do Cihelny, pak „nad čistírnu“ a věřte mi, že já si to opravdu moc užila.

I do naší milované Sobotky dodnes jezdím s úžasnými pocity. To byl nejlepší začátek léta, který si umím představit. Naše dramaťáková parta se nikdy nemohla dočkat, až si v Sobotce na náměstí dá skvělou vanilkovou zmrzlinu, zazpívá si na Humprechtu v hodovní síni a hlavně: ukáže to, co jsme během roku dokázali nacvičit. Nejlepší vzpomínky na dětství mám zrovna tam a jsou spojené právě s vámi.

Snad můžu mluvit za Ivu (nezapomenutelnou Veroniku, ale dokonalou ve všem, do čeho se pustila), Svatku (naprosto luxusní ježibabu ve VasiliseJ), Noru (legendárního zlého psa v Kočičce a pejskovi, kteří vařili dort), Michala (našeho Hamleta, co měl kolem sebe rovnou 5 Ofélií), Andreu (skvělého poutníka v Labyrintu). Dodnes jsme skvělí přátelé,

navštěvujeme se, učíme své děti to, co jste do nás – aniž bychom to tehdy tušili – vložili vy.

Tak za nás všechny: díky, Mílo, díky, Aničko, bylo to s vámi skvělé dětství, užili jste si s námi i naše dospívání, tak věřím, že jste se u naší puberty i trochu pobavili.

Přeji opravdu jen to nejlepší.

Hanka (liška v Malém princovi)

P.S.

Mílovi asi nikdy nezapomenu, jak mě poslal na konkurz do pardubického rádia Profil. Vlastně jsem se ani neoklepala a už jsem měla podepsanou svou první pracovní smlouvu. Ptám se tedy: kdo za to může, že ze mě není právníčka s ostrými lokty, kdo může za to, že jsem nevystudovala jadernou fyziku??? Mílo??? Aničko???

Samozřejmě, že vám to nikdy nebudu vyčítat, spíš naopak. Málokdo o sobě může říci, že ho práce skutečně baví. Tak mě baví a moc. Za sebe ještě jedno velké díky.

A JEŠTĚ OD ANDULKY:

MÍSTO PŘÁNÍ K NAROZENINÁM...

Jestli nechcete přijít o klid v duši, nejezděte do Sobotky. Hlavně tam nejezděte v době šrámkovského festivalu - pod oblohu plnou hvězd, pod třpyt měsíce v Humprechtově půlměsíci. Nechodte do zahrad, když opojně voní bílé lilie, neschovávejte se pod lípy, které se koupou v medu, a neochutnávejte třešně zralé až dočerna.

Jaký div, že tam studentka Pedagogické fakulty ztratí hlavu a místo opakování soutěžního textu se toulá městečkem, skáče střemhlav do koupaliště a zpívá na zámeckých schodech do ochrptění. A nejen to: chodí ruku v ruce s vousatým šéfem Studia uměleckého přednesu z Pardubic, s jakýmsi Kučerou. A nejen to. Stane se učitelkou dramaťáka a po pěti letech i paní Kučerovou. A nejen to! Jsou spolu až doteď dalších 35 let... Nestojíte-li o nezajímavý život, nebraňte se kouzlu okamžiku. A potkejte také někde svůj celoživotní osud.

Andulka

D I V A D E L N Í

VE SLUŽBÁCH THALIE

Martin
MALÍNEK
* 8. 1. 1952

Na počátku letošního roku oslavil své životní šedesáté jubileum Martin Malínek, výrazná postava amatérského divadla nejen v Pardubickém kraji. Martin si zahrál a jistě ještě zahraje na poli amatérského divadla mnoho rolí. Již v 10 letech se představil na orlickoústeckých prknech, co tenkrát pro malého chlapce možná znamenaly víc než svět, jako herec. Později svůj cit pro divadlo předvedl jako režisér nejprve v divadelním souboru Vicena (1960 – 2000) a později v Občanském sdružení divadelních ochotníků Ústí nad Orlicí (2000 – dosud). Ve své divadelní historii Martin navlékl kabát dramaturga a v posledních 12 letech také jednoho z organizátorů Krajské postupové přehlídky divadelních souborů v Pardubickém kraji Zlom vaz a také Festivalu české a slovenské dramatické tvorby.

A jak plynul jeho divadelní osud až dosud? Martin má za sebou pěkné role hamižných ubožáků a bezcitných padouchů v inscenacích Saši Gregara a Jarmily Petrové. V orlickoústecké Viceně režíroval např. Čapkovu R.U.R. a Věc Makropulos, Gogolova Revizora, Casonovy Stromy umírají vstoje a Moliérova Lakomce – pod názvem Dám zatknout i Policii. Se vznikem Občanského sdružení divadelních ochotníků Ústí nad Orlicí nechal Martin naplno propuknout svou lásku k francouzské kultuře. Ta se projevila především v jeho režijním trojnásobném úspěchu s hrami francouzského dramatika Paula Claudela. Prvním bylo úspěšné před-

stavení uveřejněné na mnoha českých a dokonce francouzské scéně „Zvěstování Panně Marii“. Dalšími byly Polední úděl a Rukojmí, obě představení byla českou premiérou. Dokázal pod svou režijní taktovkou spojit dokonce herecké soubory z více krajů, OSDO Ústí nad Orlicí a DS ŠOK Staré město pod Sněžníkem. V představení Heda Tesman – Gabler od Henrika Ibsena se představil nejen jako režisér, ale i vyzrálý herec. V roce 2012 uvedl svou poslední divadelní věc na divadelní přehlídce Zlom vaz po XII. s názvem KUMŠT. Tato hra je speciální nejen svým zpracováním, ale také vypovídá o povaze Martina, o jeho pokoře k životu, postoje bojovníka a velkém srdci, které v těch uběhnutých 60 letech života tolikrát bilo a bít v následujících letech bude pro divadlo.

Proto milý Martine, přeju za všechny divadelníky, které jsi v průběhu své kariéry obohatil hodně štěstím, láskou, srdce bojovníka, nadále chápající a milující rodinu a při své největší životní roli Zlom vaz.

Markéta Sloupenská

H R O M A D A

Honza ŠTĚPÁNSKÝ * 7. 5. 1942

Mladý sedmdesátník

Rodák z Hlinska JAN ŠTĚPÁNSKÝ zakotvil v Ústí nad Orlicí v šedesátých letech. S ochotnickým divadlem začal koketovat již v Divadelním souboru Havlíček v Kerharticích, protože ústečtí Viceňáci prožívali v tu dobu sedmiletou krizi, kdy prkna jež znamenají svět v Ústí na čas osiřela. Když v roce 1973 svolal nestor Viceňáků Ruda Raimann pár divadelních ochotníků, aby se pokusil o znovuoobnovení činnosti souboru, nechyběl mezi nimi ani Honza Štěpánský. V pohádce „Sůl nad zlato“ si zahrál malou, ale krásnou roli trpaslíka. V té chvíli určitě nikdo ani netušil, zda se podaří restartovat život divadelního souboru Vicena, natož pak, že byla odstartována životní dráha divadelního ochotníka Štěpánského a „trpaslík“ že bude první v řadě 27 rolí a 6 zdařilých režijních prací, které má na svém kontě v roce, kdy završuje svoji sedmdesátku.

Raimannův pokus se vydařil a „Vicena“ se opět vydal získávat další vavříny ve své dlouhé více jak 115 let trvající historii. Následovaly další inscenace a téměř ve všech hrál Jan Štěpánský. Jmenujme alespoň některé: „Smrt prochází tmou“, experimentální inscenace opery „Rusalka“, kde si Honza zahrál dobráckého Vodníka, prof. Alberto ve hře „Ty mě ještě neznáš“, Leopold v Horníčkově „Malé noční inventuře“, otec Krhounek ve „Študácích a kantorech“, Jakub Bušek z „Našich furiantů“, ing. Fabry v Čapkově R.U.R. a první jakousi etapu jeho ochotničení završila role funebráka Karla v Hubáčově „Domě na nebesích“ ve které Honza poprvé exeloval. A pak přišel rok 1986 ve kterém se začala hrát „Vévodkyně valdštějnských vojsk“, kterou s Viceňáky nastudoval Alexandr Gregar. Honza v této inscenaci hrál hned několik rolí, ale zejména získal mnoho cenných zkušeností pro svůj další ochotnický život.

Koncem osmdesátých let přebírá od svých předchůdců Rudy Raimanna a Honzy Sychry funkci předsedy souboru. Již víc jak 25 let proplouvá lodička Vicena pod Honzovým vedením úspěšně všemi úskalími, které musí každý soubor překonávat. Po roce 2000 se Vicena osamostatnil a velmi úspěšně se zařadil do současného složitého společenského života.

V současné době hraje Jan Štěpánský v inscenaci
Bylo nebylo

Ale vraťme se k jubilantovi. Velké role na něho teprve čekaly. Po krásné roli Andreje v inscenaci „Na pranýři“, dědečka v Casonových „Stromech umírajících vstoj“ přišla první velká životní role Harpagona v Moliérově „Lakomci“, který se ovšem v režii Martina Malínka hrál pod názvem „...a dám zatknout i policii...“. Honza v ní zúročil všechny dosavadní herecké zkušenosti. Po deseti letech se k Moliérovi vrátil znovu již jako zkušený režisér inscenací známe komedie „Zdravý nemocný“ ve které si podle jeho slov udělal ještě jednu životní radost a hraje v ní hlavní roli Argana. Touto krásnou rolí završil zatím téměř čtyřicetiletou ochotnickou dráhu, ale jak sám tvrdí doufá, že to ještě není zdaleka konec.

Energie má totiž stále na rozdávání. Svědčí o tom i šest režijních prací, které zrealizoval od roku 1978. Hned jeho prvotina „Božská komedie“ byla doslova bomba v době tuhé normalizace. Zapojil téměř celý soubor a to mu zůstalo až do současnosti. Co režie, to zajímavá inscenace, která se zapsala do historie souboru. Od „Únosu v Neapoli“ a velmi úspěšnou komedii „Trouba na večeri“, přes „Právo na hřích“, dodnes vzpomínanou inscenaci „Hrdého Budžese“ až po již zmiňovaného „Zdravého nemocného“, který má již přes 40 repríz a pomalu směřuje ke své derniéře v prosinci letošního roku.

K jeho neuvěřitelné sedmdesátce mu přejeme stále tolik životního elánu a neutuchajícího optimismu, který ho neopouští v žádné i sebezapeklité životní situaci. A s tímto nadhledem řídí ústecké Viceňáky jak na jevišti, tak mimo něj.

Jeho každoroční povídání nad diapozitivy z jeho (v jeho letech!) neuvěřitelných výšlapů v Dolomitech, nás vždy přivádí do úžasu, co vše může člověk i v tomto věku dosáhnout.

Takže ať ještě dlouho zdraví a paměť umožňují

D I V A D E L N Í

našemu jubilantovi rozdávat lidem radost z jeviště a pevné nervy, aby se ještě narodila nějaká ta inscenace pod jeho přísným, ale laskavým vedením. Rádi mu v tom všichni pomůžeme.

Honzo do dalších let po ochotnicku „zlom vaz“!

Divadelní soubor VICENA Ústí nad Orlicí

V květnu 2012.

-sč-

50. a 60. a 90. V HAVLÍČKOVĚ BRODĚ

Schumelilo se nám těch kulatých oslavenců v Brodě za posledních pár měsíců požehnaně.

Kým by tak asi měl člověk začít.

FRANTIŠEK BENEŠ

To je ta šedesátka. K pilířům brodského souboru patří tento vousatý rozhněvaný bouřlivák od poloviny sedmdesátých let. Zahrál si pěkné figury. Ať už jako třicetiletý rozverný Brynčiho v Sekyře na studánky, ve Šťastném princí Oscara Wildea i v mnoha dalších inscenacích, v nichž za ta více než tři desetiletí účinkoval. Shodujeme se s kolegy, že asi největším Františkovým špílčem na divadelních prknech, byla postava Francoise Villona v inscenaci Julia Edlise Žízeň u pramene, se kterou se soubor představil i na východočeské Inspiraci v Letohradě v roce 1987 a o rok později na národní přehlídce ve Svitavách. František si s Villonem tehdy sedli a porozuměli a inscenace se podařila celému spolku. Nesmím zapomenout ani na divadlo poezie, kterému se František s kolegy občas věnuje, jako naposledy pásmu z veršů Bohuslava Reynka Krajina oblačných ptáků.

Ale to by se muselo vzpomínat. Na to, jak František vlastně začal u mixážního pultu. Co všechno se navyvádl lektorům na divadelních přehlídkách v Kaplici. Ano, František se totiž v jistých dobách věnoval i divadelnímu potěru a dětskému divadlu. Co všechno se navyvádl i na jiných přehlídkách. A nejen lektorům. Na ty hádky s Lídou Honzovou, jak to oba chtějí mít v tom divadle co nejlepší, ale holt každý jinak. Jak jsme jezdili svítit Haškovy Lipnice. A že to byl on, kdo vymyslel, že když nejsou žárovky do světel, bude se folkový festival osvětlovat svíčkama, a jak to bylo krásný. Na to, jak František dělal barmana v klubovně ve starém brodském divadle. A jak se tam po zkouškách a po představeních zlobilo, často až do rána, a jak to taky bylo krásný. A jak... Ale dost už!

Poslední velkou Františkovou úlohou je role Trepifajksla v Drdových Dalskabátech. A on se té role chopil s vervou nevídanou. Inscenace měla premiéru v dubnu, takže ji dostal vlastně k narozeninám a soudě podle ohlasů diváků těch několika představení, která se od té doby hrála, Franta si rozumí i s tímhle starým čertiskem. Zase si spolu sedli. Jinak, ale podobně, jako s tím Villonem.

Některé tváře v souboru se střídají. Přicházejí a odcházejí, ale ta Františkova zůstává. Občas se vzdálí, občas našťavaně odsupí, ale zůstává vlastně pořád nablízku. A abych nezapomněl. Stejně jako Franta, patří k brodskému divadlu jeho žena Jiřinka, ta dobrá duše, která s ním snáší všechno dobré i zlé.

Takže, Františku! Nezlob, Ty starej čerte vype-lichanej (myšleno v dobrém) a ať se Ti všechno co chceš daří. Ať jsi kluk jak buk a zdravěj jak řípa a ať Ti těch rolí ještě hodně přijde.

To Ti přejeme všichni, jak okolo Tebe jsme.

Franta

ZDENĚK HLOŽEK

si to takhle jednou přištrádoval na divadelní zkoušku, kam ho přivedl „režža“ Zdenda Stejskal z jakéhosi trampského potlachávání. Podíval se, oč tu běží a už zůstal. A hned dostal roli Malého Klause v pohádce Kouzelný pytel. Pravda, nejdřív měl mladého kladného hrdinu jenom alternovat, ale protože ten druhý kolega byl lenoch a navíc nezodpovědný, zůstala ta role Zdeňkovi celá úplně. A to je dobře. Neboť nebyla jediná. Už jich od toho roku 1988, kdy do Adivadla přišel, byla pěkná řada. Hádě - zní oficiální Zdendova přezdívka přejatá ochotníky z trampských kruhů.

Tedy doménou tohoto Hádátka byly zpočátku

dlouhou dobu postavy pohádkové. Od již zmiňovaného Malého Klause, přes různé loupežníky, ministry a královské rádce až po postavy zvířecí, neboť Zdenda si stříhl i figuru Soba v Ledové královně. Jeho vykulené oči lišácky pokukující přes forbinu dovedl dětský divák vždy po zásluze ocenit. Ovšem jak nám Zdenda stárne, tak nám tak nějak zraje. Jako to víno. I když v tomto případě jde především o zapřísáhlého znalce pivního. Z mladého tmavovlasého a tmavovousého Zdeňka se nám stal vousáč poněkud prošedivělý, leč stále vládoucí pořádnou dávkou mladické energie.

Po postavě Bimbáce (nebo Pankráce, nebo Serváce, kdo se v nich má vyznat) ve Třech veteránech Hádě opouští prozatím svět pohádkových postaviček a vrhá se do víru inscenací pro diváka dospělejšího. Tuším, že se tak poprvé stalo rolí vraždícího padoucha Roberta Westerbyho v detektivní komedii Paní Piperová zasahuje. Zdeněk Stejskal pak neváhal a světil Háděti roli Giacoma Campo Forte de la Signoria ve Dvou mužích v šachu Miroslava Horníčka. Zatím posledním divadelním programem, v němž je vytištěno Zdeňkovo jméno, je ten s obsazením inscenace Dalskabátů Jana Drdy, kde si s gusem zahrál postavu podvodníka Lupina.

Počítám-li dobře, oslaví Zdenda někdy na jaře příštího roku čtvrtstoletí svého divadlení v havlíčkobrodském souboru, kde už se nyní začínají o slovo a role hlásit i jeho dvě ratolety. Takže jeho letošní padesátiny můžeme brát také jako takovou zodpovědnou přípravku na toto, pro brodské divadlo požehnané, výročí.

Zdendo, ještě jednou – Všechno NEJ Ti přeji kolegové a kolegyně z Adivadla.

RŮŽENKA VYBÍRALOVÁ

V malou a trochu improvizovanou slavnost se změnil závěr letošní havlíčkobrodské květnové přehlídky Dospělí dětem. To když po posledním pohádkovém představení vedoucí brodského Adivadla Ivan Pelikán před zaplněným sálem KD Ostrov předal kytici paní Růžence Vybíralové. Popřál této věrné příznivkyni ochotnického divadla k jejímu nádhernému životnímu jubileu. Plná elánu a životní energie oslavila v květnu devadesáté narozeniny. Celoživotní družka bývalého režiséra a zakladatele novodobého brodského Adivadla Josefa Vybírala se vždy zajímala o dění v tom našem malém divadelním světě a i když už Pepík opustil naše řady, nikdy si nenechala ujít žádné premiérové představení ani žádnou jinou příležitost, aby se se členy souboru mohla setkat. Rádi bychom touto cestou ještě jednou popřáli Růžence hodně zdraví, štěstí a životní pohody.

František Štibor, Adivadlo

